

Giới thiệu Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...

Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa... là câu truyện teen hay nhất nói về cô gái nhỏ bé vì gia đình phá sản nên phải về vùng quê nghèo sinh sống và khi lên đến cấp 3 cô nhận được học bổng vào một ngôi trường danh giá, trường của những nhân tài tương lai.

Ở đây cô có sự giúp đỡ tận tình của những người bạn để lấy lại chỗ đứng cho gia đình, và cũng có những cuộc đổ máu vì hận thù ân oán cá nhân.

Mời các bạn theo dõi truyện online để tìm hiểu nhé... ngoài ra truyện Ác Ma Chiếm Hữu là tác phẩm mới với văn phong đa dạng sẽ khiến bạn đọc thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

chap 1:

*7h sáng tại một vùng quê nghèo heo lánh:

- Thiên Thiên dậy đi con ơi trễ giờ rồi. hôm nay chính là ngày lễ tri ân hết lớp 9 của con mà.... - mẹ nó gọi lớn từ dưới tầng.
- người mẹ thiên thần đáng kính của con ơi xin người hãy cho con ngủ thêm 1 tý nữa đi ạ. - giọng nó ề oải pha chút nũng nịu nịnh bợ.
- dậy đi con đi ba chờ con đi ăn sáng rồi đèo con đi tới trường - ba nó nhẹ nhàng gọi với giọng ấm áp.
- vâng. nó bật dậy vợ bộ đồng phục xuống nhà làm VSCN thay bộ quần áo rồi lên chiếc xe waveS cũ.

vì nhà nó ở tận sâu trong ngõ hẻm nên đến trường rất xa. nếu đi bộ chắc cũng phải 30p. mà nó thì k chịu tập đi xe đạp vì sợ ngã. thế là gần 2 năm nay nó lúc nào cũng được ba đèo đi học. nó rất thích. bỗng nó nhìn dưới mũ bảo hiểm của ba có vài sợi tóc bạc ngó bàn tay lái xe kia thì sờn xùi đầy những nếp nhăn. lòng nó nâng lên 1 cảm giác nặng trĩu. bất giác nó rơi 1 giọt nước mắt đúng lúc đấy:

- thiên con làm sao vậy? - ba nó dựng xe rồi hỏi
- con không sao đâu ba. - nó cúi mặt lấy ngón trỏ lau 1 giọt nước còn đọng trên mi
- thôi nào con ăn gì ra kêu cô Năm làm cho nhé, bỏ ăn 1 bát phở bò - bố nó vào trong bàn ăn ngồi trước
- vâng. cô ơi cho con 2 bát phở bò 1 bát không hành ạ - nó lon ton chạy vào chỗ cô năm nấu phở. nơi có cái lò bên trên là 2 nồi nước dùng đang nóng hổi bốc lên những mùi thơm phức khiến bụng nó đánh trống liên hồi.

(cô Năm là người bán đồ ăn sáng phở, bánh cuốn, bún chả,... cô ở với 1 người con gái tên Trúc bằng tuổi, chơi thân, và còn học cùng lớp với nó nữa. nhà nó cách nhà cô phải đến 5 - 6 cái ngõ luôn. đi bộ cũng phải 10p.)

- hôm nay con đi trễ ghê, Trúc nhà cô nó đi từ sáng nó bảo thầy cô bảo đến sớm còn chuẩn bị bàn ghế... - cô vừa làm vừa nói chuyện với nó
- vâng hôm nay con dậy hơi muộn cô ạ - nói rồi nó cười trừ tay cầm 2 tô phở ra bàn chỗ ba nó.

ăn sáng xong ba đèo nó đi học trên đường đi nó suy nghĩ lắm. tại sao cuộc sống xa hoa của nó bỗng chốc tan biến theo bọt xà bông mà nó không biết nguyên nhân. nó thông minh lắm, đầu óc cũng nhạy bén sắc sảo không khác gì người mẹ đáng kính của nó là mấy. ngày đấy nó còn quá bé để hiểu truyện. nó mới vừa học xong lớp 6. đi học về bỗng có công an đến đọc 1 tờ giấy gì đó rồi tịch thu hết tài sản, dán giấy niêm phong mọi đồ đạc, khi nó dọn đồ xong bước ra ngoài cũng chính là lúc tờ giấy dán chéo cánh cửa. sau đó ông nó bị bắt, ba đưa mẹ con nó về đây, nơi vùng quê heo lánh này. đưa nó tới cổng trường rồi ba nó đi làm. ba nó làm đội trưởng, cai xây dựng cho cơ quan nào đó nó cũng không rõ lắm vì khi nó hỏi ba nó chỉ nói: "không có gì đâu con gái à, công việc của ba vẫn rất tốt con đừng lo có gắng học hành nhé". nó biết chứ ba nó vất vả lắm nhìn vào đôi mắt sâu hút, đôi tay nhăn nheo, trai sạn, mới gần 50 mà tóc ba nó đã gần như bạc hết đầu.

***giới thiệu: Nguyễn Bảo Thiên Thiên, tên thật của nó. tên thế giới ngầm là RED. (về sau các bạn sẽ hiểu sao lại có thế giới ngầm ở đây). 2 năm trước nhà nó rất giàu có, ông nội nó là chủ tịch tập đoàn BẢO THIÊN có tiếng ngày đó lọt vào top 10 tập đoàn gia thế nhất Châu Á. mẹ nó là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ở Hoa Kỳ. Vì nhà nó quá mạnh nên có quá nhiều kẻ thù, rồi một ngày gia đình bị hãm hại, ông nội nó phải ngồi tù 15 năm tội trốn thuế - sử dụng những vật liệu yếu kém chất lượng làm chung cư 25 tầng xây dựng trong 3 năm mà chưa được 10 tầng thì sụp đổ... bị hội đồng quản trị kiện... thế là nhà nó phá sản, không có chốn dung thân ba nó suy sụp hoàn toàn kéo gia đình nó về vùng quê heo lánh này sinh sống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nó tới cổng trường trong hoàn cảnh cả trường đang đôn đáo chuẩn bị cho ngày hôm nay. Đứa thì căng phồng bạt, đứa kê bàn ghế, đứa xếp hoa, rửa âm chén, ai ai cũng có việc làm ánh mắt nó mơ hồ tìm kiếm con bạn thân thì :

- Thiên, nhanh lên em, vào cho các bạn đứng xếp hàng ngay ngắn đi (nó là lớp trưởng vì thông minh học giỏi lại có tướng chỉ huy)- tiếng cô giáo gọi nó

- vâng em vào luôn đây ạ. - nó chạy 1 mạch vào hàng lớp mình mắt vẫn đưa lung tung tìm con bạn thân

1 lúc sau nó chỉnh hàng từ tề đầu vào đấy có búng tay 1 cái 2 thằng ở cuối hàng chạy ra cầm ghế đưa cho nó:

- của đại ca đây ạ. - 2 tên đó kính cẩn rồi chạy về chỗ

vì nó là một đứa rất thông minh lại nghịch ngợm nên thu phục được rất nhiều đệ tử ở trong trường này, nhưng đối với thầy cô lúc nào nó cũng là một học trò ngoan ngoãn lễ phép biết giải quyết các vụ bạo lực học đường khiến cho trường nó rất được sở GD khen vì 2 năm không có ai vi phạm kỉ luật.

bỗng nó thấy Trúc vừa chạy từ trên phòng ban giám hiệu về gọi nó:

- Thiên ơi.

- Trúc, tao đây nè.

làm gì giờ này mới đến? - Trúc hỏi nó rồi rít

- ưk ngủ quên dậy muộn ý mà. ^^ - nó cười trừ

- giấy đọc tri ân của mẹ trẻ đầu tao vừa lên phòng ban giám hiệu lấy giấy nháp hôm qua tao viết đọc để cho các cô xem thử đã được chưa?- nó vừa thở hồn hển vừa hỏi

- nghe xong nó giật mình hét:

- giấy á

- giấy đầu nhi- rồi gãi đầu gãi tai:

- chắc tao quên ở nhà rồi..... ^^ - rồi nó nở 1 nụ cười không thể tươi hơn.

nó đang mãi nghĩ xem có đủ thời gian về lấy không thì cô mc lên tiếng

- xin mời các thầy cô giáo các vị đại biểu và các em đứng lên chỉnh đốn trang phục chuẩn bị làm lễ tri ân

thôi xong đòi rồi k kịp chạy về lấy rồi tí nữa phải lên đọc nữa biết nói sao bây giờ??? - nó suy nghĩ mông lung trong đầu rồi quyết định chắc như đinh đóng cột:

- thôi "CHÉM BỪA"

khi các thầy cô từng người lên phát biểu thì nó ở dưới nghĩ câu từ để tí nữa lên đọc vì nó là một đứa rất thông minh nên nó nghĩ chắc cũng làm được thôi.

ngồi nghe các thầy cô rồi đến các bạn cùng khối ai cũng có tờ giấy để đọc nó đang nghĩ hoang mang cô đọc tên nó:

- xin mời em Nguyễn Bảo Thiên Thiên lên đọc cảm nghĩ của mình về những năm học ở ngôi trường này.

nó giật bắn mình và lấy tay vuốt vuốt ngực

thấy nó lên tay không các thầy cô, các bạn mọi người nhìn nó với con mắt ngạc nhiên, tới gần cô chủ nhiệm nó nửa méo nửa cười không biết lên làm thế nào. rồi nó cầm vào cái mic nhìn dưới sân trường và bắt đầu chém:

- xin kính chào tất cả các thầy cô các vị đại biểu, và các bạn học sinh mình là Thiên hôm nay mình rất vui để đứng ở đây chia sẻ cảm xúc của mình với mái trường này, thật sự mình cứ ngỡ vừa vào trường ngày hôm qua, vậy mà thấm thoát đã gần 3 năm....

nó nói một hồi rồi cũng xong. cả trường vỗ tay.

- mình phục mình thật - nó nghĩ rồi cười trừ trong đầu.

thế là cũng nghỉ hè, nó cũng như bao nhiêu đứa bạn cùng tuổi khác lao vào ôn thi lên lớp 10. nó mong được vào trường tốt nuôi ăn học để đỡ mất tiền ba mẹ. nó thương ba mẹ lắm. nó quyết phải học thật giỏi để sau này giúp đỡ bố mẹ lấy lại tất cả. nó biết bố mẹ và ông không phải là người như thế.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

cuối cùng năm học mới cũng đến rồi. nó nhận được 1 tin nhắn của trường cấp 2 là đã có thông báo kết quả thi lớp 10. nó bật dậy gọi cho con bạn thân:

- alo, Trúc Sang đón tao đi xem kết quả, có rồi có rồi - nó vui mừng cuồng quýt nói

- uk. tao cũng vừa đọc tao thay quần áo rồi sang đón mày luôn nhé. - Trúc Trả lời

- ok. nhanh tao đợi - rồi nó đi vào phòng thay đồ. giờ nó mặc 1 chiếc quần jean ngắn xắn ống áo phông đen rộng tóc buộc cao đội mũ lưỡi trai đi dép xỏ ngón rất chi là cá tính

10p sau:

- Thiên ơi - Trúc gọi ở cửa

nó chạy ra cười rồi 2 đứa đi xem kết quả.

đến trường nó đông nghịt người cả trường khác cũng đến xem vì trường nó lấy kết quả sớm nhất

tranh dành chui dúc mãi 2 đứa mới tới gần cái bảng thông báo được. đã thế lại còn phải tìm tìm tìm mãi lần mãi vả mồ hôi mới thấy tên mình sao có mỗi tên mình ở tờ giấy riêng thế này nó nghĩ rồi nó đóng lên xem tên trường. nó đứng bất động 1s - 2s - 3s - 4s - 5s.... bất chợt nó hét inh ỏi ầm ĩ.

- trúng rồi trúng rồi. là DREAM STAR nó hét ngời trường dành cho học sinh giỏi suất sắc, và nhân tài

nó được nhận học bổng ở đây. thế là ba mẹ không phải suy nghĩ tiền nong cho nó đi học nữa. nó sẽ tự kiếm tiền để tiêu. nhưng có 1 điều nó chưa nghĩ đến... xa xa quá. 300km. mà chỗ nó là vùng hẻo lánh đường xá rất khó đi. phải mất 1 ngày đi xe khách. nó chưa bao giờ đi xa nhà tới thế.

suy nghĩ mông lung 1 mình nó đi ra cánh cổng trường lúc nào không biết.

Trúc tìm kết quả xong. trúc được vào trường của tỉnh trường này học phí cũng ít. xem xong cũng mãn nguyện trúc chui ra tìm nó thì không thấy. lấy điện thoại gọi cho nó

- oi. mày cứ về trước đi. tao tự đi bộ về cũng được - giọng nó không ổn cho lắm nói với trúc

- uk. thế t về trước nhé - trúc nghe giọng nó không nói gì thêm rồi đạp xe đi hướng ngược lại nhà mình.

tới bờ hồ trên ngọn núi nước trong veo:

- cảnh đẹp quá mày nhỉ - Trúc đứng cạnh nó nói

- sao mày lại ở đây? - nó giật mình ngoái cổ lại đằng sau

- tao biết mỗi lúc mày có tâm sự mày sẽ về đây để ngắm phong cảnh mà, nói đi tao nghe - Trúc cười cười

- uk. cũng là ... tao sắp đi rồi, tao đỗ vào dream star rồi, còn 5 ngày nữa t sẽ đi - nó nói giọng nhẹ nhàng và rất buồn

- mày nói gì? mày đi á, xa thế, 300km đấy, 3 năm mày sẽ chỉ về nhà tết và 1 tháng hè thôi đấy

những câu nói của Trúc đúng là nỗi niềm của nó mà

- uk, mày ăn kem hay uống trà sữa nào để t mời - nó hít 1 hơi thật sâu như để lấy hết bầu không khí mang theo bên mình và nhìn Trúc cô bạn thân như chỉ mới quen ngày nào

- đi ăn gì cũng được, và 2 đứa đèo nhau đi. - nỗi buồn đến trong lòng cả 2 đứa, gió mang bầu không khí nặng trĩu trong lòng.

2 đứa nó như đôi tình nhân đi trên đường tí tý lại ghẹo nhau cười. chắc là sẽ khó có được nụ cười của tình bạn ấy sau này.

đến quán trà sữa. nó ăn kem còn trúc uống trà sữa.

- này tao đi mày có nhớ tao không? - nó nhìn trúc rồi hỏi

- mày hay thật đấy không nhớ mày thì tao nhớ ai, được nghỉ tao sẽ tìm mày để mày dẫn tao đi chơi ok nhé?

- uk. tất nhiên phải thế rồi, - rồi nó nhìn trúc nói tiếp - mày có nhớ mẹ mày k?

- nhớ chứ, nhưng vì tương lai phải đi thôi. - trúc hồn nhiên trả lời nó.

nó ngẫm nghĩ một lúc rồi thấy cũng đúng, nó đã 1 mình hết 3 ly kem luôn. trúc ngó người đi ra tính tiền:

- này mẹ ăn giỏi thật đấy mai mất tiếng khàn giọng luôn cho mà coi.

nó không nói gì cười cười..... rồi 2 đứa nó đạp xe về, nó sẽ mãi mãi giữ những hình ảnh đẹp nhất về tình bạn và về con người, cả phong cảnh đẹp ở nơi đây.....

(m.n thông cảm nhé nút shift nhà tg bị liệt nên tg xin phép có chữ viết được hoa chữ không nên tên nv tg khó viết hoa được.)

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

về đến nhà. nó bảo ba mẹ nó là nó đỗ rồi. ba mẹ nó rất vui, thấy hoàn cảnh như thế mà nó không suy sụp gì cả lại siêng năng hơn ba mẹ nó nghĩ cho nó trở lại thành phố cũng tốt, ở đây có 1 môi trường hoàn cảnh tốt lại thi thoảng vào thăm ông cho ba mẹ đỡ lo.

nó cũng hiểu ý của ba mẹ. ba mẹ vẫn mong được trở lại như ngày trước, nó cũng nhớ ông. ông rất yêu thương chiều chuộng nó hết mực. nó tự nhủ nó không ở 1 mình. nó còn ở với ông. thế là nó xin phép ba mẹ đi lên tầng ngủ trước.

*** 5 ngày sau:

- Thiên ơi chuẩn bị đi thôi. 6h xe sẽ chạy. vì đường xa nên xe phải chạy sớm mới kịp tới đến nơi. - nói rồi mẹ nó đi chuẩn bị đồ cho nó ăn trước khi đi

- nó thì toán loạn cả lên nào là ơ giấy tờ của con đâu, cái áo con khoác đi đường, thuốc chống say xe nữa, ơ còn cái mũ đâu rồi, chết rồi hôm qua chưa mua giày để đi..... ôi nó làm loạn cả nhà lên 1 lúc rồi mới ngồi vào mâm ăn sáng được

ba nó thì chỉ đứng nhìn cô con gái đáng yêu cười thôi.

- nhanh lên con sắp muộn rồi xe sẽ không đợi đâu - ba nó nói

nó 1 tay thì cầm bát ruốc, 1 tay nắm xôi. đang ăn thì Trúc đến

- mày đi rồi nhớ đến tao biết không, phải liên lạc với tao thường xuyên đấy. - Trúc nói nghẹn lời ở cổ nhìn nó.

- nó đứng dậy ôm con bạn - ok ok. đừng buồn tao sẽ nhắn tin cho mày mà. chỉ sợ mày quên tao thôi.

nói rồi nó cầm áo khoác đeo ba lô nhảy lên xe ba nó đi không quên quay lại dơ bàn tay chào bye bye

***thành phố T

thành phố của phồn hoa đô thị. nó tới nơi mệt rồi ngồi trên xe nhìn thấp thoáng ánh đèn về chập choạng tối. nhưng nhà xây cao tầng hun hút. rồi nó nhìn thấy 3 tòa nhà sang trọng nối với nhau những con đường hình vòng cung, đứng rồi. là tập đoàn xây dựng của nhà nó trước đây. tập đoàn này do ông nó thiết kế. nhưng nó mơ hồ thấy tên giết mình xe đi qua rồi nó cố ngoái lại xem không phải tên Bảo Thiên nữa rồi. mà là tập đoàn Hải Sơn.

từng giọt nước mắt nó lăn xuống. ưm, mình đâu còn là thiên kim nhà bảo thiên nữa. cái tên bảo thiên giờ nó đã là quá khứ rồi mà. đến bến xe nó xuống. loanh quanh nó cũng không biết mình định đi đến đâu, tối nay ngủ ở đâu, trời thì tối rồi mà nó đã xa nơi này lâu quá nên nó cũng không thể nhớ đường được.

nó bèn khoác ba lô, ôm chiếc áo khoác vào bụng tóc buột cao vài sợi lưa thưa rơi xuống mái vì chỉ buộc qua không chải mà. nhìn rất kute. nó bỗng nhớ đến người bạn trước đây khi nó chưa chuyển đi. người con gái đấy cũng rất thân nó đã chơi với nhau từ ngày bé. nhưng đột nhiên nó chuyển đi nên 2 đứa mất liên lạc của nhau suốt 2 năm.

- giờ không biết nó có nhận ra mình nữa không. cũng hơn 2 năm rồi mà. nó mãi nghĩ trong đầu nên không để ý có vài ba tên đi theo nó từ bến xe. chắc bọn này nghĩ nó từ quê lên nên dễ tiếp cận nên lại gần đùa dỡn với nó

- em ơi xinh đẹp thế này mà đi có 1 mình thôi hả? đang tìm hàng à? đi với anh không anh trả tiền hậu hình cho....

- bọn mày là ai? cút hết đi không tao hét lên bây giờ. - nó giả vờ yếu đuối như những đứa con gái khác để tránh bị làm phiền

- thôi đi lại còn giả vờ nữa có thích tiền thì đi theo anh anh cho - mấy tên này cố tình vừa nói vừa vờn nó vào ngõ cụt

mấy tên này không sợ trời cao đất dày là gì rồi. chết tiệt - nó nghĩ trong đầu, vừa lùi lại vừa chửi

- mấy tên khốn này. động vào tao coi như chúng mày tới số rồi đấy.

- haha. cô em dọa làm anh sợ quá đi. - 1 tên đến gần định nâng cằm nó nói

- chết tiệt đừng động vào tao - nói rồi nó túm lấy cánh tay tên này kéo mạnh ra phía sau dùng cùi trỏ tay kia đánh vào má nó.

thấy thế 2 - 3 tên còn lại lao vào một lúc nó chạy vào tường bật gót lộn 1 vòng rồi lấy 2 tay ấn 2 đầu của 2 thằng vào nhau thằng đằng sau nó cúi xuống hất chân thế là coi như xong 4 tên. nó chuẩn bị đi thì tên đầu tiên túm chân nó. mất bình tĩnh nó ngã nhào xuống đất, mấy tên kia vội vàng đứng dậy túm tay nó thì nó đã nhanh tay kéo tay mình về phía dưới lấy chân đạp tên túm chân nó 1 phát ngất luôn lấy tay bật tôm dĩa và nhảy lên lấy bấp đùi kẹp cổ lấy dép đánh lia lịa vào 2 tên còn lại. xong việc cả 4 tên nằm ra đất còn nó thì ung dung tự tại đi ra.

(vì ngày trước nhà nó giàu sợ nó bị bắt nạt lại có mỗi đứa con gái nên ông đã cho nó tập các loại võ, và thứ nó thích tập nhất chính là côn 2 đoạn)

ra đến ngoài nó lại thấy nhẹ nhẹ người mới nhớ ra quên ba lô ở chỗ lúc này đánh nhau. thế là thờ dài 1 cái nó lại chạy vào thì thấy mấy tên vẫn nằm la liệt ở đấy. nó ngồi chân thấp chân cao rồi đánh vào thẳng cằm đầu vài cái rồi hỏi.

- mày biết chỗ nào cho thuê phòng trọ không?

- dạ em có ạ. - tên cầm đầu lúng túng rồi thưa

- mau chỉ cho tao - nó gắt giọng

- dạ. thế chị để em dẫn c đi ạ

- đi mau

- mà chúng mày làm gì sớm tối chỉ biết trêu gái nhà lành thôi à

- dạ không ạ. hôm nay em thấy c xinh nên em mới thế thôi ạ. bọn em chỉ đang theo học ở dream star thôi ạ

nghe thấy chữ dream star là mắt nó sáng rực lên

- tụi bây học ở đấy ư?

- vâng vâng.

- thế dẫn tao đến nhà trọ nào ở gần trường đấy nhất

- em có ô tô ạ. chị đi xe em cho nhanh nhá

nó k nói gì chỉ lườm chăm chăm

- ui em làm sao dám làm hại chị nữa. bọn em sợ lắm rồi ạ

thế là nó leo lên ô tô đi.

- cậu tên gì

- dạ em tên Duy Nam ạ

- nhà cậu cũng khá giả đấy chứ nhỉ đây chẳng phải chiếc Zenro ST1 sao

- dạ cũng tầm tầm ạ. mà sao chị biết tên chiếc xe này ạ. trên thế giới chỉ có 20 chiếc thôi ạ

nó cười khẩy. trước đây nhà nó cũng đi xe này mà. xe này chuyên để chở nó đi chơi

Nam đưa nó đến một khu nhà trọ tầm cỡ phòng rộng mà đẹp lắm công trình phụ khép kín hết có chỗ để bếp ga trên tầng có thể phơi đồ trồng rau

- rất tốt rất đẹp. nhưng tôi không có nhiều tiền thuê chỗ xa hoa như vậy đâu

- không có gì đâu chị ạ. để chuộc lỗi với chị em sẽ trả cho chị 5 tháng tiền nhà trước ạ

- thôi khỏi phiền đi. tôi sợ dây vào các cậu lắm. có khi bị đuổi học ý

- em về đây. em vừa gửi tiền trọ rồi. chị cứ ở đi. mai trường tập chung em sẽ tới đón chị đi tới trường. nói rồi tên đó chạy vội để nó không kịp nói câu từ chối.

thời đăng nào cũng vậy 9h rồi mà không biết đi đâu cứ ở tạm đây rồi tính đi. - nghĩ vậy rồi nó vào phòng làm VSCN thay quần áo rồi lăn lên giường ngủ luôn.

*** giới thiệu nhân vật: Trần Duy Nam. con trai độc nhất của tập đoàn đá quý Duy Long top 5 thế giới. có thể nói tên này là một hacker bậc nhất sau này đi theo nó và giúp đỡ nó rất nhiều và còn lấy lại cho nó tập đoàn giải oan cho ông nó các bạn cứ theo dõi sát sao câu truyện nhé. hơn nó 1 tuổi năm nay học lớp 11.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

*sáng ngày hôm sau 6h30p:

Nam đến phòng trọ của nó gõ cửa:

đang định dơ tay ra thì Nam nghĩ: "ối chết hôm qua chưa hỏi tên chị ấy quên mất rồi đầu với óc"

- chị ơi, chị đại ca ơi - Nam cười cười gọi nó

nó mở mắt mơ màng. sao cái lũ trên trường lại xuống đây nhỉ? mắt nhắm mắt mở ra ngó cửa:

- ơ??? sao cậu lại ở đây? có biết mấy giờ mà gọi cửa thế không hả? - giọng nó nhỏ nhẹ giật mình rồi to dần hét lên

- hihi!!! em đón chị đi ăn sáng rồi đến trường, 7h tập chung để phổ biến nội quy rồi nhận lớp mà chị - nam vẫn cười

- đợi tôi 1 chút - nói rồi nó lững thững vào trong làm VSCN rồi thay bộ quần áo sao cho lịch sự nhất để đến trường. nó cũng không nhớ được nó mua mấy bộ quần áo này khi nào vì hoàn cảnh nên có khi đầu năm học mẹ nó phải vay mượn mãi mới mua cho nó được 2 bộ quần áo mới. nó nhìn bộ quần áo mà lòng chua xót. nghĩ đến đây bỗng nước mắt nó rơi, 1 giọt rồi 2 giọt....

tiếng nam thè lên ở ngoài:

- chị ơi chị xong chưa?

nó không nghĩ nữa lau vội dòng nước mắt nóng hổi vẫn đang vương trên má. rồi đi ra

*trên đường đi:

- à mà e quên mất em vẫn chưa biết tên của chị - nam quay sang nó nói

- tôi là thiên - nó trả lời ngắn gọn

- chị từ đâu đến vậy, hôm qua lúc em gặp chị có về chị đến từ chỗ nào đó rất xa

- uk. tôi ở vùng quê nghèo nhận được học bổng nên về đây học đỡ tiền cho gia đình thôi. - nó buồn bã trả lời.

giả như gia đình nó còn được như trước kia có lẽ nó đã bước chân vào ngôi trường này với vị trí là một tiểu thư đài các chứ không phải là một học sinh nhận được ưu tiên nên mới được vào. rồi nó nói với nam tiếp

- tôi sẽ nhận bữa ăn sáng này coi như nhận câu xin lỗi của cậu, nhưng từ bây giờ mong cậu đừng quan tâm đến tôi cũng coi như chưa từng quen biết tôi tôi chỉ mong vậy, nhà trọ tỷ tôi sẽ trả cho cậu số tiền đêm qua tôi ở. - nó ngước mắt ra nhìn thành phố tươi đẹp cao sang này

- sao chị nói thế, em rất quý và nể chị. không hiểu sao em có cảm giác như gặp chị là một cái duyên. do trời định, vì chẳng bao giờ em đi với đàn em mà ghẹo con gái cả, không hiểu sao lúc nhìn thấy chị khoác ba lô ở bên xe em có cảm giác rất lạ và muốn tiếp cận chị.

nó định nói lại thì xe của nam đã đỗ trước một nhà hàng cạnh bờ sông với những khóm trúc chen nhau vươn mình, một nhà hàng dân dã không cao sang quyền quý. nó mỉm cười ở miệng rồi xuống xe

- chị đây là quán của một người bạn em. rất dân dã phải không chị. chị thích chứ.

- uk. - nó không nói gì chỉ ngắm phong cảnh nơi đây

trên bàn ăn nó không nói với nam 1 lời nào vì nó có thói quen không thích nói chuyện khi ăn.

- ăn xong nam đưa nó tới trường, đoạn đường dài lắm, xa xôi, chiếc siêu xe cứ vun vút lao về phía trước, đến đoạn qua tập đoàn của nhà nó trước đây nó bảo nam dừng lại.

- nam dừng lại bên hồ, cạnh công viên cây xanh, nó ngước ra cửa sổ nhìn tập đoàn hùng mạnh trước mắt, chữ hải son hiện ra trước mắt nó, thật không thể ngờ được.

nam thấy nó nhìn vào tập đoàn hải son liền lên tiếng

- đây là tập đoàn hải son trước đây nó thuộc về 1 tập đoàn khác nhưng sau những lùm sùm nội bộ thì hội đồng quản trị đó đã quyết định bán lại tất cả cho hải son 1 tập đoàn đứng đầu thế giới về dầu mỏ. nó rất đẹp phải không chị? em nghe ba em nói thì tập đoàn trước đây cũng rất mạnh mẽ về xây dựng các chung cư bậc nhất ở hoa kì, pháp và cả châu á.

nó ngồi nghe nam nói rồi lên tiếng

- có vẻ như cậu rất hiểu biết nhỉ?

- cũng bình thường thôi chị ạ, là ba em kể.

- cậu biết tại sao tập đoàn này lại phá sản không?

- dạ, em nghe nói hình như bị tập đoàn khác gài người hãm hại hay sao ý, chủ tịch tập đoàn bây giờ thì bị bắt

- thôi đi thôi - nó buồn bã kéo kính lên và nói

- đi thêm một chặng đường nữa cuối cùng cũng đến cổng trường. trước khi xuống xe nó vẫn nói 1 câu:

- bây giờ tôi bước chân xuống chiếc xe, coi như tôi và cậu không quen biết, rồi nó cầm tay nam nắm vào tay cậu từ 200 nghìn đồng nói tiếp. tôi trả tiền phòng cho cậu tôi cũng không có nhiều đâu nhưng chắc một đêm với số tiền này cũng đủ. - nó bước xuống xe.

- thiên, chị... - nam gọi với nhưng nó không nghe. nó đã bước nhanh đến cổng trường.

đầu năm học mới ai ai cũng háo hức + bờ ngỡ. trong đôi mắt nó nhìn thấy ngôi trường thật to thật rộng và thật đẹp. có những hàng cây rợp bóng mát, có cả sân cỏ cho bọn nó thể thao mỗi chiều, những nhà lớp học thật đẹp sơn màu vàng khang trang sang trọng....

nó bước vào trường mà không quen biết một ai, buồn tẻ, nó ra một góc ghế ngồi cắm tai nghe vào điện thoại để nghe nhạc đợi đến giờ tập chung và nhận lớp, chiếc điện thoại 2700 cũ rích nhưng với nó là một gia tài cực lớn.

trước mắt nó là những vị tiểu thư đài các khoác trên người bộ váy lên tới vài trăm, nghìn đô những ánh mắt lạ lẫm khinh thường nhìn nó, những ngón tay chỉ trỏ cười nói chĩa thẳng vào nó. hôm nay nó thật gượng gạo như mọi ngày. chiếc quần baggy lủng tới ống đồng, chân đi 1 đôi sandal màu đen xò ngón, cái áo sơ mi trắng xắn cộc tay kiểu rộng, tóc đuôi gà buộc cao đội mũ lưỡi trai đen

bỗng một cô gái đài các sang chảnh lộng lẫy tóc xoắn lộng hất sang 1 bên, mặc trên người những thứ thuộc hàng hiệu ôi! chiếc áo mà nó từng mơ ước được mặc có giá 5 nghìn đô. khuôn mặt phấn son dày cả vài cm tới gần cô nói:

- đi ra, đây là chỗ của đại sư tử. - cô ta nói một giọng không thể xác xược hơn

- cô là ai? chỗ này đâu có ghi tên? - nó không nhìn vào ả ta mà nhìn về phía cổng trường, coi ả như cọng rom cọng rác.

- hừ. đâu ra con bé vô lễ vô phép này vậy hả? - ả ta nói rồi nhìn vào 2 đứa bạn đi cùng

- tôi ở đây này giờ chứ có tự nhiên chui vào đây nói nhảm như cô đâu? - nó trả lời rồi nhìn thẳng vào mắt ả

chỗ này đúng là vị trí đẹp thật, đằng sau có 1 chiếc bể bơi cho những vận động viên tương lai dự tuyển vào đội bơi của quốc gia. đằng trước là tượng đài hình ngôi sao xung quanh là khuôn viên rộng rãi nó nghĩ chỗ này đúng là đẹp thật, còn có mỗi một cái ghế nữa chứ rồi cười trong bụng

ả ta tức giận gọi 2 đứa đứng kia vào

- này đây là chỗ của đại tiểu thư nhà Bạch Thủy. cô có nghe nói chưa? - một trong 2 đứa kia lên tiếng

- cô là hắc thủy chứ bạch cái nỗi gì. - nó không thèm nhìn ả ta nữa rồi đeo tai nghe vào nghe tiếp bài hát du dương

ba ả ta tức không thể làm gì nó được bồng 1 đứa lao đến túm tóc nó từ ghế kéo nó ra đằng trước

- nó không dứt lại đầu cũng không túm lại tóc đứa kia mà nó lấy bàn tay túm lấy ngón út của đứa đang kéo nó, đứa kia đau quá bỏ nó ra nó đứng lên dùng chân nhảy lên xoay 1 vòng đập vào mặt của đứa này sau nó nó đứng dậy phui tay rồi bước đi, nó còn kèm lại 1 câu:

- chỗ này bị chó ỉa lên bẩn rồi mùi thối không chịu được phải tìm chỗ khác thôi.

ba ả này đứng tức mà không thể làm gì được nói 1 câu:

- tao đợi xem mày còn giỏi được nữa không - ả cầm đầu nghĩ bụng rồi sửa sang lại quần áo đầu tóc.

ở phía xa xa nam đi cắt xe rồi bước vào cổng trường đúng lúc nhìn thấy cảnh nó đánh nhau với hội đàn bà lớp mình suốt ngày lẻo đẻo theo nó mà hả hê trong lòng.

*** giới thiệu nhân vật: Trần ngọc thủy xinh đẹp do phẫu thuật thẩm mỹ và chất phấn son 3 lớp, là đại tiểu thư nhà bạch thủy đối đầu với nhà hải sơn. trước đây 2 nhà rất thân về sau vì 1 mâu thuẫn mà trở nên đối đầu với nhau. mâu thuẫn gì thì về sau các bạn sẽ rõ nhé. là một công ty lớn nhất quốc gia về thời trang, ngày xưa mẹ nó đã thiết kế cho bạch thủy rất nhiều mẫu thời trang tinh tế đặc sắc, bán chạy nên mới có doanh thu đạt đỉnh điểm và đứng vào top 5 của đồng nam á.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

nó vừa bước ra sân trường thì gặp ngày lũ con gái chạy ủa ra cổng:

- ôi anh sơn, anh nam- hsn hét âm ỉ cả sân trường.

- anh oi ú ú.....- tất cả các hs đều hét lên khi thấy 2 người đó xuất hiện.

nó nhìn thấy đám đông cũng không có hứng thú đi đi lại lại ngắm trường. đúng lúc đấy thầy hiệu trưởng cầm mic lên tiếng

- yêu cầu tất cả các học sinh ổn định xếp hàng để xem tên mình. tên lớp nào sẽ học lớp đó.

thầy vừa nói xong thì có 2 cô cầm 10 tờ giấy a4 ra dán ở bảng thông báo, mọi người đổ xô lũ lượt kéo nhau đi xem.

hàng trên cùng là khối lớp 12, hàng giữa là 11, và hàng cuối cùng là khối 10. các em xem đi. rồi thầy đi vào

- nó chen lấn mãi mới vào được trong xem. nó học 10a3. 1 ngôi trường hoàn toàn mới không bạn bè, không người thân quen ở nơi đất lạ. rồi nó bước vào lớp tìm chỗ ngồi. nó ngồi ở góc trong gần cửa sổ nhìn ra 1 cảnh cây. lớp nó ở tầng 2. 1 lúc sau mọi người cũng cùng nhau vào lớp, sân trường lại vắng bóng người.

- tôi là cô giáo chủ nhiệm của các bạn trong 3 năm học ở đây, các bạn có câu hỏi gì dành cho tôi không? - cô giáo chủ nhiệm lên tiếng

- cô ơi cô xinh quá, cô ơi cô tên gì? cô ơi cô vừa vào trường à? ..... một loạt những câu hỏi đặt ra, cô giáo và mọi người bàn luận sôi nổi ở trong lớp khiến nó nhớ lại ngày mới chuyển về trường cấp 2 năm lớp 7. cũng ngỡ ngàng như bây giờ, rồi nó quen trúc, cô bạn thân của nó.

rồi cô cười cười nói nói rất vui tính sau đó cô phong lớp trưởng lớp phó,... rồi cô lấy danh sách học sinh tham gia câu lạc bộ, cô phát cho mỗi người 1 tấm phiếu để điền. nó không biết nên tham gia CLB gì: hát à? nó hát không được hay lắm, bơi sao? nó không biết bơi, đàn thì sao? tất nhiên là nó không thích mấy thứ ấy rồi, còn gì nữa nhỉ? nhảy à? bóng đèn trong đầu nó sáng lên, nó cũng biết đôi chút về hip-hop. nó nhảy khá giỏi vì ở cấp 2 mấy tên đàn em có dạy nó nó cũng thấy rất hay, như tập võ vậy.

thế là nó ghi hip-hop. khi thu phiếu về cô nhìn phiếu của từng người và dừng lại ở tấm phiếu của nó:

- nguyên bảo thiên thiên, em nhảy hip-hop ư? - cô hỏi nó giọng nghi ngờ
- vâng ạ. - nó trả lời một cách dành mạch rõ ràng
- nhảy hip-hop rất khó, không giống như nhảy tự do đâu em - cô giáo tưởng nó ở quê về nên không hiểu điền bừa
- vâng em biết ạ. - nó vẫn hồn nhiên trả lời trong khi mọi người trong lớp bắt đầu có tiếng to nhỏ xì xào về nó
- con nhỏ đấy hay thật, nó tưởng vào CLB là đi chợ chơi chác, không biết chùng vào được 1 buổi là bị đuổi ra khỏi CLB luôn ấy
- ưk. hay con nhỏ quê mùa ấy tưởng ve vãn được anh nào nhà giàu trong CLB ấy. vì hầu như toàn nam tham gia mà
- hừ, con nhỏ quê mùa xấu xí còn đòi trào cao.....

bỏ ngoài tai tất cả những điều ấy nó coi như không nghe thấy gì

nếu không có ai có ý kiến gì nữa thì các em có thể ra về được rồi. buổi học đầu tiên sẽ diễn ra vào lúc 8h00 ngày thứ 2. hôm nay là thứ 5. có mấy ngày cho các em nghỉ ngơi trước khi đi học. các em cố gắng đi học đầy đủ. - tiếng cô giáo cắt lời tất cả HS đang bàn tán

- không ạ. em chào cô ạ. HS trong lớp ầm ầm kéo nhau ra về. nó cũng vậy

vừa ra tới cổng trường nó lại gặp 3 đứa con gái hồi sáng đứng chặn đường nó và đằng sau là rất nhiều phải tới 10 người nữa. tay cầm gậy, còn nhí nhúc,.....

- chúng mày định làm gì - nó bình tĩnh lên tiếng nói to
- tao sẽ sử dụng quyền sáng nay cho mày thấy sư tử trường này là thế nào. - à cầm đầu nói rồi ra hiệu cho lũ đằng sau xông lên tấn công nó.

đúng lúc đấy sơn (hắn) và nam đi ra nhìn thấy đông đông người ở cổng lại không thấy ai ra hò hét ầm ĩ khi nhìn thấy 2 thằng nó thì lấy làm lạ và cũng chạy ra xem

thì đúng lúc thấy hơn chục đứa con gái lao vào đánh 1 mình nó, nam cười cười xoa xoa cằm và nghĩ: cô bé này hôm nay sẽ thế nào đây? nam cứ đứng nhìn chăm chăm

hắn bên cạnh nhìn thấy nam cười không hiểu chuyện gì bèn hỏi:

- mày nhìn thấy con gái người ta bị đánh mà đứng nhìn con thủy lộng hành à?
- không không rồi mày khác đấy. - nam chỉ tay về hướng nó cho sơn xem thì đúng là

10 đứa con gái lao lên đánh cầm gậy định vụt vào bụng nó thì may sao nó cúi đầu xuống né bụng lấy chân hất vào tay cầm gậy bay lên nó nhảy lên túm được gậy thì đứa cầm côn lao vào, nó lấy gậy siên vào dây giữa của côn rồi bất ngờ lấy sức rút về thế nó vút gậy đi dùng côn đánh chỉ một lúc nó đã hạ được hết đám bánh bèo nó lại gần con cầm đầu và nói:

- chơi tao không dễ như mày nghĩ đâu. dùng cái gì hay hơn thế đi - rồi nó đi về đi thẳng vào giữa 2 đứa con gái đứng sau.

hắn và nam đứng nhìn nó với con mắt ngờ ngác

rồi nam chạy vụt về phía nó gọi:

- thiên, chị đợi em
- tôi đã nói với cậu rồi, đừng đi theo tôi. hãy coi như chúng ta không quen biết gì nhau đi. - nó bực mình nói rồi đi thẳng
- khoan đã - nam chạy theo gọi nhưng không được nó không để ý
- này cậu quên biết con nhóc đó à? - hắn lại gần hỏi nam

- cũng gọi là biết tên - nam nhún vai rồi ra lấy xe
- mày có ra bar k? uống 1 chút chứ - nam lái xe tới gần hán mở cửa nói với ra.
- ok. đi tới "king" - hán cũng chạy đi lấy xe y hình như nam nhưng khác màu nam màu trắng thì hán là màu đen.

"king là bar của hán" đó hán và nam xây dựng. ngoài king là quán chính. còn 10 quán bar nhỏ hơn tên là prince 1,2,3,4,5,6,7,8,9. nam và hán mỗi người đang có trong tay 1 bang. nam là hỏa tinh bang. còn hán là thủy tinh bang. bang của hán rất mạnh, có thể là một trong những thế lực mà không ai dám động vào trừ khi 2 người nó đối đầu với nhau. kí hiệu của bang này chính là trên góc khuỷu ở gáy có 1 vết sấm hình sóng nước. còn bang của nam là một bang tuy không mạnh bằng nhưng là một bang rất rộng thu phục rất nhiều lòng người theo vì nam hành động rất trọng nghĩa không cạy thế ức hiếp ai nên được giang hồ rất nể trọng và hơn những bang khác nam là một hacker rất đỉnh, cậu phá tất cả các loại mật mã chỉ trong vòng vài phút, nếu tình cơ mắc phải 1 mã gian sảo thì cậu có thể mất nhiều nhất chừng 2 tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

***giới thiệu nhân vật: Lê thái sơn học 11 tại dream star. là bạn thân chí cốt với nam (hán) con trai duy nhất của tập đoàn hải sơn. vì xác nhập được tập đoàn của nhà nó vào nên hiện tại đang là một tập đoàn vững mạnh và lớn nhất thế giới. là một thiếu gia đầy chất ăn chơi trong người. rất đào hoa.

nó về đến nhà trọ liền thu dọn hết quần áo đồ dùng bỏ vào ba lô và đi. nó cũng không biết mình đang định đi đâu. nó đi lang thang rất nhiều nơi nó cứ đi trước khi nó đi ba nó đã đi ứng 1 tháng tiền lương là 4 triệu thì đưa cho nó 3 triệu coi như tháng đầu còn tiền nhà cửa ăn uống nữa. cảm những đồng tiền trong tay nó run run. thương ba mẹ lắm, từ ngày nhà nó bị như thế nên ba nó đi đến đâu làm cũng bị người ta nghi ngờ không dám giao việc nên cuộc sống rất khó khăn.

cũng đã đi rất lâu nó không để ý đã quá trưa rồi, bụng nó lại kêu lên may mà sáng nay nó đã được ăn sáng nên nó chỉ mua 1 chiếc bánh mì ăn tạm. ngồi ở ghế đá cạnh con sông. nó nhìn nhìn mãi... nó nghĩ chắc cuộc đời của mình sẽ giống những con sông này cứ chảy chảy mãi rồi không biết sẽ đi về đâu. có bao nhiêu rác thải người ta sẽ gieo hết vào thân mình. ngồi nghĩ nó tui quá lấy điện thoại ra nhắn cho trúc 1 tin:

- mày đã đi trường chưa? tối hôm qua tao đã đến tp t rồi. tp thật đẹp nhưng thiếu vắng bóng dáng của những người thân...

***10p không thấy trúc rep tn nên nó đứng dậy đi tiếp rồi nó bỗng nhớ ra một nơi, đúng rồi mình phải đến thăm ông đã. rồi vừa đi nó vừa hỏi đường đến trại giam. cũng phải đi 30p nó cuối cùng cũng đã đến nơi may mắn thay hôm nay là ngày thăm nuôi nên nó gặp được ông. một tháng chỉ có 1 ngày 10 hàng tháng mới được thăm thôi.

ông nó nghe thấy có người tới thăm thì giật mình không nghĩ là nó. còn nó nhìn thấy ông thì reo lên

- ông ông ơi!!!!
- cháu là.... - ông nó lững thững ngồi vào chỗ nhìn nó
- cháu đây. thiên thiên của ông đây. ông có khỏe không?
- thiên à con. thiên ơi - ông nó khóc vừa khóc vừa gọi

nó chỉ muốn lao vào ôm ông mà không được. quy định ở đây không được chạm vào người của phạm nhân.

nó ngồi xuống và kể, kể tất cả cho ông nó nghe rằng từ ngày bị như thế gia đình nó đã như thế nào, đi tới đâu, sống ra sao, và giờ sao nó lại ở đây.

- ông nó chảy nước mắt.- giỏi lắm, giỏi lắm. cháu của ta.
- đã hết giờ thăm. mong người nhà ra khỏi đây - chú công an đứng canh lên tiếng. nó chỉ được thăm ông nó 30p thôi.

nó chào tạm biệt ông và nói:

- ông ơi, tháng sau con sẽ lại đến, con sẽ mang thức ăn ngon cho ông, ông nhớ giữ sức khỏe

trước khi đi vào ông nó có nói 1 câu:

- con hãy tìm đến tập đoàn duy long. ở đó con hãy bảo là cháu của ông. chắc chắn sẽ có người giúp con

- vâng con nhớ rồi ạ

*** ra khỏi trại giam nó lại gục mặt xuống khóc. nó khóc rất nhiều, không hiểu sao gia đình nó lại phải mỗi người một nơi như thế. nó rất buồn, giờ nó biết đi đâu đây?

nó lại đi, đi vào tp nhộn nhịp, nơi mà hàng trăm nghìn người mà không có một ai để cho nó nương tựa. lại trở về công viên nó nằm xuống ghế đá lấy ba lô làm gối rồi chìm vào 1 giấc ngủ để quên bớt đi hiện tại.

*** trong bar:

- này sao mày lại quen con nhỏ lúc này vậy nam - hấn cầm ly rượu đầy lên đưa cho nam và hỏi

- ờ. hôm qua tao có đi qua bến xe gặp mấy thằng đàn em thì tình cờ thấy nhỏ đeo ba lô nhìn quê quê nên định ghẹo tý cho vui. ai ngờ bị nhỏ cho 1 trận tới bến. - nam cầm ly rượu lắc lắc cười nói

- mày đổi vị à? bao nhiêu em xinh tươi không khoái à lại rúc vào con nhỏ xấu xí quê mùa đấy, haha - hấn cười nói

- nhưng mày có thấy thú vị không? - nam cười rồi nhìn hấn

- nhỏ đó có võ - hấn trả lời.

- uk. nhưng mày không biết đâu. quê vậy mà biết hiệu xe của tao đấy - nam nói và nhìn nó đầy cách tự nhiên

- há? - hấn ngạc nhiên xen lẫn thú vị. - tao thấy thích rồi đấy. thật bí ẩn.

- giỏi võ, dùng côn đúng cách y như là một tay sát thủ, hiểu biết về xe, lại còn rất cá tính - hấn nghĩ trong đầu.

- đúng là vị tao thích rồi đấy nam ạ - hấn nghĩ về giây phút nó đánh nhau ở cổng trường mà cười không ngớt.

- ê. bị sao đấy mày. - nam thấy nó cười như điên thì khua khua tay trước mặt

- à à không có gì - hấn phản bác

- rất khó nhai đấy đừng nghĩ vớ vẩn nữa - nam lắc đầu

- mày biết gì về nhỏ đó không?

- tao chịu chỉ biết tên là thiên thời, à mà có một chuyện rất hay nữa. mày biết sao không? - nam hào hứng hỏi nó

- bị điên à cha nội. mày không kể thì làm sao mà tao biết được, kể coi - hấn đánh phát vào đầu nam

- hihi quên. hôm qua nhỏ có nhờ tao tìm 1 nhà trọ. tao đưa đến nhà trọ của tao đột tao xây để dành cho nhân viên của nhà hàng tao ở ý (nam có 1 nhà hàng ăn. lúc nam đưa nó đến ăn sáng). - nam kể

- ờ, rồi sao nữa mày làm gì nó hả??? - hấn nheo mắt

- điên à cha nội. - nam hét lên rồi kể tiếp.

- thì tao đưa đến đấy xong tao về để nhỏ nhận lời ở đấy. nhưng đến sáng nay tao dẫn nhỏ đi ăn sáng thì nhỏ giả cho tao 200.000đ nói là tiền trọ tối qua. rồi mấy nhân viên của tao lúc này có gọi nói là nhỏ đi rồi. - nói rồi nam móc tờ 200k ra.

- đưa cho tao. 200k mày lấy làm gì? - hấn định dứt thì nam kéo đồng tiền lại.

- không được. tao sẽ giữ. mày cura được nhỏ đi thì tao trả. - nam nháy mắt

- ok. tao thích nhỏ đó rồi đấy. - hấn nghĩ trong đầu về hình ảnh của nó ban sáng

- từ từ. nếu mày có ý định cura xong vứt như bao nhiêu đứa thì mày biến mẹ đi đừng đứng trước mặt tao chơi trò đó - nam nói với khuôn mặt nghiêm túc

- mày bị điên à? hôm nay lại từ tế thế

- thật sự đấy. tao thấy nhỏ như em gái tao vậy. rất quý nhỏ rất có cá tính - nam cầm ly rượu lên uống 1 hớp

- tao kệ mày chứ. chẳng lẽ tao lại sợ mày à? - nói rồi hấn túm áo chạy vụt đi

- tao hứa là nếu mày động vào sợi tóc của nhỏ đấy tao không tha cho mày đâu Sơn. - nam hét với theo.

vì bar giờ là ban ngày nên chỉ có nhân viên lau dọn chứ không có khách nên chúng nó nói chuyện ở ngoài sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

nó thức giấc cũng đã xế chiều. nó lại phải bước đi. nhưng chiều nay nó sẽ cố gắng để tìm được nhà ở nếu không chắc tối nay nó phải ngủ ở đây tiếp mất. thế là nó cứ đi. đến đâu nó cũng hỏi:

- ở đây có thuê người làm không bác, - quán phở

- không con ở đây đủ người rồi

- ở đây có thuê người không cô - quán kem

- không cháu

- ở đây có thuê người làm không chị - quán quần áo

- .....

- .....

đi đến đâu nó cũng hỏi nhưng vô vọng không ai muốn hết bỗng nó thấy biển tuyên nhân viên ở một quán cafe nó vội tới

- ở đây muốn người à chú

- con ơi không muốn trẻ vị thành niên đâu con - câu trả lời của người quản lý

.....

giờ đã là 7h tối rồi. việc không có nhà cũng không. nó phải làm sao đây, bắt giấc nó lại đứng trước cổng tập đoàn hải sơn. nó nhìn ngược lên cao bỗng nhiên nước mắt nó rơi là chảy. nó khóc to hơn. nó nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ cô bạn thân của nó. nó ước gì giờ này có ba mẹ an ủi nó. nó nhớ đến điện thoại móc ra thì ôi hôm nay nó nghe nhạc nhiều quá hết pin mất rồi. thế là nó lại khóc. nó ra công viên cây xanh trước mặt ngồi thì bỗng nhiên 1 tên, 2 tên, 3 tên lao đến nó.

- cô em đi đâu mà có 1 mình thế này? vác cả ba lô theo chắc bỏ nhà đi bụi hả? ở đây với bọn anh không???

nó nhìn thấy kim tiêm - ôi, lũ nghiện.

nó thấy hoang mang. không phải vì nó sợ mà vì nó thấy kim tiêm.

- dừng lại gần tao. cút ra. - nó hét lên

lúc ấy phải có đến 6 - 7 thằng từ từ từ tiến về phía nó.

không còn cách nào khác. giờ chỗ này không có ai. vì đây là điểm tụ tập của bọn nghiện hút vào buổi tối nên không ai dám vào. nó càng hét thì chỉ càng khiến đông lũ nghiện hơn. nó đành phải ra tay thôi. trong ba lô nó có hộp kim. nó lấy 3 cái kim ra kẹp vào khe ngón tay nắm đấm. nó bắt đầu đánh tới tấp vào lũ nghiện. bây giờ phải có tới chục thằng rồi.

cái đầu tiên nó nghĩ đến là không được để bị thương, chỉ cần 1 vết xước nhỏ nó cũng có khả năng nhiễm hiv. nó mặc thêm áo khoác rộng vào và bắt đầu đánh. nắm đấm của nó có kim nên rất nhói và đau. một lúc sau nó đã đuối sức mà không thể cầm được lũ nghiện hút này nó nghĩ trong đầu: đúng rồi, phải chuồn thôi. 36 kế chuồn là thượng sách. rồi nó bắt đầu tung hứng lấy đường cái là mục tiêu để chạy ra. giờ mà chạy lung tung chỉ có nước chết. rồi nó đánh 3 tên ở trước mặt không may nó đã không còn sức nhảy nữa, nó quăng bừa tay nó dính ngay mũi kim của 1 thằng nghiện. nó lấy tay rút kim tiêm ra hốt hoảng. rồi nó nghĩ.

đằng nào cũng bị dính rồi nó lao vào đánh như điên rồi nó nhớ ra ở cổ áo khoác của nó có 1 cái dây họ dùng để trang trí. một đầu có 1 khóa sắt. thế là nó rút ra vọt tới tấp vào lũ nghiện. được 1 lúc nó cũng chạy ra gần đến đường thì bị 1 tên ném viên gạch vào bả vai nó. nó ôm vai chạy ra đến đường cái, chân nó đau, tay nó cũng đau, mắt nó mờ hồ rồi xung quanh tối mịt.

nó ngất. ngất vì nó chưa ăn gì nó đói không có sức, ngất vì bị đánh vì hoảng....

bọn nghiện thấy nó ra đường cái rồi thì cũng không đuổi theo nó nữa vì sợ mọi người chú ý.

đúng lúc nó ngất xuống thì có 1 chiếc xe Zenvo ST1 màu đen đến trước mặt nó bế nó lên và đưa nó vào bệnh viện.

- alo nam. nhỏ nhà quê mày quen bị đánh tao đưa vào viện rồi mày vào luôn nhá - hấn gọi cho nam

nam nghe vậy cúp máy lên xe phóng 1 mạch vào viện đúng lúc nam ra khỏi cổng thì xe của thủy đến.

- alo. việc tao bảo chúng mày làm xong chưa? tao đã mất công theo dõi nó phải làm cho tốt đấy - trong chiếc xe có tiếng nói vang lên lạnh xương sống

- bọn em lo xong rồi chị. nó đã chạy ra đường và ngất có 1 chiếc xe tới đưa nó đi rồi

- thôi giải quyết xong là được rồi không cần ai quan tâm cứu nó. - giọng nhỏ lạnh tanh rồi cúp máy

"đáng đời mày. dám động vào sư tử ta đây. đây chính là kết cục khi mày đối mặt với tao"

cô ả vừa nói xong thì thấy nam chạy xe cô ngoà ra ngoài hét lên:

- anh nam anh nam....

cô ả tức giận ra khỏi biệt thự lòng tức giận đập tay xuống vô lăng.

***trong viện:

- sao sao lại thế này? - nam vỗ vào vai hấn hỏi

-tao đang lái xe đi tới tập đoàn thì nhìn thấy có cô bé chạy ra từ công viên sau đó thì ngất, tao ngó vào thì thấy có mấy bóng người. tao nghĩ bị gài đánh. sau đó tao bế nhỏ lên thì hóa ra là cô bé nhà quê này. và gọi cho mày - hấn dài trình

- uk. không biết là bọn nào mà lại đánh được nó như vậy nhỉ - nam trầm ngâm suy nghĩ

bác sĩ bước ra từ trong phòng khám. tôi cần nói chuyện với người nhà.

cả hấn và nam đều chạy theo:

- mày chạy theo làm gì? - hấn nhìn nam

- tao sẽ là anh trai nó, còn mày - nam hỏi ngược

- tao sắp thành người yêu nó - hấn lấy lý do

- mày điên à? - nam chửi

- mày mới điên ý - hấn đáp

thời 2 cậu muốn đi thì cả 2 cậu vào nghe - ông bác sĩ điên đàm phán xử.

vào tới phòng vị bác sĩ bỏ chiếc áo khoác vắt vào ghế và ngồi xuống nói:

- 2 cậu quen biết thế nào với bệnh nhân

- cháu là người yêu - cháu là anh trai - cả 2 đồng thanh

- vậy được rồi. 2 cậu nghe cho kỹ nhé. cô bé vừa bị đâm rất nhiều vết như kim tiêm. chúng tôi nghi ngờ rằng cô bé bị 1 đám nghiện đâm phải. nhưng cũng không phải hết cách trong vòng 24h có thể tìm phòng rửa vết thương thật kỹ và còn 1 điều nữa. có vẻ như cô bé này bỏ nhà đi hay sao mà bị tụt huyết áp hình như cả ngày chưa ăn gì. giờ chúng tôi phải truyền tạm khi nào cô bé tỉnh mong người nhà hãy chăm sóc cẩn thận. các cậu hãy xuống đề nộp tiền và làm thủ tục nhập viện.

- cả 2 người há hốc nhìn nhau: nghiện đâm ư???

- không biết vụ này sẽ thế nào đây. mày nghĩ có nên tìm hung thủ không? - hấn hỏi

- được thôi nếu mày quan tâm - nam trả lời rồi đi

tới phòng thu phí:

- chị chị em sẽ giả tiền viện phí - nam chạy tới trước

- không em nộp em sẽ nộp - hấn đẩy nam ra

.....

.....

2 tên cứ đùn qua đẩy lại như thế làm mấy chị trực không biết đường nào lần đành quát.

- ai cũng được đây là bệnh viện mong 2 cậu giữ trật tự.

- vâng.

thế là giờ lại tới:

- tao đi uống nước. mày trả đi - hấn đáp

- không tao đi mua cho mày trả đi - nam chạy

mọi người muốn biết lý do không? chẳng là sau khi chị bác sĩ nói vậy tất cả mọi bệnh nhân người nhà và cả các y tá thực tập,... đều nhìn 2 thằng nó với vẻ yêu quý vì 2 chàng là hotboy chuẩn đét. và mọi người chuẩn bị lao tới 2 thằng nó thì 2 thằng nó đùn đẩy nhau

khi hấn và nam đi mua nước và trả tiền xong thì lên phòng nó. đây là phòng vip của bệnh viện nên có bộ bàn ghế sooffa để ngồi 2 thằng nó lại.

- mày ngủ ghế kia đi tao nằm ghế này

- mày bị điên à mày ra đây mà nằm, tao nằm ở đây

.....

rồi nó nói mớ: "hứ cút cút đi"

thế là 2 thằng nó tưởng nó đang nằm im re ôm nhau trên ghế sofa rồi ngủ quên một mạch tới sáng

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

nửa đêm hấn tỉnh dậy lại gần giường nó:

- em là ai vậy sao tôi nhìn em không giống những người con gái khác. em không thướt tha yếu điệu, nhìn thấy chúng tôi em không nịnh nọt như bao nhiêu đứa con gái khác, em mạnh mẽ biết võ lại cá tính... em là ai vậy? gia đình em ở đâu? sao em lại 1 thân 1 mình vào chốn phồn vinh hòa vào dòng người tấp bập. có lẽ nào em chính là định mệnh của tôi? hấn nhìn vào khuôn mặt nó. em thật xinh đẹp. đôi mắt sáng to, bờ môi đỏ bóng tự nhiên, khuôn mặt em trắng hồng dạng dờ. tại sao ngay lần đầu em đã làm rung động trái tim tôi. quen biết đến hàng trăm cô gái mà sao mỗi em khác biệt đến vậy. em như ánh sao trên kia giữa muôn ngàn ngôi sao khác em vẫn nổi bật và lấp lánh.

*sáng hôm sau:

- tôi đang ở đâu đây? - nó gõ đầu ôm bả vai.

- đại ca. chị tỉnh rồi sao? - nam thấy nó động dậy nên giật mình tỉnh theo

đúng lúc đấy hấn cũng dậy.

- tại sao cậu lại ở đây? người này là ai? - nó lấy tay gõ gõ đầu như không hiểu chuyện gì đang xảy ra

- chị đang ở viện đây là bạn thân của em. nhờ hấn nên chị mới được đưa vào viện ạ. - nam vừa nói vừa đưa tay chỉ vào hấn

- hấn không nói gì chỉ đứng dậy rồi đi ra ngoài .

- chị tỉnh là tốt rồi để em đi mua gì cho chị ăn. chị ăn cháo nhé, hay ăn phở, ăn bánh mì trứng nhé,..... - nam ở lại đến gần nó nói 1 tràng giang đại hải

- tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi hả? cậu hãy coi như không quen biết gì tôi đi. đây đưa vào mấy người như cậu đen lắm. lần nào gặp cậu tôi cũng phải động chân động tay thôi à. - nó bực mình quát.

- từ giờ chờ đi anh sẽ làm anh trai của em. lo lắng cho em. ở nơi đất khách quê người tại sao em cứ đòi tự mình giải quyết vậy??? - nam tức giận nói nó

- cậu làm cái trò gì vậy chứ? ai cho cậu đi vào cuộc đời tôi tự do như vậy? - nó càng bực hơn

- tôi tự cho phép mình đấy. em sống thế nào mà để cả ngày không ăn gì lại còn tụt huyết áp, em làm cái gì mà không biết lo nghĩ cho bản thân vậy chứ hả? tôi nói cho em biết em mà ương bướng tôi cho người trời buộc em lại đấy. - nam hét tất cả rồi đi ra ngoài.

nam vừa ra ngoài nhìn thấy hấn quát luôn:

- mày làm gì mà vẫn đứng ở đây tao tưởng mày đi mua gì cho nó ăn cơ mà. mày đúng là vô tích sự. tao nói cho mày biết nhé mày mà động vào em gái tao thì đừng có trách đấy, tán ai thì tán không phải nó, yêu ai thì yêu không phải nó biết chưa. - nam đột nhiên tức mình quay sang quát cả hấn hấn thì cứ đứng đấy chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả. rồi hấn đi về.

nam đi mua cháo về cho nó không thấy hấn đâu nam càng tức nói 1 câu nào bắt nó ăn hết.

- ăn đi rồi tôi đưa em về phòng trọ.

"thằng khốn này tao biết ngay mày chỉ có ý định tán tỉnh lung tung coi nó như trăm đũa khác thôi mà" nam nghĩ trong đầu.

thì nó cũng ăn hết rồi thu dọn đồ lóc cóc theo sau nam để nam dẫn nó đi đâu thì đi. người nó vẫn còn rất ê ẩm.

đẩy nó vào trong xe. không biết bao nhiêu con mắt ganh tỵ đang nhìn nó

- xin lỗi em - nam nhỏ nhẹ lên tiếng

- tại sao - nó hỏi

- vì anh đã quát em

nó không nói gì.

"có phải vậy không? tôi có nên cần 1 người anh đã bị tôi đánh giờ lại nói sẽ bảo vệ giúp đỡ tôi. nhận làm anh trai tôi, tự nhiên tốt với tôi. chẳng lẽ lại có điều đó xảy ra trong cuộc đời tôi? có nên không? đây đưa vào cuộc đời của những cậu quý tử"

những dòng suy nghĩ của nó ở trong đầu cứ tuôn trào ra.

- tới rồi em xuống đi.

nam lại đưa nó đến phòng trọ ấy

- chỗ này..... - nó ngơ ngác

- tôi nói rồi em hãy cứ ở đây, cần thiết em có thể làm công cho tôi coi như tiền trọ. ở đây có 10 gian phòng tất cả đều là người làm ở nhà hàng hôm qua anh đưa em đến để ăn em nhớ chứ. nếu em muốn em có thể tới đây để làm bất cứ lúc nào. thật ra anh không muốn em phải như vậy nhưng nếu em không muốn dựa vào thì anh sẽ cho em 1 chỗ để em tự đứng. - nam nói rồi cầm đồ của nó vào phòng.

- đây là phòng trống, tôi định để để thi thoảng tới chơi với mọi người. nhưng giờ em đến đây là tốt rồi. nam nói tiếp.

- cảm ơn anh - nó nói rồi đi vào phòng.

nam gọi 1 cuộc điện thoại 10p sau có người mang bếp ga, nồi niêu xong chảo và chần ga gối đệm 1 tủ kính một bên treo đồ một bên có chỗ cho nó học, có cả 1 chiếc tivi 40in cho nó xem phim đỡ buồn. nó ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa thì nam lên tiếng.

- em cứ dùng đi tiền anh sẽ trừ vào lương hàng tháng

- cảm ơn anh. em làm thật chăm chỉ. - nó cúi đầu

- lương của em sẽ là 5 triệu/ 1 tháng. không phải ngạc nhiên đây là mức lương thấp nhất cho người rửa bát ở nhà hàng của anh. em còn nhớ đường tới đó chứ. anh hỏi nó tiếp

- cũng không chắc lắm ạ - nó gượng cười

- thôi mai anh sẽ đưa em đi. em làm buổi chiều tối tức là từ sau khi tan học đến 9h tối. em hiểu chưa mỗi tháng anh sẽ trừ cho em 1,5 triệu còn lại 3,5 triệu là của em. vị trí tất cả đồ đạc trong nhà em phải ở nhà anh 1 năm học. được rồi nhé. chuyện này không nhắc đến nữa.

nói rồi nam đi về để nó hoang mang trong lòng nhưng nó rất vui, kiếm được việc, có chỗ ở. nó thích quá, vui quá. nó lấy điện thoại ra sạc bật tivi lên xem nó thấy tin nhắn của trúc:

- tao đang ở tỉnh rồi. mày có ổn không? không ai bắt nạt mày chứ. mày tìm được chỗ trọ chưa? ở đây tao học sáng, tối tao sẽ đi làm thêm nhờ mày nhiều

- uk. tao cũng tìm được việc rồi, có 1 người rất tốt đã giúp tao. tao làm từ lúc tan học đến 9h tối. tao cũng thuê được phòng trọ tốt lắm mày yên tâm. có thời gian tao sẽ lên chỗ mày chơi cho mày đỡ nhớ. - send tin nhắn nó đặt điện thoại xuống giường rồi ngủ tiếp. tay nó vẫn đau. đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

(Hôm nay mình đã mượn laptop về nên mình sẽ chú ý hơn đến việc viết hoa. Mong các bạn thông cảm cho mình những chap trước. Cảm ơn mọi người đã đọc câu truyện của mình.)

Nó mệt quá ngủ một lèo máy tiếng liền. Đang ngon giấc bỗng Nam đứng ngoài cửa gọi

- Thiên ơi! Em đã ngủ chưa? Dậy anh mua đồ cho em ăn nè.

Nó bừng tỉnh dậy. Nói mới nhớ cũng đã trưa rồi nó chưa ăn gì, nếu nam không tới chắc là nó cũng định nhịn đói luôn mất. Ôi trời. Nó lấy tay xoa xoa trán rồi ra mở cửa cho Nam.

- Anh vào đi

Nó vừa mở cửa thì Nam dơ túi thức ăn lên thơm phức.

- Thế nào đói rồi hả?

- Uk. - Nó không nói gì.

Nó và Nam cùng ăn những món mà nó thích Nam đều mua cả sườn sào chua ngọt, canh gà, thịt nướng. Nó ngồi ăn rất chi là ngon miệng Nam cứ vậy ngồi nhìn nó rồi cười.

- Sao anh lại tốt với tôi như vậy? Thật là khiến tôi nghi ngờ - Nó ngược mắt nhìn Nam một cách khó hiểu.

- Em biết tại sao không? - Nam lại hỏi ngược

- Anh bị điên hả? Không nói thì làm sao mà người ta biết. - Nó trả lời y như hấn vậy

- Tại vì anh biết lúc anh nhìn thấy em là đã có duyên gặp mặt rồi. - Nam cười cười.

- Thôi đi ông. Nói phét không biết gượng. - Nó bĩu môi.

- Thật ra lúc anh gặp đánh nhau ở cổng trường sau đó anh gọi em rồi em đi luôn ý. Anh sợ em có chuyện nên đã cho người đi theo em. Lúc đấy anh chỉ thấy quý em thôi. Nhưng anh không ngờ em tới trại giam. Anh đã tìm người hỏi thăm xem em quen ai làm gì ở đó thì người gác hôm em và ông em nói rằng trước lúc em chia tay ông, ông đã nói rằng em hãy tìm đến gia đình anh để giúp đỡ. Thật sự anh cũng không biết em là ai, và anh càng không biết ông của em có quan hệ thế nào với gia đình anh. Anh chờ tới tối mà không thấy em đến tìm anh nghĩ rằng em không thích làm phiền cũng như nhờ vả ai. Vì tính cách em rất mạnh mẽ. Nên anh dùng cách này để giúp em. Còn một khi ông em nói câu như vậy tức là mối nhân duyên giữa gia đình em và gia đình anh rất tốt. Nên anh quyết định anh sẽ chịu trách nhiệm về em. Sẽ coi em như em gái mình, vì anh là con một nên rất muốn có người em gái để chăm sóc. Hãy coi anh như anh trai em nhé.

Nó vừa nghe Nam nói lại vừa ăn. Thật không thể ngờ được rằng anh chính là thiếu gia nhà Duy Long.

- Dù gì em cũng không có anh trai. Nếu anh muốn nhận người em nghèo hèn này thì em cũng nhận anh làm kết nghĩa. - Rồi nó gạt đầu dơ tay ra ám hiệu bắt tay

- Anh rất vui vì điều đó - Nam dơ tay ra bắt
- Am ăn nhanh đi anh sẽ đưa em đến một nơi. - Nam nói tiếp
- Anh định đi đâu không phải đến nhà anh đâu chứ em không đi đâu nhá. - Nó xua xua tay.
- Yên tâm. Không phải nhà anh đâu mà lo. - Nam cười cười
- Thế là được rồi. - Nó vuốt ngực

.....

Một lúc sau:

- Ui. Sao lại đến đây? - Nó giật mình khi nhìn thấy trước mặt là một trung tâm thời trang rộng lớn.
- Vào đây nhanh lên - Nam vừa gọi vừa vẫy nó.

kéo nó đi khắp các tầng nào là quần áo, váy vóc, giày dép .....

Nam chỉ cái nào nó cũng lắc đầu.

- Không, không, không, không..... - những câu nó nói chỉ có thể
- Thế em định mặc cái gì.
- anh cho em tự chọn nhá - nó cười thích chí.
- Ok - Thế là từ người chỉ đạo nó, lấy đồ cho nó vác giờ tới lượt Nam vác đồ cho nó.

Nó toàn chọn quần jean rẻ tiền, áo phông kiểu rộng, giày thể thao mà nó thích cả mấy chiếc mũ lưỡi trai ..... hàng túi to dùng nó bắt Nam phải xách. Nam chẳng nói gì chỉ cười thì thoáng qua những chiếc đầm lộng lẫy Nam lại kéo ra đưa nó xem Nó chỉ lắc đầu rồi đặt vào chỗ cũ..

- Anh thấy em cũng lạ thật đấy, bao nhiêu người con gái chắc chỉ có mình em là độc nhất. - Nam vừa đi theo nó vừa nói
- Em làm sao cơ chứ? - Nó quay lại bĩu môi
- thì nếu anh đưa một người con gái nào đó đi mua sắm, người ta sẽ chọn hết bao nhiêu quần áo đẹp, xịn, hàng hiệu, càng đắt càng tốt, nhưng em thì không. Em chỉ mua những thứ rẻ tiền, thậm chí tất cả chỗ em mua ở đây còn không thể bằng một chiếc váy anh vừa dơ lên. - Nam lắc đầu nhìn nó
- Vì em không có nhiều tiền nếu mua đồ đắt sợ rằng cả đời em sẽ không thể trả nổi anh. - Rồi nó cười cười đi trước.

.....

Cứ thế cứ thế nó quên mất buổi chiều nay nó phải tới trường lấy đồng phục, còn hẳn từ khi ở bệnh viện thì cũng bị Nam quát một trận từ đấy chẳng thấy mặt mũi Nam đâu, có mỗi một mình nên hẳn lại vào bar uống rượu.

Đến tối Nam đưa nó đi ăn rồi đưa nó về.

Về đến nhà với trăm thứ đồ vừa mua, lòng nó nôn nao khó chịu, nó lấy điện thoại nhắn tin cho con bạn thân nó:

- Ê này. Mà có biết chuyện gì xảy ra với tao không? tao nói cho mà nghe. Tao đã nhận một người anh trai. Đẹp trai, giàu có, biết quan tâm tới tao. Hôm nay anh mua đồ cho tao, cho tao công việc,... mà thấy tao may mắn không?

Send tin nhắn, nó đi vào phòng tắm một lúc sau khi nó đi tắm ra:

- Tao đang làm thêm rất bận, nhưng liệu có người tốt vậy không?
- Tất cả những gì anh ấy nói chỉ là: Anh rất quý em, hãy coi anh như một người anh trai vì anh rất muốn có một người em gái.
- Uk. Tao làm đã tý nữa tao sẽ nhắn tin cho mà sau bb.

Đọc tin nhắn xong nó cũng không rep nữa.

Nó mặc chiếc quần dần đi, áo phông trắng ôm người, đôi giày thể thao mới chạy ra ngoài đi dạo, nó đi theo con đường rộng lớn mà tấp nập xe cộ qua lại, lòng nó nôn nao nhớ về hồi ức, nó nhớ ngôi nhà thân thương ở quê, nhớ căn biệt thự sang trọng ông và ba nó thiết kế cực đẹp, nhớ những đứa bạn ngồi cùng lớp, cả mấy thằng con trai gọi nó là đại ca....

Sao tự nhiên nó buồn quá vậy. Giờ này đây nó đang lang thang một mình chốn đông người đúng lúc nó đứng ở cửa một quán bar có mấy thanh niên nát rượu đi qua chỗ nó.

- Trời bar hôm nay có hàng mới hả? - Một tên ôm nó đầu gục xuống vai nó. Nó giật mình đập một phát vào háng tên kia. Tên kia đau quá thả nó ra ôm lấy chỗ bị nó đá mồm chửi:

- Con khốn này, chúng mày xông lên - Tên này dơ tay phát lên chỉ cho lũ đàn em

Nó đang bị thương không thể đánh nhau lúc này huống hồ còn là những tên con trai cao to lực lưỡng, vai nó vẫn đau, nó chỉ có thể dùng chân mà đánh...

Thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài hần cũng ra xem có chuyện gì sợ đám nhóc nào phá rồi thì thấy cảnh 6 - 7 tên con trai đang đánh nó. Nó đuối sức. Không thể đánh được lũ tép diu này được nữa. Nó dần dần nhắm nghiền mắt lại để mặc tất cả thấy nó đang ngã xuống

Hần chạy một mạch ra ôm lấy nó vào lòng, bế nó lên:

- Thằng nào vừa ra tay bước ra đây. - Hần quát với giọng ghê gớm như muốn giết tất cả.

Không một ai dám bước ra vì rất sợ hần, hần là SUN là thủ lĩnh của thủy tinh bang ai chẳng biết Hần muốn giết ai thì người đó không thể sống được.

Hần không nói gì bế nó lên xe và đưa nó về biệt thự của mình, ba mẹ hần sống ở nước ngoài nhiều năm, nếu có về thì cũng chỉ ở biệt thự của ba mẹ hần.

Đặt nó nằm xuống giường hần ngồi bên cạnh rồi nhìn.

- Lại gặp em rồi. Cũng lại trong hoàn cảnh để em bị thương rồi tôi mới đến. Chắc là lần thứ 3 đấy nhỉ? có lẽ tôi có duyên cứu em chăng. - Hần ngồi nói một lúc rồi đi xuống nhà. Gọi người hầu lên để bôi vết thương cho nó. Còn hần thì cả đêm ngồi nhâm nhi cốc rượu ở trên sân thượng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sáng hôm sau:

- Em tỉnh rồi à? em thấy thế nào rồi? Không ổn ở đâu không? - Hần ngồi cạnh thấy nó mở mắt bèn hỏi vội

- Tôi..... Tôi đang ở đâu đây? Đây là đâu... - Nó choàng tỉnh dậy mở mắt ra

- Đây là nhà tôi - hần trả lời

Bỗng nhiên nó dậy đi ra khỏi giường nhìn xung quanh, mở cửa nhìn xuống dưới nhà, nó nhìn lên nhìn xuống rồi chạy ra ngoài,.....

- đây chính là... - Nó đứng ngoài sân vườn nhìn ngôi nhà nhìn đài phun nước bằng đá xếp tự nhiên có cả 1 cây phong to cao tán rộng

Hần thấy nó nhìn chằm chằm ngôi nhà lấy làm lạ chạy theo nó.

- Em thấy ngôi nhà này đẹp lắm phải không? - Hần cũng ngược nhìn về hướng ngôi nhà và nói với nó

Nó không nói gì. Vì nó nghĩ nếu nó nói ra đây là ngôi nhà của nó thì chắc chắn hần sẽ biết nó là ai. Mà giờ thì nó không muốn nói đến chuyện quá khứ nữa vì dù sao ngôi nhà này bây giờ cũng đã có chủ mới. Nó nhìn cây phong có 1 cành chìa ra vuông góc với cây. nơi mà ba nó đã lấy sợi dây thừng nối làm xích đu cho nó, các đài phun nước bằng đá ông cũng làm vì nó thích. Ngôi nhà chứa đầy kỉ niệm thời ấu thơ, đằng bên kia có cả một cái lầu 5 góc trên mặt nước ngày ông và ba đánh cờ...

Nó gật đầu cái rồi nói.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi xin phép đi trước.

Nói rồi nó đi luôn ra ngoài cổng cái cổng mà ngày xưa nó thường bắt mấy tên vệ sĩ cổng nó trèo lên...

nó lại nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ cả người ông đang khổ sở trong tù..

nó cứ đi, đi được một lúc thì hần chạy theo.

- Em sao vậy? - Hấn hốt hoảng hỏi
- Tôi không sao, xin anh để tôi được một mình. - Nó thần thờ trả lời
- Em đi đâu? Em không biết hết đường xá nơi này để Anh đưa em đi. - Hấn quan tâm nó
- Tôi chỉ muốn được một mình mà thôi. - Nó càng không để ý hấn.
- Vậy anh sẽ đi theo em. Sẽ không nói một lời nào, hãy để anh đi cạnh em. - Rồi hấn nhìn vào mái tóc đuôi ngang lưng của nó

Nó không nói gì, tất cả những gì nó cần là được ở một mình được im lặng mà thôi.

Rốt cuộc cô ấy là ai? Tại sao lại cứ thích né tránh người khác như vậy? Hấn vừa đi theo nó vừa nhìn và nghĩ.

- đi nếu em thích im lặng thì hãy im lặng và theo anh. Anh sẽ đưa em đến một nơi anh mong em sẽ thích. - Hấn đi một lúc thì không thể chịu được cảnh nó đi lung tung mà kéo nó đi theo mình.

Nó vẫn im lặng, ngoan ngoãn đi theo không nói gì

đi một lúc thì anh nắm tay nó leo lên 1 đường cầu thang dài dài mãi hai bên là những cây rừng to cao vươn lên lấy ánh nắng..

Cuối cùng cũng đến, đây là một quả đồi cỏ xanh mướt như được người trồng chăm sóc. dưới chân đồi nhìn chỉ như một khu rừng đậm nhưng lên đến đỉnh thì là một bãi cỏ thật đẹp, thật thích thú. Nó ngồi xuống dưới thung chân ra. nó hít 1 hơi. Chỗ này gần giống với ở quê chỉ thiếu một cái hồ rộng nó nhìn xung quanh, mỗi nó hé miệng cười.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi đến chốn bình yên trong thành phố nào nhiệt này - Nó nói nhưng mắt nó vẫn nhìn vào khoảng không rộng trước mắt.
- Em có thích không? - Hấn nhìn ngang vào đôi mắt nó rồi cũng bỏ dép ra ngồi vào tấm thảm cỏ xanh biếc này.
- Uk. Cảm giác như phong cảnh đã lấy hết mệt mỏi. - Nó nói
- Anh thấy thật vui vì điều ấy. - Nói rồi hấn nằm xuống một tay gối đầu, một tay che mắt.
- Thích thật. - Hấn nói tiếp. Rồi hấn chìm vào giấc ngủ. đã lâu lắm rồi hấn không thấy bình an. đã bao nhiêu lâu rồi hấn không có giấc ngủ ngon.

Nó ngồi một hồi thì nhìn thấy hấn. hấn ngủ rồi. đôi mắt lim dim vì ánh nắng. chiếc mũi cao đôi môi đỏ mọng khuôn mặt thật trắng. hấn đúng là một thiếu gia đậm chất nhà giàu nhìn rất cao sang nó không thể với tới, bộ tóc lưa thưa cạo 2 bên tai nhuộm vàng. nó cứ ngồi nhìn hấn. chắc chắn rằng tìm nó không khó lẽ nhip khi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai đến từng cm như thế. hấn thật đẹp...

- Ngắm nhiều quá mặt anh mồn rồi đấy - hấn vẫn nhắm mắt và nói
- Ồ anh không ngủ à? - Nó giật mình khi đang say xưa nhìn hấn
- Vì em ngắm nên anh chẳng thể ngủ được nữa rồi - Hấn cười và ngồi dậy
- Xin lỗi. Tôi không cố ý nhìn chỉ là... - Rồi đột nhiên nó không nói nữa
- Là sao? Anh quán hút quá hả? - Hấn cười nháy mắt

Nó không nói gì mặt đỏ dần. nhìn lên mặt trời đánh trống lảng

- Cũng gần trưa rồi nhì
- Uk. Cô đói chứ tôi đưa cô đi ăn
- Thôi. tôi muốn về. - Nó từ chối
- Em biết nấu cơm không?
- Tất nhiên. Tôi là con nhà nghèo, cái gì cũng đến tay chứ ai như nhà giàu các anh gì cũng không biết làm.- Nó nheo con mắt trái rồi đứng dậy
- Em nấu cơm cho anh ăn nhé. - Hấn nhìn ngược lên nó
- Tại sao chứ. Anh về nhà anh đi, nhà anh chẳng phải rất nhiều người giúp việc sao? Sao lại làm phiền tới tôi....
- Alo. Lấy xe của tôi tới đường chân núi phía tây - Nó chưa nói dứt câu thì hấn đã gọi điện thoại cho ai đó và ra lệnh

- Anh điên hả? Tôi đã đồng ý đâu. - Hấn bám vào vai nó đưa đi
  - Ái chà. Để xem nào ăn gì được nhỉ? em biết làm những món gì? - Hấn vừa đi vừa hỏi nó không quan tâm những điều nó nói
  - Em biết làm bò bít tết không? Hay tôm chiên bóc vỏ nhỉ? hay mực chiên cay nhé...
  - Thôi tôi chỉ biết ăn những món dân dã thôi chứ làm sao biết làm những món nhà giàu các anh. Anh về mà bảo đầu bếp khách sạn 5 sao phục vụ nhé. - Nói rồi nó chạy xuống bậc thang vừa chạy vừa nhảy, vừa đếm thật giống trẻ con quá đi
  - Vậy thì không chọn nữa, tôi đưa em đi chợ, em hãy nấu cho tôi một bữa dân dã theo kiểu nhà quê em nhé. - Hấn cười cười làm hòa rồi chạy theo.
  - nè chạy chậm thôi đợi anh dốc tron lăm cẩn thận kẻo ngã bây giờ. - hấn hét lên đúng lúc đó
  - .. Dầm...Dầm... hấn chạy đến 1 tay bám vào cành cây, một tay giữ tay nó may mà hấn tới kịp không thì nguy rồi đường này là đường đất nên rất trơn. Bỗng:
  - Rắc rắc..... cây hấn bán vào bị gãy và thế là nó ngã nhào xuống hấn cũng vì thế mà lao theo nằm lên đúng trên người nó.
- Hấn chống tay định dậy thì nhìn thấy bờ môi căng mọng đỏ hồng tự nhiên bỗng ý định hôn nó lóe lên trong đầu. Hấn nhắm mắt lại nó thì mở mắt căng tròn ra nhìn rồi dẩy một phát hấn sang một bên nó bật dậy. Không nói gì quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Hấn đưa nó ra chợ. Kể từ cái lúc 2 đứa bị ngã ở trên đồi thì chẳng có ai nói chuyện với ai. Được một lúc thì hấn cũng tự biên tự diễn. Em sẽ làm món gì vậy có thể gợi ý cho anh biết được không? Anh tò mò quá. Nó không nói gì cứ đi chọn hết rau này thịt kia cá này củ kia, thêm tý xương... nói chung là nó cứ chọn, thấy gì nó cũng lấy và bắt hấn cầm. thịt rau củ quả nó đưa cho thì không sao đây nó lại đưa hấn cầm con cá. Cá thì còn sống nữa, cứ dẩy đành đành, bao nhiêu nước bắn rồi còn tanh dấy ra hết người hấn mà hấn chẳng dám than nửa lời.

- Này cô bé. Anh đã bảo đi siêu thị mua cho nhẹ nhàng có phải tốt hơn không? Không phải xách hàng đống đồ mệt mỏi thế này. Mà em mua nhiều thế này liệu có ăn hết không? Ba mẹ đã dạy em là không được để lãng phí thức ăn chưa? ....

Hấn cứ một mình tự nói mãi rồi nó cũng ra chỗ để xe. Người hấn thì bản lem bản lốc.

- Nhanh lái xe đi tôi đói lắm rồi về còn nấu nữa. Anh cứ kêu như vậy nữa là tôi đi bộ kệ anh luôn đấy. - nó nói rồi lên xe ngồi

- Đi thi đi thôi. Nói rồi hấn cất hết đồ vào cốp rồi đi.

Tới phòng nó. Hấn ngạc nhiên quá. Sao chỗ này em lại ở được chứ, vừa chật hẹp lại không thoải mái đồng đức người qua lại nữa...

Hấn vừa nói xong thì rất nhiều con gái đi qua vì bây giờ là giờ tan làm ở cửa hàng nên mọi người về phòng ăn uống nghỉ ngơi.

Ai ai cũng nhìn hấn và nháy mắt. Hấn thì tỉnh đào hoa nên cũng quay ra vẫy vẫy. Ôi trời.

- Anh có vào hộ tôi không hay ở ngoài đấy ngắm gái hả? - nó thấy vậy bực tức quát

- Có. Anh vào luôn đây.- Hấn tiếc rỏ nuốt nước bọt đi vào.

- Anh biết nhặt rau không - Nó đưa cho hấn mớ rau đay mừng toi.

- Anh á? Nhặt rau á? Em không có món gì khác cho anh làm à? Anh không biết nhặt.

- Hấn cầm mớ rau trên tay mà nghĩ “chắc lần này về học khóa nấu ăn khẩn cấp mất”

- vậy anh gọt cà rốt đi để tí làm nộm. - nó chỉ vào 2 củ cà rốt.

Hấn thấy từ chối nhiều quá thì cũng không nên nên hấn tay cầm con dao tay cầm củ cà rốt mềm thì méo xệch một bên. Thôi làm tạm hấn nghĩ

..... - Thiên Thiên ơi - đúng lúc đến nhìn thấy cánh thẳng bạn thân đang đứng mặt nhăn lên thì cười không chịu được. Nam đến cầm theo cả nước ngọt

cho vào tủ lạnh của nó. - haha. Máy làm gì ở đây thế này? - cười nhìn nó

- mày không thấy ak mà còn hỏi ngu? - hấn bực mình chửi

- A, anh đến rồi à? Đến rồi thì ở đây ăn cơm trưa luôn nhé. - nó nhìn thấy Nam thì vui mừng- Ok em. Chỉ cần em có lòng thì anh luôn luôn có dạ để ăn.

Thế là Nam nhảy lên giường nó nằm xem phim còn hấn thì cúi húi nhặt rau gọt vỏ tý tý hấn lại. - Ui cha.... Đứt tay rồi thiên ơi. - hấn hét ầm ĩ

- Anh chẳng làm được cái gì cả. Thôi anh lên nhà nằm xem phim với anh Nam đi đợi em một chút sắp xong rồi. - Này, sao mày cứ ngồi ở đây chơi mãi thế không xuống bếp phụ đi. Tay tao đứt hết rồi - hấn nhìn thì tức - haha. Kệ mày chứ. Đây là tao được mời ăn cơm mà. Mày bị đứt thế này còn nhỏ đấy. Thôi vào trong đi. - nói rồi đưa tay chỉ bên trong mình.....

- Cơm canh xong rồi đây ạ mời các anh vào ăn cơm đi. Xem tay nghề em thế nào. - nó cười cười bê mâm lên để dưới sàn nhà.

- Ăn ở đây á? Hấn nhìn xuống đất rồi hỏi - Mày nghĩ gì? - Thôi ngồi xuống đi. chỉ tay.- Nhà em chỉ có vậy thôi. Các anh cứ tự nhiên nhé.

Nó nấu canh rau đay mừng toi với mướp, nộm tai, thịt lợn luộc, cá kho giềng.

- Em chỉ biết làm thế thôi. - nói rồi nó cười cười.

xới 1 bát cơm cầm đũa lên chan canh - Ôi. Canh này ngon thế. Ăn rất vào cơm luôn, lại còn ngọt ngọt nữa.

- đâu đâu... rồi hấn cũng cầm muôi múc vào bát

- công nhận ngon thật. cả món cá kho này anh cũng chưa ăn kiểu như thế bao giờ, thịt luộc chấm xúp ớt chanh. - hấn nói một tràng

Nó chỉ ngồi cười rồi 3 người nói chuyện thật vui. Ăn xong hấn và Nam đi về để lại cho nó một bãi chiến trường tươm tươm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

***vài ngày sau:

Trong thời gian này nó có một người anh trai tốt một người bạn khác giới cũng thật may mắn.

Hôm nay đi học và Hấn thoát được lũ con gái nên chạy lên trên tầng thượng của trường nói chuyện. - Này mày định trêu đùa em gái tao đấy hả - đột nhiên quay sang hỏi nó.- tao phải xem đã. Cô gái này thật sự thú vị đấy chứ mày công nhận đi - Hấn trả lời.

- Thằng khốn này... - nam đang định nói tiếp thì

- Em thật không ngờ anh là người như vậy ... - Nó tự nói với bản thân rồi chạy đi.

Hôm nay trời không có nắng, mây đen đã che hết ánh mặt trời. Nó không có hứng để học, nó chạy, chạy mãi chạy mãi rồi nó dừng lại ở một bờ hồ. Nó đứng ngắm trời, ngắm mây, bỗng trời đổ cơn mưa lớn nó chẳng biết mình phải làm gì. Nó cũng không biết mình bị sao nữa. Nó chỉ tự nhiên muốn khóc. Có lẽ nó đã thích anh. Người con trai chỉ mới quen một tuần, chỉ mới gặp vài lần, chỉ nói chuyện vài câu. Có lẽ nó cũng giống những người con gái khác nó thích anh vì anh đẹp trai, quyến rũ. Anh hay nói chuyện cùng nó, anh đã cứu nó khiến trái tim nó càng loạn nhịp hơn.

Rồi cũng đã xế chiều. Nó bước về căn phòng trọ của mình, quần áo ướt sũng. Nó cũng nghĩ rồi. người như vậy làm sao nó dám với tới cơ chứ. Anh một con người hoàn hảo, nhà giàu cao sang. Anh chỉ cần vẫy tay là bao nhiêu người xin được theo anh. Làm sao nó có thể yêu anh được. Nó xấu xí, nhà nghèo lại không biết ăn chơi. Làm sao lọt vào đôi mắt của anh.

Nó thay bộ quần áo ướt xúng rồi lên giường nằm đôi mắt nó đỏ hoe vì khóc.

Có lẽ nó đã hi vọng dù chỉ 1% cơ hội mong manh thì nó vẫn muốn anh yêu nó.

Còn hấn và sau khi nói chuyện xong xuống lớp cũng không để ý nó. Lúc ra về định đưa nó về thì chờ mãi không thấy nó ra. Hấn ngồi trong xe thấy thì rủ về đi chơi sớm. theo hấn đi luôn nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Ngày hôm sau Hấn đi học sớm vẫn không thấy nó Hấn lo lắng đành bỏ học đi về phòng trọ tìm thì thấy nó nằm trong nhà.

Hắn gõ cửa, nó biết nó không ý kiến gì vì giờ nó đang sốt rất cao và nó cũng không muốn nhìn thấy hắn. Nó ghét hắn. Nó hận hắn, vì sao hắn lại muốn trêu đùa tình cảm của nó vậy chứ. Nó thú vị ư? Nó thú vị lắm sao? Chỉ vì nó là đứa nhà nghèo nên hắn muốn nói thế nào cũng được sao?

n đến trường cũng không thấy bóng dáng nó đâu, cả hắn cũng biết tắm giặt vô âm tín. cũng tìm đến phòng nó. Thấy hắn n ngạc nhiên nhìn và hỏi?

- sao mày đứng đây? Thiên đâu?

- ở trong. Tao gọi mãi mà không thấy mở cửa.

- thiên ơi! Anh đây mở cửa ra. Em bị sao vậy? - n lo lắng hỏi.nó chẳng thể dậy nổi để mở cửa được. Nó lấy chìa khóa ném xuống dưới cửa để tự mở. mở cửa hắn và n chạy vào trong nhà thấy nó nằm trên giường người run lẩy bẩy cứ kêu lạnh. lấy tay sờ trán nó thì nóng ran. vào bếp lấy khăn mặt của nó nhúng nước rồi đắp trán cho nó, đắp chăn cho nó. Hắn ở đứng đấy thấy thế liền ra ngoài gọi điện cho vị bác sĩ riêng của mình đến khám cho nó.

- cô bé bị sốt cao chắc hơn 39 độ rồi - nói rồi ông bác sĩ lấy kẹp nhiệt độ ra thử cho nó.

- trước tiên cậu lấy 1 chậu nước ấm lau qua người cho cô bé để hạ thân nhiệt, sau đó cậu cho cô ấy uống 2 viên thuốc hạ sốt này. Nếu có thể hãy cho cô ấy ăn một ít cháo loãng trước khi uống thuốc. - nói rồi ông bác sĩ đưa vỉ thuốc cho cậu rồi xin phép ra về.

Hắn làm đúng theo lời của vị bác sĩ dặn. Cậu bỏ tấm chăn trên người nó ra, lấy khăn mặt lau từng chút từng chút một rồi lau tay lau mặt cho nó. Lau đến sống mũi của nó cậu nhìn vào đôi mắt nghiền nhưng sưng húp vì khóc, cậu không hiểu chuyện gì xảy ra với nó, lau người cho nó xong thấy nó vẫn ngủ nhưng đồ nóng rồi. thì vào bếp bắc nồi cháo lên. Lần đầu vào bếp chẳng biết làm gì cả, đứng chân chừ chân chừ mãi cậu mới thấy thùng gạo, cậu lấy gạo đổ 1 gạo nước to rồi đặt lên bếp. cậu cũng không biết bật bếp ga kiểu gì, đúng lúc đấy có chị ở trọ đi qua cậu gọi vào giúp rồi cảm ơn chị bằng 1 tờ 500 nghìn.

- cậu theo lời chị dặn thái 1 ít hành lá để lúc bắc nồi cháo ra thì cho vào.

Một lúc sau cháo chín thì nó cũng mở mắt. n đỡ nó Ngồi dậy rồi bung tô cháo lên cho nó.- Ăn đi em rồi còn uống thuốc.

- Sao các anh lại đến đây? - nó nhìn có cả hắn thì hỏi

- Không thấy em đi học nên anh qua xem sao. - Hắn trả lời

- Thì thấy em nằm đấy. - n để vào- Cảm ơn các anh. Em ổn rồi 2 anh đi đi để em một mình. Em không muốn nhìn thấy ai. - Nó húp 1 hơi cháo, và uống thuốc

- Em làm sao vậy? - hơi khó hiểu- Em nói là muốn một mình - nó gằn

n và hắn cũng sợ nên 2 thằng rủ nhau đi.- Này ra bar một tý nhé - hắn hỏi

- ok. - n chẳng buồn trả lời hắn- Mày thấy con nhỏ này thế nào? - đến bar hắn ôm một nhỏ xịch lại gần.

- Hàng mới của mày à? - n hỏi vì trước đến nay tên lăng tử đào hoa này toàn thế, một tuần phải thay mấy em. - . Đẹp lắm có đúng không? Không hồn nhiên như cô em quê của mày nhỉ? - hắn hỏi - Tao cầm mày động vào em tao. Tên như mày muốn ai cũng được nhưng trừ thiên ra. Ok. - n gằn giọng.- Gì mà căng, hiểu rồi. - hắn vẫn nhe nhòm ôm hôn đứa con gái bên cạnh

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nó không đi học đã mấy ngày, và Hắn đều không gặp được nó. Trong lòng hắn có chút không vui. Hắn muốn nhìn thấy nó, thấy tính cách mạnh mẽ của nó. Hắn muốn đưa nó đi chơi, nhớ món nó nấu cho hắn ăn. Tự nhiên sao hắn thấy nhớ nó thế.....Một tuần trôi qua. Nó đi học lại.

- thiên từ giờ em nhớ phải đi học đều và tham gia hoạt động CLB hip-hop đầy đủ biết chưa? - cô giáo nhìn nó hỏi sau giờ học

- Vâng thưa cô. Em xin lỗi vì tuần vừa rồi nghỉ quá nhiều ạ. - nói rồi nó đi tìm phòng của CLB mình.

Bước chân tới cửa phòng, nó đẩy cửa và nói.

- Xin chào, em là thành viên mới của CLB ạ.

2 người mất chữ O mồm chữ A nhìn nó

Đó chính là Hấn và n - Sao em lại ở đây? - nhìn nó hỏi- Em đăng kí tham gia CLB hip-hop ạ - nó nhìn n và trả lời rụt rè

- Em có thể nhảy hip-hop được chứ - một vài thành viên trong CLB thấy lạ liền xúm lại hỏi nó

- dạ chút chút ạ

- Em thử xem nào - một người nói và bắt đầu có tiếng nhạc nổi lên

Từ lầy tới giờ hấn chỉ đứng đó nhìn và ngơ ngác. Thật không thể ngờ được rằng em lại cá tính tới vậy.

Nhạc nổi lên nó từng bước đi vào giữa mọi người, tay nó bắt đầu làm những động tác dễ, như robot, lượn sóng ở tay và cơ thể, chân nó bắt đầu nhảy theo nhịp nhạc và cúi xuống duỗi một chân ra nó xoay. Kết thúc mọi người đứng xung quanh vỗ tay hò hét.

Hấn và n thì không thể tin được- Rất tốt tôi sẽ nhận em, từ giờ em là thành viên nữ duy nhất của CLB hip-hop này - Hấn nói và dơ tay ra ý bắt tay

- vâng. Mong mọi người giúp đỡ ạ - nó cười rồi bắt tay với từng người trừ hấn. mặc dù tay hấn vẫn để dơ để bắt tay với nó

Nó quyết định rồi. tình cảm mới nhũ này của nó sẽ để sâu trong lòng, nó sẽ không để ý, không quan tâm tới hấn nữa.

.....

- Đây đợi anh với, anh đưa em đi chơi ha.- Nói rồi hấn cầm tay nó đưa đi.

- buông tôi ra. - nó dứt tay lại. Tôi phải về đi làm.

Nó cứ vậy đi thẳng về thay quần áo rồi tới nhà hàng của đề làm. Nó sẽ dần quen với cuộc sống bận rộn hàng ngày. Hấn đứng nhìn dáng liêu xiêu bé nhỏ chạy đi mà trong lòng không khỏi suy tư. Hấn thấy nó thật sự rất khác những đứa con gái khác. Hấn muốn ở bên nó, nói chuyện chơi đùa với nó...

.....

- Hôm nay lớp ta có bạn mới đến - Cô giáo chủ nhiệm lớp nó thông báo:

- Xin chào các bạn. Mình là Trần Ngọc Linh. Vừa từ Hàn Quốc về. - Cô ấy giới thiệu bản thân rất tự tin và gần gũi

- Xin chào. Bạn ơi về ngồi với mình nhé. - Bao nhiêu những học sinh nam gọi Linh

- Em xuống bên dưới bàn bạn Thiên ở góc đó nhé - Nói rồi cô chỉ tay về hướng nó

- Vâng. Em cảm ơn cô

Giờ ra chơi:

- Chào bạn, mình là Linh còn bạn. - Linh tới bắt tay nó

- Mình là Thiên. Rất vui gặp được bạn - Nó cũng tươi cười đáp

- Mình cùng nhau xuống canteen ăn trưa nhé. - Linh rủ

- Ok. Nếu như bạn mời - Nó hồn nhiên trả lời

- Tất nhiên mình mời mà - Linh cười tươi. Nụ cười khác biệt với cô chị gái

***giới thiệu nhân vật:

Trần Ngọc Linh em gái của Trần Ngọc Thủy. rất thích hấn. nhưng vì mâu thuẫn gia đình nên không cho Linh qua lại với hấn. hấn coi nó như em gái, hấn không ưa chị của Linh (có bạn nào nhớ tên Thủy không?) nếu không nhớ vậy phiền các bạn đỡ lại chap 5 đoạn cuối nhé.

.....

Tại canteen:

- A. Anh Sơn- thấy hấn Linh gọi

- Ô. Con nhỏ này về bao giờ. - hấn cũng ngạc nhiên lắm, còn n thì chẳng ưa gì nổi 2 chị em nhà này.- Em về hôm qua xong ở lại đây học luôn. Em vừa quen được người bạn mới này - Nói rồi linh dơ tay kéo nó lại. Nó cúi đầu chào.

- Anh ăn gì gọi đi hôm nay em mời hết. - Linh nhanh chóng kéo nó , xuống ghế đúng lúc chị gái Linh đi qua chưa thấy nó

- Con nhỏ này ăn không gọi chị à? - Thủy gọi Linh

- Ô. Con bé này. - Thủy nhìn sang nó chỉ và nói:

- Tôi chỉ kém chị 1 tuổi thôi. Xin chị ăn nói cẩn thận - Nó nói thẳng vào mặt Thủy. Nó vẫn nhớ Thủy cho người đánh nó trước cổng trường.

- Ai cho cô ngồi ở đây? Đây là chỗ của tôi. - Vì nó ngồi giữa Linh và nên Thủy ganh ghét nói.- Đâu có ghi tên. Mấy tuần không gặp chị vẫn thích kiểu tranh chỗ người khác như vậy nhỉ? - Nó vênh mặt lên

- Cái con đáng ghét này. Mày cút đi. - Thủy tức giận quát

- Chị ở đây tôi ăn cũng không thấy ngon miệng. Đẩy tôi ngồi mỗi mông rồi, nhường chị chỗ đấy - Nó cũng không muốn ngồi đối diện với hấn.

Nó đứng dậy rồi đi luôn. n Định chạy theo mà bị con hồ ly nó giữ mất. Còn hấn thì không hiểu tại sao dạo này nó cứ trốn mặt hấn mãi. Thật sự bây giờ hấn khá rỗi rãi. Bên cạnh có rất nhiều người nhưng hấn vẫn thấy thiếu. Có phải thiếu nó hay không???

.....

.....

*** lời TG muốn gửi lời xin lỗi bạn đọc:

các bạn thông cảm, không biết do bị lỗi hay ntn mà mình viết tên Nam hay bị mất khi poss truyện. Nên mình sẽ không viết tên Nam bằng chữ hoa nữa và thay vào đó mình sẽ viết chữ "n". Chữ mấy chap mình không thấy tên Nam. Mình đang phải soát lại câu chuyện. Sợ mọi người lại nghĩ mình viết tắt hay thiếu. rất cảm ơn bạn đọc đã theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

***Thời gian thấm thoát trôi qua. Nó không nói chuyện không để ý đến hấn cũng được gần 1 tháng rồi. ngày ngày nó đi học rồi về đi làm thêm. Nam bận rộn với công việc trong bang nên cũng ít khi có cơ hội sang chỗ nó chơi. Chỉ thi thoảng nam đưa nó đi ăn, mua vài cuốn sách cho nó đọc, còn chị em nhà thủy thì suốt ngày chỉ lơ đãng theo 2 người hấn và nam.

- "Lại một đêm nữa trôi qua rồi, hôm nay anh thật nhớ em, cũng đã bị em bỏ bơ gần 1 tháng rồi. Điều ấy khiến tôi càng sợ có thể sẽ để mất em. Tôi không hiểu trái tim tôi muốn gì, nhưng thật sự có lẽ tôi thích em nhiều hơn tôi từng nghĩ rồi." Đêm nay hấn lại nâng những ly rượu lên uống. Hấn uống cạn hết ly này sang ly khác, hôm nay hấn say thật rồi.

- Anh son sao anh lại uống nhiều như thế chứ? - Linh đi vào nhìn thấy son hoảng hốt

- Em đến rồi sao? Tôi chờ em mãi - Hấn nhìn linh tưởng nó

- Vâng, em đến rồi, anh đợi em nên mới uống nhiều đó hả? - Nghe câu đó linh vui lắm, tưởng anh nói với mình.

- Uk, tại sao em cứ tránh mặt anh mãi vậy? Em có biết anh nhớ em lắm cô bé - Hấn lại nói trong men rượu

- Anh thích em thật sao? Em cũng vậy em thích anh từ lâu rồi mà. Em đưa anh vào trong. Sao anh uống nhiều quá vậy? - Linh rất vui vì linh muốn nghe những lời như vậy từ anh đã lâu lắm rồi.

(Trong bar của hấn có một phòng riêng những hôm hấn không thể về được nên ở lại phòng đấy để ngủ).

***Sáng hôm sau:

.....- Sao cô lại ở đây? - Hấn mở mắt ra giật mình khi thấy linh nằm cạnh

- Thì hôm qua anh nói anh thích em, lúc em đưa anh vào anh còn nói nằm lại đây với anh, anh quên rồi sao. anh còn nói muốn được ôm em ngủ, muốn yêu thương bù đắp cho em, không muốn em khổ...? - Linh nói lại chuyện tối qua.

- Tôi với cô đã có gì xảy ra chưa? - Hấn nghi ngờ nhìn linh

- Chưa. Anh chỉ nằm ôm em ngủ thôi. Anh thích cảm giác như thế - Linh ngây thơ nói lại

- Vậy được rồi coi như chưa có gì xảy ra giữa cô và tôi. Tôi chỉ coi cô như em gái thôi, cô đừng hiểu lầm - hấn hôm nay thật sự không muốn nhìn thấy mặt Linh. Nói rồi hấn lấy áo mặc vào đi ra ngoài

- Rõ ràng hôm qua anh nói yêu em, nhớ em rất nhiều cơ mà. Sao giờ anh hờ hững với em thế? - Linh ngậm ngùi ngồi trên giường chảy nước mắt

.....

- Hấn về tắm rửa thật lâu, hấn thấy nhơ nhớt, bao nhiêu đứa con gái bầu quanh hấn đã bao giờ động chạm vào cơ thể, nằm chung giường với ai đâu? Hấn chỉ có ý định như vậy với người hấn yêu thương thật lòng thôi.

Đến trường nhìn thấy nó hấn chạy đến kéo tay nó lên sân thượng.

- A.... bỏ tôi ra. Anh kéo tôi theo anh làm gì? Mọi người nhìn thấy thì sao? Tôi không muốn bị dị nghị với anh. - Nó hét ầm ĩ đến sân thượng nó vung tay ra và nói.

- Anh... thật sự anh có chuyện muốn nói với em. - Hấn nghiêm túc nhìn nó

- Không, tôi không muốn nghe đâu, tôi thì chẳng có gì muốn nói với anh cả - Nói rồi nó định quay lưng đi thì bị hấn kéo cổ tay.

- Buông ra, anh định làm cái gì vậy hả? - nó hét lên

- Anh muốn nói, nghe anh đi chỉ một câu thôi. Anh đã suy nghĩ rất nhiều rồi. - hấn nấn nỉ nó

- Aó không nói gì đứng im nhìn hấn

- Anh thật sự, rất.....

- Anh ấy sắp lấy vợ rồi, và người vợ đó chính là tôi - Hấn đang định nói thì linh bước từ cửa ra nói để vào.

Linh đã nhìn thấy hấn kéo nó, linh chạy đi theo, ai ngờ đoán không nhầm, những lời hấn nói tối qua chính là để nói với thiên, người mà tí chút nữa linh coi là bạn thân.

"Cô được lắm, thứ mà linh đây không lấy được thì cô cũng đừng mong động vào, dám tranh với tôi ư?" Linh nghĩ trong đầu

- Cô... cô vừa nói cái gì thế hả? - Hấn tức giận quát linh

- Chẳng phải tối qua anh đã nói muốn ôm em ngủ trong vòng tay anh mãi còn gì? - Linh trả lời xong đưa tay khoác hấn.

- Cô tôi đã nói cô quên hết đi không phải sao? - Hấn tức trợn tròn mắt nhìn linh

- Anh đừng bao giờ tìm tôi như thế này nữa. Anh hãy ở lại nói chuyện với vị hôn thê đi nhá - nó nói mặt lạnh tanh nhìn hấn rồi bước đi.

Nó vừa đi vừa khóc. Nó chạy ra sân sau ngồi dưới gốc cây - Nam nhìn thấy nó bèn chạy đến. Thấy nó khóc nam sốt ruột đưa em tội nghiệp mà hỏi.

- Thiên. Em làm sao thế? Ai làm gì em sao? Em bảo anh đi. Anh sẽ giúp em.

- Em không sao. Em muốn khóc. Anh ơi em muốn khóc quá - Nó vừa nấc nghẹn nước mắt chảy không ngừng.

- Em khóc đi. Có anh ở đây rồi. - Nam ôm nó vào lòng, cậu chưa sót đứa em tội nghiệp.

- Anh, Tại sao lại như vậy hả anh? - Nó nhìn nam hỏi

- Kể anh nghe xem nào? - Nam vuốt lấy mấy sợi tóc dính ở mặt nó sang bên tai

- Em đã không để ý, không nghe, càng không nói chuyện với anh ta. Nhưng càng làm vậy em càng đau lắm, có lẽ em không nên yêu anh ta phải không?..
- Nó nức nở hỏi

Nam không nói gì lấy tay ôm chặt đứa em của mình lại bàn tay nắm đầm như chứa đựng hết tất cả sự uất hận của nó.

- Đừng khóc nữa, đã có anh rồi, mắt sưng húp hết lên rồi, sẽ xấu lắm đấy - Nam an ủi nó

Khóc một lúc nam đưa nó về, nó không có hứng học nữa càng không muốn bước vào lớp gặp cô ấy, vị hôn thê của anh.

Đưa nó về nam đợi nó ngủ rồi lúc này nó chạy đến trường tìm hấn. Thấy hấn nam lao vào đánh hấn toi tã một trận, cứ như thể 2 người đánh nhau, đôi bạn thân bỗng nhiên chút hết cảm thù vào nhau, nam sót em gái, còn hấn thì bức tức vì con nhỏ phá đám cả 2 như điên cuồng, cả trường chạy ra sân xem, thật không ngờ chuyện lại xảy ra đến mức như vậy. Họ đánh nhau mà đến giáo viên trong trường chạy ra còn không dám ngăn. Thủy và Linh đứng ngoài nhìn hết âm ỉ,

- Các anh làm sao vậy? Bỏ ra, buông nhau ra đi chứ sẽ chết đấy.

Nam và hấn đánh nhau một trận thì lăn ra đất nằm thõ hõ hết, máu mồm máu mũi chảy ra như nước, mặt mũi xung lên tím bầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Nam và hấn đánh nhau một trận xong cả 2 lòi nhau ra trường đua để đua xe. Vừa đua cả 2 vừa nói chuyện:

- Tay chân như thế mà còn rủ tôi đua cậu thua luôn rồi - hấn nhìn nam

- Cứ chơi đi rồi biết- nói xong nam lại phi lên dẫn trước hấn.

- Cậu được lắm - hấn nói rồi lại vượt.

.....

Cả 2 cứ thế cứ thế đến khi thấm mệt, không động đậy được nữa thì bắt đầu dừng xe lại nằm xuống đường đua.

- Mà làm sao thế? - Nam hỏi

- Sao? - Hấn quay sang nhìn

- Sao mà lại đối xử với Thiên như vậy? Tao đã nói mày tránh xa con bé ra rồi mà

- Nhưng thật sự tao thích thật rồi mà - Hấn lại ngửa mặt lên trời.

- Mày biết không, cô bé đã rất buồn, đã khóc rất nhiều vì mày đấy - Nam thờ dài

- Tao xin lỗi, tao sẽ giải quyết, nhưng thật sự mày hãy tin tao đi. - Tao yêu nó mất rồi

- Mày không biết một tháng cô bé không liên lạc, không nói chuyện, đến cả nhìn tao cũng không, tao thật sự thấy nhớ. Cái cảm giác ấy sao khó khăn quá, muốn nhìn thấy cô bé nhí nhánh, dễ thương, muốn được bảo vệ khi thấy ai đó bắt nạt cô ấy, muốn là người cô ấy nghĩ đến mỗi ngày... chỉ vậy thôi. Tao yêu thật rồi. - Hấn nói tiếp.

2 người nói chuyện với nhau mà không biết ở đằng xa kia có một người con gái đã nghe được tất cả.

"Được lắm, tôi xem anh có bảo vệ được nó mãi không nhé"

Ngày hôm sau nó đi học bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Đến lớp Linh vẫn ra về là một người bạn tốt, quan tâm tới nó.

- Nè. Hôm qua từ tầng thượng xuống cậu đi đâu thế? - Linh vào hỏi nó

- Uk. Tớ mệt quá nên đi về trước ý mà. - Nó vẫn vui vẻ trả lời

*** Ra chơi:

- Nay đi ăn gì không? - Linh nhún người lên hỏi nó

- Có tớ cũng đang đói đây. - Nó cười

- Xuống canteen nó ngồi ở chiếc bàn chính giữa đúng lúc nam và hấn đến. Nam ngồi cạnh nó luôn. Hấn cũng ngồi xuống.

- Linh lấy đồ ăn về thấy cả hấn ở đấy liền nói. Ôi nhiều đồ quá anh ra lấy giúp em với.

Hấn cũng quý linh nên đứng dậy đi lấy. Đến nửa đường thì hấn bị ngã vì ai đó đổ dầu ăn ra sàn. Nó nam và linh chạy đến đỡ, linh nhìn thấy chiếc vòng cổ của hấn mà ông nội hấn lúc còn sống cho, chiếc vòng ấy rất quý đối với hấn. Linh nhanh tay mở móc khóa rồi kéo ra đút vào túi quần.

- Thiên em lên lớp anh lấy trong túi sách cái điện thoại của son nhé. Điện thoại anh hết pin rồi, phải gọi bảo người mang quần áo đến thay, hết rồi - Nam nói với nó

- Vâng. - Không suy nghĩ gì nó chạy một mạch lên lớp nam lấy điện thoại trong túi. Nó vô tình ấn tay vào nút home màn hình khóa là ảnh của nó tình cờ hấn chụp được khi đi chợ. Trông rất dễ thương, mặt nó đỏ dần dần rồi chạy xuống đưa cho nam.

Khi lên lớp Linh đi nhanh hơn nói là có việc tìm Thủy, Linh chạy nhanh vào trong lớp tới chỗ của nó Linh để chiếc vòng vào cặp của nó rồi đi ra như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chiều.

- Nam mày có thấy sợi dây của tao đâu không? - Trước khi ra về hấn thấy cổ trống trống bèn hỏi

- Không. Tao không thấy, tìm trong cặp sách xem có để quên đâu không?

- Tao tìm hết rồi đều không thấy, có ai động vào chỗ của tao không nhĩ? - hấn lơ mơ nghĩ

- làm gì có ả? Có mỗi thiên hôm nay lấy điện thoại cho mày thôi - Nam hồn nhiên trả lời.

Nghe vậy hấn chạy một mạch xuống lớp nó, đúng lúc nó cũng đang chuẩn bị ra về. Nam thấy nó chạy nên đuổi theo.

- Thiên, lúc lên trên lớp anh lấy điện thoại em có thấy cái dây chuyền nào của anh không? - Hấn hỏi với giọng muốn tin tưởng nó hết sức

- Dạ em không biết. Em chỉ lấy mỗi chiếc điện thoại thôi ạ. Em không động vào cái gì. - Nó trả lời thẳng thắn

- Có thật không? - Hấn hỏi lại

- Nếu không tin anh có thể kiểm tra. - Nó nói chắc như đinh đóng cột

- Anh Son hình như em thấy trong túi của Thiên có cái dây gì đấy. Linh hồn nhiên trả lời.

- Thiên em giải thích đi. Nếu em lấy hãy mang trả anh. Thật sự với anh nó rất quý - Hấn hỏi nó từ từ

- Em không có thật mà. - Nói rồi nó dơ cặp sách cho hấn.

- Thôi em đã bảo không lấy rồi thì thôi đi mày. - Nam đỡ cho nó

- Có đấy lúc nãy em thấy có gì đó lấp lánh mà. - Linh để vào

- Thật em không lấy mà anh cứ kiểm tra đi.

Linh dứt lấy cặp sách rồi đồ hết xuống sàn nhà. Bỗng cái dây lấp lánh một nửa hé ra ngoài một nửa kẹt trong quyển sách hấn cầm lên.

- Em giải thích đi - Hấn nhìn nó, nam cũng nhìn nó, linh cười thầm trong bụng

- Em thật sự không biết tại sao nó lại nằm trong cặp sách của em

- Em không biết ư? Em biết chiếc dây này chỉ có 1 trên thế giới không? Mặt nó là kim cương nguyên bản đằng sau khắc tên anh không, giá trị của nó rất lớn. Là chiếc vòng duy nhất mà người ông quá cố để lại cho anh - Hấn gần lên nói

- Em... thật sự em không biết thật. Anh tin em đi mà. - Nó nói.

- Nam vào đỡ nó dậy.

- Chiếc dây đó là ông của son đã nhờ và cùng ông của anh làm suốt 3 tháng để khắc nó một cách tinh xảo nhất. - Nam nói

- Nhưng em không lấy thật sự em không biết mà. - Nó bật khóc

- Em hãy suy nghĩ lại những gì em làm với anh. - Nói rồi hấn quay đi

Từ bé mẹ nó đã dạy, đòi cho sạch rách cho thơm cơ mà. Dù đi đâu, đồ gì của ai chưa bao giờ nó lấy, nó không phải loại háms tiền của như thế. Nó lại khóc, Nam lại nhìn thấy nước mắt nó rơi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nó đã quyết định rồi. Nó sẽ đi tìm xem ai hãm hại nó.

Nó ngồi ngẫm nghĩ một lúc xem ai chính là thủ phạm,

.....

Đúng rồi lúc anh bị ngã chính cô ta đã đứng ở phía sau anh, khi về lớp cô ta cũng đi trước, lúc anh ta còn lưỡng lự không lục cặp sách của mình thì cô ta là người dứt lấy, Chính là cô ta, Linh. Nhưng tại sao cô ta làm như vậy chứ? Phải chăng là vì hôm trên sân thượng? Nhưng họ đã sắp làm vợ chồng. Họ còn sắp lấy nhau. Nó ngồi nghĩ ngợi một hồi lâu. Nó chỉ có thể khẳng định linh chính là hung thủ, còn tại sao ư? Mai nó sẽ lên lớp hỏi cho rõ.

Hôm sau nó đi học thật sớm để tìm linh.

Nó thấy linh kéo linh lên trên tầng nói chuyện

- Tại sao mày đối xử với tao như vậy? Chẳng phải tao xem mày như người bạn rất thân của mình hay sao? - nó đứng đối diện với linh hỏi

- Tại sao ư? Mày không biết chuyện gì à mà còn giả vờ? - Linh nhìn nó

- Tao à? Chuyện gì? Mày nói rõ đi. Tại sao lại lấy đồ của Son bỏ vào cặp tao? - Nó tức giận quát

- Tao muốn Son không bao giờ ngó ngang đến mày, loại con gái nghèo hèn còn đòi trèo cao - Linh nói

- Bốp - Nó tát Linh 1 cái 5 ngón tay của nó in vào mặt linh

- Thiên à Thiên. Tớ xin lỗi cậu mà. Tớ chỉ tình cờ thấy thôi nên... Tha cho tớ đi, tớ không cố ý đâu. - Đúng lúc nó tát Linh thì Son và Nam cũng đi lên sân thượng để nói chuyện, Son vừa bước lên vì nó đứng quay lưng vào cửa còn Linh đứng đối diện nên Linh nhìn thấy Son bước ra nên giả vờ nằm luôn dưới đất.

- Mày giỏi lắm, còn dám xin à? - Nói rồi Linh ngồi xuống định tát cho nó phát nữa

- Thiên, dừng tay lại - Hấn đứng đằng sau giữ lấy tay nó

- Sao anh lại ở đây? - Nó ngạc nhiên nhìn 2 người

- Em đang làm gì vậy - Hấn quát

Vừa lúc ấy Linh chạy nhanh về đằng sau hấn nói

- Cậu ta đang hỏi tội em vì sao hôm qua em lại nói với anh là nhìn thấy sợi dây của anh ở trong cặp cậu ta. Cậu ta còn đánh vì em lấy cặp sách của chị ấy đồ ra để anh thấy sợi dây ở trong nên bị phát hiện

- Anh không ngờ em còn không biết hối lỗi giờ còn đổ hết lên đầu của linh đấy. Em đã ăn chộm rồi còn không chịu nhận, nếu không nhờ có Linh thì chắc chẳng ai biết em là người lấy sợi dây đó đâu. - Hấn gần lên với nó rồi kéo Linh đi

nó khóc, anh nó đứng đấy không biết phải làm gì

- Anh không tin em là người như vậy nhưng bằng chứng đã rõ ràng, em bảo anh phải làm sao đây? - Nói rồi nam ngồi xuống cạnh nó.

- Nếu như cả anh cũng không tin vậy em nghĩ anh hãy đi theo bạn anh đi, em không cần một người anh như vậy - Rồi nó chạy vụt đi.

Làm thế nào đây? Không ai tin nó cả, nó biết phải làm sao chứ nó vẫn vào lớp học, nó không thể về vì nó nghĩ nhiều quá rồi.

Chiều đến khi cả Nam và hấn về trước không đợi nó như mọi khi nữa nó ngồi lại hàng ghế đá trong sân trường bỗng đứa con gái đến trước mặt nó và

nói rằng:

- Chị ơi có anh tên Sơn bảo muốn gặp chị xin lỗi ạ.

Nghe đến thế nó vui lắm, nó nghĩ chắc là hắn đã hiểu cho nó nó chạy đi một mạch ra ngoài cổng trường thì nó không thấy hắn đâu mà nó thấy khoảng 5 tên con trai to cao đến trước mặt.

- Các người là ai? - Nó lùi dần lùi dần.

Thế rồi không trả lời những tên con trai lao vào đánh nó.

Nó đánh trả, 2 tên đứng trước lao vào đánh nó, cầm tay nó, nó xoay cổ tay túm lấy áo tên này và nhảy lên lấy chân đạp vào 2 thằng, 2 tên vừa nằm xuống nó bị ngay 1 phát đạp vào lưng. Quay người lại thấy còn 3 tên nó nhanh trí ngồi xuống cạnh tên nằm gần nó nhất rút luôn thắt lưng của hắn lao vào vút những tên kia nó lấy 2 tay cầm 2 đầu thắt lưng thắt chặt cổ 1 tên, đi lùi lại nó lấy chân bật vào bờ tường của trường học xoay người ra nhảy lên cổ 1 tên lấy tay cầm dây lưng vút tới tấp vào người dưới, hắn đau quá rồi khụy xuống, nó nhảy xuống đánh tiếp đang không để ý thì có một tên rút con dao găm ra đâm vào nó một phát may mà nó quay người kịp nên chỉ bị ở bên trên xương vai chưa đâm vào sâu, nó nhìn tên cầm dao rồi lao vào đá 1 cú vào tay tên kia con dao tung lên trời, nó nhảy lên nắm lấy con dao, được 1 lúc thấy không ổn nên chúng lũ lượt kéo nhau rút.

- Khốn kiếp, mỗi đứa con gái mà sử dụng không xong, các người rút hết ra - Một đứa con gái ngồi trong phòng kín nói

cô giận lắm, có thể đánh được người của Song Ngọc ta. Để rồi xem tôi sẽ cho cô mất hết tất cả.

"Giới thiệu: Song Ngọc chính là bang nhỏ trong khu vực quốc gia của 2 chị em Thủy và Linh"

- Sau khi nó bị thương vai nó chảy máu thấm hết chiếc áo trắng đồng phục, nó cố giữ vai về đến phòng, nó cởi chiếc áo ra xé thành một mảnh vải nó đi lấy nước muối rửa sát trùng sau đó nó lấy miếng vải quấn chặt vai nó lại, nó đau quá, ước gì có ai đó giúp nó nhưng giờ thì không rồi, chẳng có ai tin nó hết. Nó vừa làm vừa khóc, nó khóc không hẳn là vì đau, chỉ là nó mượn có đau để khóc. Nó buồn quá. Anh nó người anh nó đã thật coi trọng vì rất quan tâm đến nó, mai là ngày thăm ông, vai nó đau thế này làm sao đi được đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Nó đang băng bó vết thương thì nam đến.

- Em bị sao vậy?

- Em không sao. sao anh lại đến đây? - Thấy nam nó giật mình hỏi

- Anh hỏi sao em bị thương thế này cơ mà - Nam nhìn sót em gái thì tức giận

- Em em... có người tìm em ở cổng trường. - Nó nói rồi cúi đầu xuống

- Em có biết họ là ai không?

- Em không biết, em chưa gặp bao giờ - Nó vẫn cuộn vết thương vừa nói

- Thôi đưa anh làm cho. - Nam nhìn thấy nó mà sót.

- Anh tin em chứ - Nó hỏi

- Anh tin - Nam nhìn nó rồi nói

- chắc chắn cô ta hãm hại em phải không? - Nam hỏi cô ta ở đây ý là Linh

Nó không nói gì chỉ gật đầu thôi.

- Kể cho anh nghe xem nào.

- Hôm nọ anh sơn có kéo em lên tầng thượng chắc cô ta đi theo nên cô ta nghĩ anh sơn thích em nên cô ta nói với em rằng cô ta chính là vợ sắp cưới của

anh ấy, cô ta còn nói rằng anh son kéo em lên là để nói về chuyện đó.

- Thế nên hôm đấy em mới ra sau trường khóc phải không? - nam nghĩ lại

Nó gật đầu rồi kể tiếp.

- Xong chuyện đấy em coi như chúc họ hạnh phúc em không nghĩ gì hết thì đến hôm qua cô ấy cố tình để chai dầu ăn đổ ra sàn rồi bảo anh son qua lấy đồ, sau đó anh son bị ngã nhân cơ hội cô ta đã lấy chiếc vòng từ cổ anh son khi về lớp cô ta nói là đi có việc thực chất là chạy về lớp để chiếc vòng vào cặp em mà không ai nghi ngờ gì cả vì lúc đó lớp đi ăn hết nên không có ai trong lớp cả.

- Thế còn chuyện sáng nay??? - Nam hỏi tiếp bắt đầu hiểu ra vấn đề

- Em kéo cô ta lên để hỏi cho ra lẽ thì cô ta nói em nhà nghèo đòi treo cao thế là em tát cô ta 1 cái, đúng lúc đấy thì anh và son lên. cô ta trơ chèn đến mức lật lại luôn tình hình bịa luôn chuyện được.

- Anh hiểu rồi, anh xin lỗi vì đã không tin em. - Nam nói rồi đặt trên trán nó một nụ hôn.

- Trở lại bây giờ đi tại sao anh tới đây? - Nó hỏi nam rồi nheo mắt

- Anh nghe chị đối diện gọi điện bảo rằng thấy áo của em dính rất nhiều máu nên anh chạy tới đây luôn.

- Em muốn ngày mai anh đưa em đi thăm ông vì anh rất tốt với em nên em muốn ông em yên tâm - Nó nói

- Được chứ. Lúc nào anh cũng đồng ý chỉ cần em yêu cầu thôi anh đỡ em dậy - Nam cười.

- Làm gì ạ? - Nó mở mắt to tròn ra nhìn

- Thì đi ăn chứ làm gì? Tối rồi mà.

- Đợi em 1 tý - Nó nói với nam rồi cầm điện thoại lên:

- Trúc này, cuộc sống thành phố thật khó khăn. Tao lỡ yêu người không thuộc về mình mất rồi, nhưng bù lại tao đã tìm ra một thứ mà còn quan trọng hơn cả tình yêu đó chính là anh trai kết nghĩa. Anh ấy rất tốt, quan tâm và rất hiểu tao. - Nó nhắn tin nhanh cho Trúc rồi nó đứng dậy đi ăn với Nam

Đến cửa hàng ăn hàn quốc.

- Anh này thật sự em không hiểu đâu, tại sao anh đối xử tốt với em như thế chứ. Kể cả anh em người ta cũng chưa chắc đâu. - Nó ngo ngắc hỏi nam

- Anh cũng không biết, em ăn đi anh sẽ đưa em tới một nơi.

- Lại tới đâu nữa hả anh.....

.....

Trên ngọn đồi cao có thể nhìn thấy hết bóng đèn lung linh huyền ảo của thành phố:

- Ui!!! Nơi này đẹp quá - Nó hét lên

- Em thấy hết buồn phiền chưa? - Nam nhìn nó

- Cũng đỡ rồi anh - Nó nhìn nam

- Thực ra, em muốn biết tại sao anh lại đối xử tốt với em đúng không? - Nam lưỡng lự hỏi

- Vâng ạ - Nó gật đầu.

- Thực ra tình cảm anh dành cho em... - Nam nói chần chừ.

- Đây Nam - Đúng lúc này hấn xuất hiện.

- Sao mày lại ở đây? - Nam nhìn hấn

- Tại sao tao không được ở đây? - Hấn hỏi

- Đùa mày thôi. Tao biết mày sẽ lên đây mà. Hầu hết những buổi tối mày không đến bar thì sẽ đến đây còn gì - Hấn nói tiếp

- Mày ra đây tao nói chuyện - Hấn vẫy vẫy Nam khi nhìn thấy nó

Nam ra chỗ hần.

- Mai tao sẽ đi mỹ vài ngày. Chuyện bang hội ở đây t giao cho mày đấy, 6h sáng mai tao đi, có thể là 1 - 2 tuần. - Hần vẫn nói
- Mày đi vì chuyện gì mà gấp thế. - Nam nhìn hần giật mình
- Uk. Có chút việc ý mà (thật ra vì hần yêu nó nên mấy hôm nay gặp chuyện này, hần thật không biết phải làm gì nên tìm cách trốn chạy) - Hần nói.

Hần quay sang nhìn nó. Anh thật không tin em là người con gái như vậy nhưng anh đã mắt thấy tai nghe em bảo anh phải làm sao chứ. Anh đành chồn chạy khỏi đôi mắt ấy, nụ cười ấy... Hần nghĩ trong đầu rồi quay sang nhìn nam.

- Thôi tao về đây còn chuẩn bị. Ở lại mạnh khỏe. - Hần vỗ vai nam rồi bước đi
- Ngày mai Sơn đi đấy, cậu ấy sẽ đi mỹ vài tuần nên đến đây để chào anh - Nam quay lại chỗ nó giải thích.
- Thôi mình về đi anh, cũng muộn rồi em thấy hơi lạnh. Mai thứ 7 anh qua đón em sớm nhé.

Nói rồi nó lên xe đi về, nó cũng không nói với nam chuyện lúc nãy đang dở. Nam ngồi nghĩ, vì anh thích em, thật đấy nhưng anh sẽ giữ nó trong lòng, sẽ chỉ coi em như người em gái cần được bảo vệ, vậy thôi. Anh không thể hi vọng em sẽ cho anh cơ hội, vì anh biết nếu nói ra có thể tình cảm anh em cũng sẽ không còn. Anh sẽ mãi ở bên bảo vệ em. Nam vừa lái xe, còn nó khi đi 1 đoạn nó đã ngủ say xưa trên xe nam, chẳng nào mai cũng nghĩ nên nam lái xe hướng ngược lại đi ra biển...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Ánh mặt trời le lói chiếu thẳng vào đôi mắt buồn của nó làm nó bừng tỉnh giấc.

Anh đi dạo vòng quanh bờ biển, dòng nước mát lạnh quá.

- Anh, sao anh lại đưa em đến đây? - Nó bước ra khỏi xe nhìn thấy nó tiến lại gần.
- Em dậy rồi à? Ngồi xuống đây - Nói rồi anh nó ấn vai nó ngồi trên cát.
- Nhìn đi - Anh hướng tay về phía mặt trời
- Đẹp quá, là bình minh sao? - Nó nhìn về phía đông chân trời
- Em thích chứ?
- Vâng. Thật dễ chịu - Rồi nó hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy

Nó còi đôi giày ra để trên bờ cát, nó đi bộ xuống biển, nó thích cảm giác này quá. Nam đứng trên bờ nhìn nó đôi mắt anh chứa đựng đầy sự yêu thương.

Ở ngoài biển một lúc rồi anh đưa nó về thay đồ để đi thăm ông. Nó ghé vào cửa hàng ăn nhanh mua ông ít đồ ăn rồi nó cùng anh đi tới trại giam.

Vừa tới cổng nam có điện thoại

- Alo.
- Anh ơi về nhanh bang có chuyện gấp cần anh giải quyết, anh son đi từ sớm rồi ạ
- Ok tôi đến ngay - Nam cúp máy
- Xin lỗi em. Anh phải đi có việc gấp, em cứ thăm ông rồi bắt taxi về nhé, chiều anh qua đón em đi chơi. - Nam nhìn nó
- Thôi không có gì đâu anh, chiều em muốn nghỉ ngơi một chút, anh không cần qua đâu ạ
- Uk, vậy có gì anh gọi sau nhé. Anh đi đây. - Nói rồi Nam phóng xe đi luôn.

Bước tới phòng thăm nuôi.

- Ông, ông xem cháu mang gì cho ông đây. - Nó nhìn thấy ông bước vào nó gọi.

- Uk cháu ngoan, cháu đã đến nhờ sự giúp đỡ mà ta bảo chưa?

- Ông yên tâm đi ạ. Thiếu gia nhà đây rất tốt với cháu, mặc dù anh ấy chưa biết cháu là cháu gái của ông.

- Vậy là cháu chưa đến đấy hả? - Ông nó ngạc nhiên rồi nói tiếp

- Nhưng cháu quen với cậu thanh niên đó ư?

- Vâng, anh ấy biết chuyện ông muốn cháu tìm đến nhà Duy Long để nhờ cậy nên anh ấy nhận cháu là em gái. Anh ấy vừa đưa cháu đến đây nhưng lại đi mất rồi ạ. - Nó vừa bỏ đồ ăn ra cho ông nó vừa nói.

- Uk. Vậy tốt rồi - Ông nó cười cười.

thật ra ngày xưa ông của nó và ông của Nam đã có mối giao ước rằng chắc chắn sẽ làm thông gia với nhau, ngày ông bị hãm hại ông nó đã nhờ ông của Nam rằng nếu nó học cấp 3 mà về đây thì gia đình của Nam sẽ giúp đỡ và ông của Nam cũng đã hứa sẽ giúp ông nó chăm nom đứa cháu duy nhất này. Nên khi ông biết tình cảm của 2 đứa bé rất thân mật thì vui lắm, đầu nghĩ rằng nó chỉ coi là anh em

Nói chuyện và ăn uống cùng ông nó vui lắm. Dù chỉ có 30p thôi.

Về đến phòng.

Hôm nay nó đi thăm ông, nó vui lắm vì ông vẫn khỏe, nhưng nó buồn lắm, hần hiểu lắm nó, không cho nó cơ hội để giải thích, nó thật sự bị hại cơ mà, sao hần không hiểu cho nó chứ. Mà thôi hần đã là gì đâu mà cần giải thích? Hần sắp có vợ rồi, nếu cứ nghĩ về hần chắc nó điên lên mất, hần đi, sẽ mất nửa tháng nó không nhìn thấy hần, cảm giác sao trong lòng nó trống không, rất khó chịu, thời gian nó đã cố không nghĩ đến hần nhưng chính hần lại là người cho nó một hy vọng có thể là một tình yêu, vậy mà cuối cùng hần cũng dập tắt một tý than hồng đấy.

Thứ 2. Ngày đi học:

- Nay tôi sẽ đính hôn với anh Sơn vào cuối tháng này, cô nghe thấy chưa? - Linh đứng trước mặt nó căng mặt lên nói.

- Không liên quan đến tôi. - Nó không nói gì cúi mặt xuống giả vờ ghi ghi chép chép.

- Nên cô đừng hòng động vào vị hôn phu của tôi biết chưa? - Linh tức bực dậm chân quát lớn

- Thế cô có biết anh ấy đã đi Mỹ rồi không? - Nó nhìn Linh

- Cô nói gì? Đi lúc nào? Bao nhiêu lâu thì về? - Linh hỏi nó hốt hoảng

- Cô nói cô sắp lấy anh ta mà cô không biết tí gì về anh ta đi đâu hay làm gì sao? Nếu anh ta cũng yêu cô quan tâm tới cô thì chắc hần cô phải biết điều đó chứ sao phải hỏi lại tôi. - Nó nói rồi bỏ đi

Anh lấy cô ta thật rồi sao? Vậy là em chẳng còn chút cơ hội nào nữa rồi. Anh đi đâu làm gì? Anh đang ở phương trời nào vậy nhỉ? - Nó ngược lên bầu trời

- Sao em lại đứng ở đây? - Hần từ phía xa đứng nhìn nó

- Anh... là anh thật sao? - Nó giật mình khi nhìn thấy hần.

- Hôm nay anh nhất định phải nói với em một chuyện - Sơn đến gần nó.

- Có chuyện gì vậy ạ. - Nó rụt rè, nó sợ anh sẽ nhắc đến chuyện cưới xin.

- Nghe anh nói cho rõ nhé. Anh tin em. Thật sự anh tin em không làm những chuyện ấy, và anh cũng biết là em không làm. Cho anh xin lỗi, anh sai rồi, anh đã không tin em. Thiên này, em còn nhớ hôm anh đưa em lên đây để nói một chuyện chứ?

- Vâng - Nó vẫn mở to mắt ra nhìn anh

- Hôm đấy anh đã định nói với em câu này: Thiên anh thích em. Mà có thể là anh đã yêu em. Yêu em như tình cảm của một người con trai đối với người con gái.

Nó há hốc mồm

- Sẽ không có cuộc cưới xin nào hết em hiểu không? Gia đình anh và gia đình cô ta đều phản đối, tất cả những gì cô ta nói với em đều là bịa hết em có tin không? - Hần đứng dịch vào nó và hỏi

- Có, anh nói vậy thì em sẽ tin anh.
- Vậy em hãy cho anh câu trả lời đi
- Trả lời gì cơ ạ?
- Rằng em có đồng ý làm người yêu của anh không?

Nó gật đầu, rồi hỏi:

- Nhưng đây có phải giấc mơ không?
- Tất nhiên không rồi, cô bé ngốc ngày - Nói rồi anh giữ đôi vai của nó rồi hôn lên trán
- Á... đau!!! - Nó hét lên rồi ôm bờ vai lại đang rỉ máu.
- Em làm sao thế? Sao lại bị thương như thế này? - Hấn nhanh tay đỡ nó và hỏi
- Em chỉ là... Á đau quá, và nó ngất đi - Vết thương lại chảy máu khiến áo nó ướt đầm từ bả vai tới sườn.

Hấn vội vàng rút điện thoại ra

- Nam, chuẩn bị xe ở cổng trường đi đưa thiên đến bệnh viện.

- ....

Trong bệnh viện

- Thiên sao thế này? - Nam cuống quýt hỏi
- Tao không biết, tao cầm vào vai thì cô ấy kêu đau và bắt đầu chảy máu sau đó tao bế lên thì cô ấy ngất đi. Tao cũng không hiểu chuyện gì - Hấn trả lời nam rồi hỏi tiếp
- Nhưng tại sao vai cô ấy lại bị thương?
- Là do một nhóm người con trai làm mà tao chưa tìm được hung thủ.
- Là sao?
- Mà còn nhớ hôm trên sân thượng cô bé đánh linh không rồi tao với mày về trước đó
- Uk rồi sao?
- Thì chiều hôm đó đi học về Thiên bị đánh ngay cổng trường vì đông nên thiên đã bị một vết đâm vào bả vai. - Nam kể
- Chết tiệt, lại không bảo vệ được em rồi - Hấn nghe xong nắm mạnh một phát vào tường rồi nói với bản thân.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

2 tiếng trong phẫu thuật trôi qua.

- Bác sĩ cô ấy sao rồi - Phòng phẫu thuật mở cửa một người mặc áo blue bước ra. Cả 2 người lao tới hỏi bác sĩ
- Cô bé bị nhiễm trùng vết thương, mà sao bị vết thương trùng độc như vậy mà không đưa vào viện sớm tới giờ nhiễm trùng mới đưa vào là sao? Các cậu có biết tý nữa là phải cưa một cánh tay không? - Vị bác sĩ trách móc 2 thằng chúng nó hấn và nam thì ngo ngắc,

- Trúng độc sao ạ. - cả 2 đồng thanh

- Phải, là một loại độc được làm bằng nước lá cây độc mà chỉ có trên vùng cao mới có, loại này rất nguy hiểm và rất ít người biết đến, bình thường mọi người sẽ chỉ nghĩ là nhiễm trùng bình thường nhưng quan sát kĩ loại độc này còn có thể lan nhanh vào trong cơ thể theo các mạch máu và lên ngưng tụ ở não. nếu không kiểm soát được chúng thì sẽ gây tình trạng mất trí nhớ tạm thời hoặc vĩnh viễn sau 1 năm bị độc.

- Vậy có thể trị khỏi không bác sĩ - Hấn lo lắng hỏi

- Vì tôi có 1 lần lên vùng cao chữa bệnh làm từ thiện nên tôi mới biết tới loại độc này nhưng tôi không biết cách để trị tận gốc, nếu muốn chỉ có thể kéo dài thời gian để chúng phát triển chậm lại. Nhưng phải nhờ 1 loại rễ cây mà chỉ có ở đỉnh núi cao trên 2000m

- Được tôi sẽ đi kiểm bác sĩ hãy cho tôi hình ảnh của cây đấy. - Hấn sẽ đi. Vì hấn nên nó mới bị thương. Bằng mọi cách dù chỉ cứu được nó 1 ngày thôi hấn cũng sẽ làm. Hấn sợ lắm nếu 1 ngày tỉnh dậy nó sẽ không còn nhận ra hấn là ai.

- Cậu cứ từ từ hiện giờ loại độc tính này chưa thể phát tác, cô bé càng ít hoạt động thì loại độc tính này càng phát tác chậm. Giờ tôi cũng chưa có hình ảnh cụ thể, tôi sẽ cố gắng nhờ những người bạn trên vùng cao kiểm hình ảnh và chỗ có cho cậu. - Vị bác sĩ ôn tồn dặn dò.

- Còn một điều nữa 2 cậu là gì với bệnh nhân? - Bác sĩ quay lại hỏi

- Dạ cháu là anh trai. - Nam đáp lễ phép vị bác sĩ.

- Cậu là anh mà để cô bé bị tụt huyết áp do không ăn uống bù đắp đầy đủ chất dinh dưỡng à? Đây mới là nguyên nhân chính khiến cô bé ngất đấy, 3 tháng 1 lần đưa cô bé đi khám sức khỏe định kỳ nhớ chưa? Cô bé có thể có tiền sử bị tụt huyết áp đấy. - Vị bác sĩ nói như ra lệnh cho nam rồi quay đi

- Vậy là do thiếu đường chất nữa ạ? - Nam ngạc nhiên

- mày chăm sóc Thiên kiểu gì vậy hả? - hấn bực mình quát.

- Vì ai hả? - Nam chửi lại hấn.

Đúng lúc đẩy cửa mở to

Nó được đẩy xe đưa về phòng hồi sức VIP.

- Nay cậu có thể điều tra kẻ đã đánh Thiên chứ? - Nam hỏi hấn

- Tất nhiên, lục cả trái đất này tôi cũng phải tính sổ với kẻ đó. - Hấn nghiêng răng

- Uk. cậu có nghi ngờ ai không? - Nam nhìn hấn

- Kể từ lúc cậu kể cho tôi tất cả mọi chuyện thì tôi nghĩ rằng kẻ thù duy nhất có thể làm điều ấy chỉ có chị em nhà Song Linh. - Hấn từ từ nói

- Cậu nghĩ thế thật sao? - Nam hỏi lại

- Cậu nghĩ đi. Thủy thì thích cậu, Linh thì thích tôi. Cái đó chúng ta quá rõ. Mà 2 chúng ta thì bảo vệ cho ai?

- Thiên

- Đúng rồi. Vậy nên

- Lòng đồ kị

- Cậu quá thông minh - Hấn cứ nói nửa câu thì nam lại chốt.

- Bắt tay cho người vào điều tra Song Linh bang thôi. - Nam nói với hấn

- Được nói có sách mách có chứng - hấn nhìn Nam rồi nói tiếp

- Đợi tôi tới nay sẽ có kết quả thôi. - Hấn nhìn thiên đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Từ xin lỗi anh mới chỉ nói ra chưa dứt khỏi bờ môi vậy mà đã để em ngã xuống, anh xin lỗi vì đã để em một mình, chắc em buồn và khóc nhiều lắm nhỉ? Xin lỗi em, anh sẽ không bao giờ nghi ngờ em nữa. Chỉ một lần này thôi, anh sẽ cố gắng để yêu và bù đắp cho em. - Hấn tới gần chiếc giường nó nằm nhìn nó mắt vẫn nhắm nghiền đôi môi đỏ mọng mọi ngày giờ chỉ còn một màu thâm tím.

- Trông Thiên nhé, tao về bang giải quyết vụ này - Hấn nhìn Nam và nói

- Thôi, mày ở đây đi tao đi cho - Chúng nó lại bắt đầu gây sự với nhau.

- Thôi. Tao đi được rồi, vụ này tao muốn đích thân xử. - Hấn nói rồi đi luôn

Chịu mày rồi. Cứ ngang bướng đi. Mày có biết em tao khi tỉnh dậy nó sẽ tìm mày không? Nam nghĩ trong đầu nhìn bóng dáng hấn lướt đi.

5 tiếng sau khi nó phẫu thuật, bây giờ đã là gần nửa đêm rồi. Tay nó động đậy rồi dần dần nó mở mắt. Nó thấy nam nằm trên sofa ngủ nó tiến đến đắp áo cho nam rồi ra cửa sổ ngắm bầu trời đầy sao.

Em nghĩ rằng đó không phải giấc mơ, em vẫn nghĩ anh đã đến tìm em, em đã nghe tiếng anh trong cơn mê gào thét tên em, em cũng đã có cảm giác anh bế em lên, vậy nhưng có lẽ tất cả chỉ là giấc mơ thôi, anh đã đi một nơi xa thật xa mà không có em ở đó.

Nó quay lại giường bệnh nằm xuống chớp mắt thì hấn vào:

- Nam, dậy đi có biến rồi. - Hấn lay lay nam

- Gì thế mày? - Mắt Nam lơ lơ nhìn hấn

- Tao có tin rồi, đúng là tụi nó làm mày ạ, mà Thiên đã dậy chưa? - Hấn nhìn qua nó

- Chưa đâu mày. - Nam trả lời mà chẳng hề hay biết là nó đã dậy

- Vậy thì được rồi. Tao vừa đến bang giao cho thằng SIE đi sang Song Linh tìm hiểu thì nó báo cách đây mấy ngày có tới công Dream star để đánh một con bé theo lệnh của nhị Bang.

- Rồi cái đấy tao cũng đoán được, nhưng ý mày nói thì là biến gì? - Nam tiếp tục trong khi mồm ngáp ngáp ngắn ngáp dài.

- Tao đã cho người tìm hiểu về loại thuốc như ông bác sĩ nói và họ nói rằng không thể cứu chữa nếu dính độc đó. Tuy nhiên đây chỉ là tìm hiểu qua. Mai tao sẽ cho người lên vùng cao để khảo sát. - Hấn nói rồi đi về phía nó

Nó vẫn nhắm mắt, vẫn giả vờ ngủ. Dưới ánh trăng soi xuyên qua kính vào tới phòng như nói với nó rằng tất cả không phải là giấc mơ mà chính là sự thật, anh ở đây, hơi thở ấm áp thật gần. Nó thiếp đi ngủ thật lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Vài ngày sau nó được xuất viện Nam và hấn dứt khoát không để cho nó ở một mình nữa mà sẽ dọn về biệt thự của 1 trong 2 người.

- Thôi giờ nó là em gái tao thì tao sẽ đón nó về ở với tao. - Nam dứt điểm

- Không, giờ thiên là bạn gái tao cơ mà. - hấn cãi

- Bạn gái chứ có phải vợ mày đâu?

- ..... Cãi nhau một hồi nó đứng giữa lên tiếng

- Hay thôi em cứ ở lại đây rồi các anh ai về nhà nấy ạ

- Không - Đồng thanh

- Vậy hay là các anh cũng ở cùng nhà luôn đi cho vui - nó cười

- Ý kiến em cũng hay. - Thế là tất cả quyết định về biệt thự của hấn.

Trong căn biệt thự nguy nga tráng lệ nó ở phòng cạnh cầu thang, nam và hấn thì lại ở sát nhau đối diện với nó.

- Đi ăn thôi. - Hấn ở dưới nhà kêu gọi

- Sao lại không ăn ở nhà ạ? - Nó thấy lãng phí quá

- Thôi em không được vận động nhiều đâu nghe rõ chưa? - Nam nói nhẹ nhàng

Nó biết mình bị trúng một loại độc mà không biết là độc gì, nó nhớ lại đêm hôm đó nó có nghe loáng thoáng nói rằng không có thuốc chữa, nó sợ nó sẽ chết mất. Nam và hân thì lại định ninh rằng nó không biết chuyện gì nên rất giữ bí mật sợ nó biết sẽ tiêu cực.

Buổi tối:

- Thiên em ở nhà nhé, bọn anh đi có chút việc quan trọng. - Hân bảo nó thế rồi 2 người đi luôn.

- Nó vâng ạ một tiếng rồi nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó:

- Tôi đây. Tôi muốn anh điều tra giúp tôi xem họ đang làm chuyện gì, họ thật sự là ai.

Đây là người của nó. Mọi người thắc mắc đúng không? Chính là ngày trong bệnh viện nó đã gặp một người đàn ông. Người này tầm 25 tuổi chính là người được ba nó nuôi từ trại trẻ mồ côi sau đó được học võ và đã dạy lại cho nó nhiều điều.

***Quay lại bệnh viện 3 ngày trước.

Nó ở mãi trong phòng thấy buồn bức quá, 2 cái tên kia thì lại đi học mất rồi, nó bèn ra vườn khuôn viên của bệnh viện ngồi ghé đá hóng gió nó đang đi vì va phải một người.

- A. tôi xin lỗi, tôi không đề ý - Người đàn ông đó nói rồi đứng lên nhìn.

- Ô cô chính là...??? - Người đàn ông đó ngạc nhiên

- Tôi trông anh cũng rất quen có phải đã gặp ở đâu đó rồi không? - Nó cũng nhìn rồi chỉ tay

- Em chính là thiên thiên đúng không? - Người đó nhớ ra gọi tên nó

- Đúng rồi, anh là...

- Anh đây Kiệt đây. Người con nuôi của ba em đó, ngày xưa anh đã dạy võ cho em. - người đàn ông tên kiệt nói rõ để cho nó nhớ.

- Đúng rồi, anh đi đâu bấy nhiêu lâu nay giờ mới thấy. Mà anh vào đây làm gì? - nó hỏi thăm

- Từ ngày gia đình em gặp chuyện, ba em đã nói rằng giờ ba anh còn em còn vợ chưa thể tính được thì chỉ mong anh ở lại kiếm việc làm thêm, chứ không cho anh đi theo vì sợ anh sẽ phải giúp ông gánh vác gia đình. Nên anh đã nghe lời ông ở lại. Một buổi tối anh đang đi tìm công việc thì anh đã gặp một đám đông đang định bắt cóc một cô gái. Anh đã cứu cô gái đó và biết rằng cô ta chính là vị tiểu thư của tập đoàn thời trang The New lớn nhất thế giới, vì cảm ơn công cứu mạng bố mẹ cô gái ấy đã cho anh ở nhà làm giúp ông việc của tập đoàn vì anh cũng đã có kinh nghiệm, một thời gian sau bọn anh có tình cảm với nhau nên cô ấy cũng được gả cho anh. Bây giờ chuyện của toàn tập đoàn do anh gánh hết bố mẹ vợ anh thì muốn nghỉ ngơi đi du lịch. - Kiệt và nó ra khuôn viên ngồi nói chuyện, và anh đã kể cho nó nghe hết sự việc.

- Vậy tốt quá rồi. - nó vui vẻ

- Nhưng sao em lại ở đây? Suốt hơn một năm qua anh đã cho người tìm dò tung tích của gia đình mà không thấy. - Kiệt hỏi nó

- Vâng, ba đã đưa mẹ con em lên một vùng quê xa xôi hẻo lánh để làm ăn. Rồi lên cấp 3 em đã đỗ vào trường dream star và bắt đầu xuống đây học.

- Uk. Chứ giờ em ở đâu? Mà em bị làm sao thế? - Kiệt thấy cánh tay nó bó thì hỏi

- Em.. Chỉ là bị một đám đông đến đánh. Chúng biết võ và rất mạnh. Em không biết họ là ai. Chỉ nghe loáng thoáng hình như là Song Linh gì gì đó. - Nó nhớ lại lời Nam và hân nói chuyện lúc đêm.

- Uk. Anh sẽ điều tra giúp em. Nhưng em hãy lấy sdt của anh đi. Có gì thì hãy liên lạc cho anh. Anh đang tìm ra hung thủ hãm hại gia đình mình năm đó. Chắc sẽ sớm thôi. Giờ anh đủ mạnh để làm những điều ấy. - Anh nắm đầm và nói với nó.

- Em biết. Anh có thể cho em số của một người đàn em tin cậy không? - nó hỏi

- Anh sau nhiều lần chạm trán đã thu phục được khá nhiều anh em. Cứ 5h chiều em hãy đến CLB STING đến đó anh sẽ giúp em làm quen với Anh em trong bang.

- Vâng. - rồi nó và anh đứng dậy.

- Xém tý em quên mất anh đến đây với ai?

- À anh đưa vợ đến khám thai. tháng sau là cô ấy sinh rồi. bọn anh muốn đứa trẻ sinh ra thật khỏe mạnh. - Anh gỡ đầu gối tai

- Chúc mừng anh. em mong rằng một ngày không xa anh sẽ giới thiệu em với chị dâu. Em lên phòng nghỉ đây. - Nói rồi nó dơ tay bye bye.

- Rồi chiều hôm sau, khi hấn và anh đến bang thì nó trốn viện ra ngoài 1 lúc đến CLB anh nói. Ở đây anh đã giới thiệu nó với mọi người.
  - Đây chính là RED là em gái tôi. khi tôi không có ở đây thì tất cả quyết định sẽ do Red giải quyết có ai thắc mắc gì không? - Kiệt nói với 15 thủ lĩnh ở đây. Rồi quay sang bảo nó:
  - Từ giờ ở em là RED Nhị Bang Sting.
  - Cô bé này thì giải quyết được việc gì hả đại ca. - Một tên ở dưới khinh khỉnh nó
  - Anh có thể lên đây. - Nó vẫy tên đó.
- BUP, bốp, ... chỉ sau 3 chiêu bằng chân tên đó đã khụy xuống.
- Thấy thế nào? Em gái tôi đang bị thương nằm viện nên tha cho cậu ta đấy. - Kiệt cười cợt nhìn.
  - Đây là em gái tôi đã học các loại võ từ nhỏ, có thể sử dụng được 5 loại vũ khí, súng lục, dao, gậy, phi tiêu và đặc biệt yêu thích đó là côn nhị khúc.
  - Dạ em xin lỗi em không dám nữa. Từ nay em sẽ nghe theo lời chị. - Tên đó nói với nó
  - Được anh để tên này theo em nhé. - rồi nó cười
  - Tùy em
- ***Quay về hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

- Dạ chị. - Một người con trai bước vào quán cafe tới bàn của nó:
  - Thế nào rồi - Nó mau chóng vào chuyện chính
  - Đây là Ken tên này chỉ vào Nam, bên này là Sun chỉ sang hấn. Đây là bar của Sun là nơi tụ họp của Thủy Tinh bang. - Tên này nói
  - Tốt lắm. Cậu tên gì nhỉ hôm qua tôi vẫn chưa hỏi - Nó nhìn vào tấm ảnh
  - Dạ chị cứ gọi em là Bon. Không có gì nữa em xin ra ngoài trước ạ. - Nói rồi bon cúi người
  - Được giữ liên lạc và tìm hiểu cho tôi Song Linh Bang nữa nhé. - Nó nói
  - Dạ chị.
  - Em đi đâu đấy. Anh tìm mãi mà không thấy em. - Hấn thấy nó về thì hỏi thăm
  - Em đi dạo một chút ý mà - Nó cười cười
  - Từ mai em đi học anh sẽ chở em đi. Về thì phải lên xe anh đợi biết chưa không được lang thang đâu - Hấn lo lắng cho nó
  - Sao anh cứ phải theo sát em như vậy chứ em cũng cần có không gian mà - Nó nũng nịu
  - Không được cãi. Em không biết em có rất nhiều kẻ thù không hả?
  - Em chẳng cần biết anh mới chính là người đáng sợ nhất với em đấy.
- Nói rồi nó đi lên trên phòng. Tắm rửa rồi xuống nấu cơm.
- Em đừng động nhiều anh đã nói em phải nghỉ ngơi đi rồi cơ mà. - Thấy nó vào bếp Nam xuống măng nhẹ

- Nhưng em không thích ăn quán nữa em muốn nấu ăn ở nhà cơ. - Nó méo sệch mồm
- Son ơi - Nam gọi
- Gì đấy tao đang tắm - Tiếng Son vọng xuống.
- Ok. Nhanh xuống đây nấu cơm đi.
- Mày điên à mày - Son vọng tiếng chửi nam
- Mày nói cả em gái tao đấy à? - Nam ngồi xuống sofa hét lên.

Son chạy xuống:

- Mai tao sẽ mượn người giúp việc. Cứ tưởng ở vậy cho nó thoải mái ai ngờ - Son cắn nhần
- Trông Thiên đi tao ra ngoài chút. - Nam nói
- Anh coi em là đứa trẻ hay sao mà các anh cứ trông non em hoài vậy?
- Anh chỉ muốn rằng em đừng đi lại và hoạt động quá nhiều thôi. - Son ném chìa khóa cho Nam.

đã thế bà hành cho đừng hỏi tại sao - Ý nghĩ vụt sáng trong đầu nó:

- Anh lấy cho em cốc nước đi.
- Anh bật tivi xem đi.
- Ui anh lấy điều khiển nữa chứ.
- A cái điện thoại em quên trên phòng anh đi lấy luôn hộ em nhé.
- .....
- Son mới đã dỗi sau một lúc bị nó sai cho chóng cả mặt thì Nam về.

Thấy Son thờ hỏn hển Nam mới hỏi:

- Chúng mày ở nhà nghịch đéo gì mà thờ như trâu thế kia. - Ui trời. Vợ tương lai của tao hành tao m ạ.

Bỗng tỉnh tỉnh tỉnh... Tiếng chuông tin nhắn của cả 3 người reo lên.

- Sáng mai 9h yêu cầu tất cả học sinh trong trường có mặt tại sân trường để đi tham quan du lịch biển 3 ngày 2 đêm.
- Nam và hấn vừa bày đồ ăn sẵn mà nam mua về lên bàn vừa đọc tin nhắn.
- Alo. Chị. Mai bọn em đi xe riêng được chứ? - Nam cầm điện thoại lên gọi cho cô chủ nhiệm vì cô trẻ nên Nam và hấn toàn gọi bằng chị
- Không được đâu em. Mỗi lớp 1 xe. Sẽ bốc thăm 2 lớp một khu nên không cho học sinh đi xe riêng em ạ. - Đầu dây bên kia lên tiếng.
- Vâng em biết rồi - Nam cúp máy rồi nói.
- Sáng mai bắt taxi lên trường mỗi lớp một xe. Chán.
- Mua chuộc giáo viên đi. - hấn nói
- Chuộc gì mày? - nam ngơ ngáo
- Thì cho lớp mình với thiên 1 nhóm ý. - hấn nháy mắt
- Được đấy ok luôn. - Nam trả lời. vì Thiên ở ngoài nên không nghe thấy Nam và hấn nói chuyện.
- Thiên ơi vào ăn đi anh bày xong hết rồi. - Nam gọi nó
- Anh ơi em không hoạt động được anh bế em vào đi - Nó vọng vào.
- Thôi tao nhường mày - Nam nhìn hấn

Hắn ngán ngẩm không ngờ lại yêu phải đứa quý như vậy. Rồi cười

Ăn xong nó đang đc hắn cổng lên tầng thì có điện thoại.

- Anh thả em xuống đi bạn em gọi - Nó nhìn là số của Bon. Nên nó bảo hắn dừng.

- Không anh phải nghe xem là ai gọi, trai hay gái. Thân thể nào mà gọi. - Hắn cố nhìn vào chiếc điện thoại nó đang dúi úp mặt vào trong.

- Bạn gái em ở quê đấy. Rồi nó tụt xuống chạy vào phòng chốt cửa.

Hắn thì ở ngoài dựa vào cửa phòng nó áp sát tai vào xem nghe được gì không thì bị nam gõ đầu.

- Ui cha. - hắn kêu

- Làm gì thế cha nội, Đi vào phòng nói chuyện đi. - Nam nói

- Tao vừa phát hiện một chuyện khi vào trang của công ty nhà mày - Nam nói với Sơn

- Nói đi - Hắn đang ầm ức vì chưa nghe được gì từ phòng nó.

- Thôi nào tập chung vào - Nam chỉ vào máy tính và nói.

- Được rồi nói tao nghe - Hắn ngồi dậy nhìn vào màn hình máy tính.

- Mày có thấy đây chính là số liệu doanh thu tháng 6 vừa rồi không chỉ vào vạch xanh? - nam chỉ vào biểu đồ

- Tất nhiên. Tiếp luôn đi

- Đây là của tháng 8. Nó chỉ vạch màu đỏ bên dưới. Vạch màu vàng là tháng 10. Mày nhìn thấy gì?

- Chính là tháng 6 doanh thu ít hơn tháng 8 mà tháng 10 theo báo cáo thì nhiều hơn tháng 8 nhưng ở đây lại cho thấy ít hơn. hơn nữa tháng 6 và tháng 10 doanh thu có thể bằng nhau nhưng lại không có một xu lợi nhuận đa số lại là kiểu thu hồi vốn.

- Chính xác. Vậy nhìn bên dưới số liệu đúng của doanh thu

- Tháng 6 là 56 tỷ đô, tháng 8 là 65 tỷ đô và tháng 10 là 66 tỷ đô. Tăng 5,2% so với đầu năm

- Vậy mày có thấy nghịch lý không?

- Số liệu chính là cái báo cáo tao nhận được, nhưng thực chất là doanh thu đang đi xuống đúng không? - Hắn trả lời.

- Chính tỏ đã có người rút tiền của công ty ở Việt Nam. Người này rất tinh vi nhưng đã quên mất một điều rằng chỉ số ở biểu đồ là do máy tự chạy nên không thể thay đổi.

- Vậy có thể lần ra không? - Hắn trả lời.

- Có thể, dựa vào con chip của máy chủ tập đoàn và lần ra người đột nhập vào thông tin của hệ thống là ra. Sẽ có dấu vân tay và công việc chúng ta là đi xác nhập là xong. - Nam nói.

- Ok. Tao về phòng đây. Minh sẽ đăng bẫy, người này không hẳn là chỉ muốn kiếm tiền rút quỹ mà có một mưu đồ gì khác - Hắn nhìn Nam nói.

- Có thể là nhắm vào tập đoàn - Nam ngẫm nghĩ

- Tao sẽ xem xét tình hình. - Hắn nói rồi đi thẳng

Còn bên phòng của nó khi nó về phòng thì bắt máy:

- Tôi nghe.

- Chị Red Song Linh là một bang nhóm nhỏ gồm tất cả các thành phần tạp của xã hội. Họ có thể là những người nghiện ngập vào bang để kiếm tiền, có thể là những vũ nữ theo hầu cạnh các xếp to của thành phố để lấy tin mật... em mới chỉ biết có thể. - Bon nói với nó.

- Cảm ơn cậu tiếp tục điều tra. Thật sát sao, tìm người đứng sau lưng xem

- Vâng chị. Còn chuyện này. 2 Nhị bang đều là con gái hết một người chị là Anna và một người em là Anny.

- Cho người theo dõi 2 cô gái đó - Nó nói rồi cúp máy.

- Nó chắc chắn rồi. Chính là 2 chị em đó. Nhưng tại sao họ cần dao du và thông tin từ các xếp to? điều này khiến nó quá bất ngờ.

Nó nằm ra giường nhưng không ngủ được. Đây chính là phòng của nó trước đây hẳn vẫn giữ y như thể căn phòng. Buồn quá nó đứng dậy đi ra ngoài và gặp hấn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

- Em chưa ngủ sao?

- Em chưa ngủ được anh ạ.

- Có tâm sự gì sao? - Hấn lại vòng tay ôm lấy nó nhẹ nhàng từ đằng sau.

- Ồ - nó hơi giật mình.

- Hình như đã yêu em từ lâu nhưng chưa bao giờ anh gần em đến thế. - Hấn nhìn về phía bầu trời đằng xa

- Nó kệ để hấn ôm. Dù gì nó cũng rất thích được ôm từ đằng sau như muốn nói dù chúng ta có thể nào thì vẫn nhìn chung về một hướng.

- Anh. Em cũng muốn nói với anh 1 câu.

- Uhm...

- Em yêu anh. - nó nói thì thầm.

- Cái này anh biết rồi. - Hấn cười như trêu tức nó

- Nhưng tại sao vậy? - Nó hỏi

- Gì? - Hấn ngơ ngác nhìn nó

- Thì chẳng phải anh coi em là người qua đường như bao nhiêu người con gái khác à?

- Không phải. - hấn nheo mắt cái

- Có một lần em đã nghe anh và anh Nam nói chuyện rồi. chẳng phải anh đã nói em rất thú vị sao? - nó nhìn lại.

- Không, chỉ là đùa thôi, không phải thật đâu. Thật đấy. - Hấn thanh minh.

- Em không biết nhưng thật khó để nói. Anh đâu biết gì về em mà nói yêu em?

- Không phải. Là anh yêu em thật. Bây giờ thì chưa nhưng sau này anh sẽ biết.

- Anh có dám nghĩ một ngày anh ra đường đi cùng đứa con gái quê mùa như em rồi mọi người sẽ nói em đi theo anh vì tiền.

- Em có sợ không? - Hấn nhìn lại nó, quay mặt nó lại.

- Tất nhiên có rồi. vì anh là người theo em chứ em đâu có theo anh. mang tiếng lắm đấy, mất cả giá trị bản thân nữa. - Nó vừa nhún vừa nói rồi nó chạy.

- Đứng lại. Anh mà tóm được thì... Hấn chạy theo nó.

Bỗng nó bị hụt chân vì có bậc lên thì hấn nhảy lên ghế lao tới giữ tay nó. Kéo tay của nó lại về phía mình anh ôm.

- Anh bắt được em rồi đấy hãy đứng yên để anh ôm đi. - Hấn nhẹ nhàng.

- Anh biết vỗ. - Nó giả bộ không biết gì về hấn.

- À, ưk, đôi chút,... anh ngập ngừng.

Thực ra bị hụt bước là nó cố tình để xem phản ứng của anh. Thật không ngờ lại nhanh đến thế đúng là thủ lĩnh của bang tâm cỡ thế giới.

- Anh là con trai của tập đoàn Hải Sơn thật sao?

- Sao em hỏi lạ vậy?

- Em muốn biết một sự thật.

- Em nói đi.

- Vì sao Hải Sơn lại thao túng được Bảo Thiên một cách dễ dàng thế?

- Sao em lại biết chuyện này?

- Em chỉ muốn hỏi thôi. - Nó cười cười rồi đi vào trong.

Nó rất yêu hấn. Nhưng nó muốn biết sự thật về tập đoàn của gia đình nó, một tập đoàn lớn mạnh tại sao lại có thể sụp đổ một cách nhanh chóng như vậy. Nó cần giải oan cho ông nội nó. Nó chỉ có một mình. Nó chưa bao giờ tìm hiểu về thương trường nhưng hấn lại khác. Có thể hấn là nhân tài về quản lý từ nhỏ ba hấn đã huấn luyện hấn để thành người tiếp quản tập đoàn. Nó có thể nhờ hấn và nam. nhưng lỡ nó tính sai, là nhà hấn đã cướp tập đoàn của gia đình nó thì nó và hấn có thể sẽ kết thúc mà đối đầu với nhau mãi mãi. vì vậy nếu để lộ ra thân phận trước đây của nó thì không biết sẽ thành bạn hay thành thù... nó nghĩ rất nhiều rồi tiếp đi lúc nào không hay biết.

Còn hấn. Sau khi nó đi hấn cũng đi xuống phòng luôn, trong đầu cũng không ngừng nghĩ về câu nó nói. "Vì sao hải sơn thao túng được bảo thiên một cách dễ dàng sao". điều này hấn cũng không rõ lắm. Đột đây hấn chỉ đến tập đoàn để học việc thôi. Hấn cũng không biết vì sao. sau khi tập đoàn bảo thiên bán hết thì lúc đấy gia đình hấn và tập đoàn bạch thủy xảy ra xích mích nặng nề. Ba hấn đã mua lại căn biệt thự với giá 500 triệu đô vì theo ý thích của hấn. Hấn chỉ nhớ ngày ông hấn mất đã nói với ba "hãy giữ lại căn biệt thự và tập đoàn Bảo Thiên" để sau này có cơ hội hãy trả lại vì ông hấn đã nợ một món quà của gia đình nó.

Sáng hôm sau.

- Nào gọi taxi đi - Nam bảo Sơn.

- Mà không biết gọi à? - Hấn cãi lại.

- Nào tính vai về đi. Tao là anh mày đấy. - Nam cười

- Thăng quý. Chuyện hôm qua bàn thế nào rồi? - hấn hỏi ý là lớp nó và lớp hấn

- Xong rồi. Cứ như bình thường thôi nhé. - Nam trả lời.

- Ok

Hôm nay Linh và Thủy đã có chiến thuật.

- Theo kế hoạch nhé bé - Thủy nói với Linh khi 2 người ở cổng trường.

- Vâng. - Linh nháy mắt. Con mắt ghê zợn đến dùng mình.

- Hấn, Nam, nó đi đến trường trước con mắt của tất cả học sinh.

- Con nhỏ quê mùa đấy mày - Lũ học sinh nhao nhao lên khi thấy nó đi cùng hoàng tử của trường.

- ưk... bla...bla....

- Linh và Thủy nhìn thấy càng tức người hơn. Họ đi lên xe. Các lớp trường xuống bốc thăm đường đi. Thì đúng như hấn và Nam bàn. Tất cả học sinh đi lên xe.

- Nó ngồi một mình ở hàng cuối của xe. Chiếc xe lăn bánh hòa vào dòng người. Linh và Thủy thì liên tục nhắn tin cho đàn em.

- Cô chuẩn bị nhé, 15p nữa chúng tôi tới nơi. - Linh nhắn tin.

- Ok nhị bang. - Cô gái tầm 20 nhắn tin gửi lại.

- Anh chuẩn bị đi nhé - Thủy nhắn.

- Tôi biết rồi - Một tên nhẩn lại.

.....

3 tiếng đồng hồ kể từ lúc nó bước chân lên xe thì tới nơi.

- Các em có thể xuống đi thăm quan xung quanh mua đồ lưu niệm, đúng 1 tiếng 30p sau các em có mặt tại đây để chúng ta đi cắm trại.

- Vâng - Tất cả học sinh đồng thanh.

Hắn và Nam đang định sang xe của nó thì ở đâu 3 - 4 em chân dài xinh đẹp đến.

- Chào anh. Chúng em là người của bar bên kia - Nói rồi cô gái chỉ sang đường.

- Có một người bạn của anh muốn em ra đón anh vào - Một cô gái khác yếu điệu xinh xắn.

Còn nó vừa xuống thấy xe đã thấy hắn tíu tít với lũ con gái rồi còn cùng họ đi vào bar thì tức giận bỏ đi một mình.

Nó đến một khu chợ lưu niệm ghé xem có vòng cổ đôi nó rất thích nhưng hắn đã có vòng của ông hắn vậy là đủ. Nó lại nhìn có đôi đồng hồ rất đáng yêu. Hay nó mua để hắn và nó đeo. Nghĩ đến đây nó thích lắm.

- Cô gái thật có mắt nhìn. Đây là đôi đồng hồ độc nhất ở đây mới được tôi thiết kế bán thử. - Một người phụ nữ chạc 40 ra đứng giới thiệu cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

(Xin lỗi m.n vì hôm qua bận quá nên giờ mình mới đăng chuyện được).

Đứng nghĩ ngợi một hồi thì nó cũng quyết định mua đôi đồng hồ. Trên đường về nó thích lắm cứ nhìn chiếc hộp là cười tí mắt. Nhưng nó bỗng nghĩ tới cái cảnh mà hắn đi theo đám con gái là nó lại bùng bùng sôi máu. Nó quyết định sẽ cắt tạm đi.

- Bạn tôi đâu? - Hắn và nam bước vào quán bar rồi hỏi

- Các anh cứ đợi ở đây một tý nữa sẽ ra. - Rồi những cô gái nhảy đi vào

Hắn và nam sốt ruột ngồi cố đợi xem là ai tìm mình

Nó lên xe cắt đôi đồng hồ thì có một tên thanh niên cao to tới gần nó

- Cô có phải là Thiên Thiên không?

- Đúng rồi tôi đây. có một người tên sơn nói muốn cô tới một nơi. anh ấy vào trong rồi tý sẽ đến sau.

Nó nghĩ chắc hắn lại định gây bất ngờ gì đây. rồi đi lên chiếc xe audi q7.

- Hắn ngồi đợi đã 30p trôi qua. quá sốt ruột hắn nói với nam

- Thôi đi. Vớ vẩn.

-Uk.

- Xin lỗi vì đã để các anh đợi lâu. - Một giọng nữ vang lên bất chợt thánh thót khiến hắn và nam không thể không quay lại.

- Xin lỗi nhưng hình như tôi không quen cô - Nam hỏi nhưng trong đầu không khỏi thốt lên cô gái quá quyến rũ. cô à mặc một chiếc váy body màu đen xẻ đùi. Đôi cao gót 15p quai mảnh, tóc búi cao, trông cô ta quá choảnh.

- Tôi đã nghe về các anh đã lâu Ken và Sun. - Cô gái lên tiếng khiến nam và hắn giật mình.

- Cô muốn gặp chúng tôi có việc gì? - Hắn nghi ngờ

- Chỉ là muốn mời anh một ly rượu làm quen. - Cô gái đã đưa

- Nếu vậy xin lỗi cô chúng tôi phải đi - Hấn nói vì lo cho nó. không biết giờ nó đang ở đâu có tìm hấn không? Vì hấn không biết là nó nhìn thấy nam và hấn đi vào đây.

- Vậy có thể cho tôi ôm các anh 1 cái làm quen không? Tôi là Lyon nhưng cũng có thể gọi tôi là Tuyết.

Nam chẳng nói gì đứng dậy lấy 2 tay dang ra ý là mời nó ôm

- Nếu có duyên ắc gặp lại - Nam nói khề vào tai Lyon

Sau đó Lyon sang ôm hấn và thom vào má hấn, ở một góc khác có thể nhìn rõ chỗ hấn của bar có một chiếc máy ảnh chờ sẵn thời cơ.

Bước ra ngoài:

- Mà không biết thiên đi đâu rồi? - Nam hỏi hấn

- Uk. Lên xe xem sao - Hấn chỉ vào chiếc xe

Vừa lên chỗ nó thì thấy có chiếc hộp đang để ở trong túi nhưng chưa khóa. Hấn tới gần mở chiếc hộp ra thì thấy có đôi đồng hồ nam - nữ rất đẹp, vừa đeo vào tay thì nam đến dứt chiếc kia đeo lên.

- Tao với m đeo đôi đc đây - Nam châu

Vừa lúc ấy thì cô giáo CN và phụ trách chuyển đi của 2 lớp đến. Các em chuẩn bị điểm danh rồi chúng ta ra bờ suối trên đồi cắm trại nhé.

- Cô ơi 10a3 thiếu bạn Thiên. - Lớp trưởng lớp nó báo cáo

Nam và hấn giật mình quay ra:

- Thiên có thể đi đâu? - Đồng thanh hỏi nhau

- Lúc nãy tớ có thấy bạn ấy về rồi mà. - Một hs trả lời

- Nhưng tớ cũng thấy bạn ấy lên một chiếc xe lạ rồi - Hs khác phản biện

- Nói cho anh nghe rõ xem nào? - Hấn đến gần mấy hs đang bàn tán xôn xao về nó.

- O, à, vâng - Mấy hs nữ giật mình khi lần đầu tiên đc gần với hotboy của trường, đứa nào đứa đấy đứng như tượng.

- Bảo nói đi cơ mà - nam đến gần

- À thì lúc nãy bạn ấy có đi ra đoạn chợ phía trước xong rồi về. bọn em cũng về theo nhưng đi sau một đoạn thì thấy có một người cao to lăm đến nói gì đó em cũng không nghe rõ rồi bạn ấy tươi cười đi lên xe.

- Em có nhớ chiếc xe như thế nào không? - hấn hỏi

- Em nhìn xa nên không rõ biển số nhưng đó là chiếc audi q7 màu đen. em chắc chắn. - vì trường này hầu hết là gia đình khá giả xe cộ họ đều nhận ra khá rõ.

- Cảm ơn - Nam leo lên chiếc xe của lớp nó nhìn

- Hộp vừa mua về để vào cặp mà quên khóa chính tổ người này nói gì đó quan trọng lắm. - Nam nói

- Audi q7 thì giờ cũng không phải hàng hiếm mà có rất nhiều. - Hấn đứng dưới cửa xe nói lên

- Tất cả manh mối của chúng ta là 0. Chỉ biết chiếc audi màu đen thì ích gì chứ. - Nam nói

- Cô bé thì sai 2700 làm sao định vị được gì? - Hấn nói tiếp.

- Sâu chuỗi lại đi - Nam vỗ vai hấn xuống xe và nói

- Ý gì? - Hấn ngơ ngác hỏi

- Có người đã cố tình tách chúng ta ra khỏi Thiên. Vừa xuống xe mà đã có người biết ra đón chắc chắn trên xe có nội dán thông báo tin để hành động. Sau đó vào bar muốn kéo dài thời gian mà mãi không ra tiếp chúng ta. Biết tên chúng ta, gọi chúng ta ra rồi không nói gì chỉ mời ly rượu. Trong khi đó có người ở ngoài đã nhân thời cơ đó bắt cóc Thiên - Nam ra một đồng giả thiết.

- Nhưng tại sao lại bắt cóc? - Hấn vẫn không hiểu.
- Mà có nên ngờ ngáo như vậy không - Nam bực
- Ý mà chính là...? - Hấn hiểu vấn đề.
- Đúng. Xe mình có ai? Xe Thiên có ai?... mà mà có thấy Thủy trên xe ít nói chuyện hấn mà lại cứ nhắn tin ở điện thoại không? - Nam tiếp tục
- Ok. Vậy là coi như đã biết thủ phạm. Đi tìm thôi. - Hấn nói rồi vỗ vai Nam
- Tìm kiểu gì đây? Xe thì không có. - Nam đành chấp nhận
- Hấn đếm 3 - 2 - 1 lập tức chiếc xe bugatti veyron mà cả thế giới lúc ấy chỉ có 10c xuất hiện.
- Được đấy nha. - Nam nói với hấn.
- Biết là có đi chơi vẫn phải dùng xe mà - Hấn nháy mắt rồi lên xe.
- Đi đâu đây?
- Alo. Sie. Song Linh có căn cứ nào ở đây không? Đây là Thị trấn A.
- Dạ không có nhưng có một người hay qua lại với gia đình đây chỗ là cảng Hoa.
- Ok. Cảm ơn câu.
- Cậu tìm cảng Hoa đi. - hấn nói
- Nam nhanh chóng lấy chiếc điện thoại dò tìm vị trí.
- Mà có nghĩ lần này tao nên chế một con chip để vào máy của thiên không? - nam vừa tìm vừa chau.
- Mua luôn con ip7 chuẩn bị ra đi. lăm chuyện. - hấn nói
- Đây rồi. Cách đây 30km. Đường ngoằn ngoèo hiểm trở đi cẩn thận chậm thôi chắc họ không dám làm gì Thiên đâu. - nam vừa nói vừa gắn chiếc điện thoại vào kính cho hấn dễ nhìn đường.
- Cứ đi thế này chắc tao điên mất. - Hấn bực mình đập vô lăng
- Cố đi. - Nam an ủi. Đường này theo t quan sát chỉ có thể đi được 40-50km/h vị chi từ đây đến đây khoảng 40p.

Hấn chẳng nói nữa. Con đường hiểm trở vượt đèo, đường chỉ có một chiều bé tý. Trời hơi mưa phùn khiến cho tầm nhìn càng hạn chế hơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nó tỉnh dậy thì thấy mình đang ở một căn phòng tối om, đầu nó đau quá. Nó nhớ mang máng đến lúc lên xe đi được 3 - 4 phút thì tự nhiên nó buồn ngủ khó chịu rồi nó thiếp đi. tới lúc tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong một căn phòng tối om rồi, giờ nó thấy khó thở quá. hình như nó đang ở trong một chiếc thùng container kín mít. Nó không bị trói nó sờ xung quanh thấy có xóp ở 4 phía điều này khiến không khí ở chỗ nó càng ngày càng ngột ngạt. Nó sợ quá, nó không bị bịt mắt mà vẫn không nhìn thấy gì.

Một lúc sau:

- Haha. Anh đến thật nhanh hơn tôi tưởng đó. - Một người con gái lên tiếng
- cô muốn gì ở tôi? Thiên đâu? - Hấn và Nam đã đến nơi. Vừa xuống đến sân rộng ở cảng thì thấy Linh đứng đón đầu.
- đừng nóng tôi còn nhiều trò chơi cho anh lắm. - nói rồi Linh dơ tay lên 30 tên cao to lực lưỡng đến trước mặt Nam và Hấn.

- cô muốn gì? - Nam đứng về phía trước hét lên.

- Đứng nóng, muốn cứu con bé thì thử đi. Tôi gợi ý cho anh biết nhé, - Linh đứng sang 1 bên dơ tay chỉ - nó đang ở 1 trong 30 chiếc thùng container này. Mà chìa khóa của 30 chiếc thùng này lại nằm trong những người đang đứng trước mặt anh. bắt đầu đi - Linh dơ tay ám hiệu cho đám đàn em

- À còn nữa, trong thùng Container tôi có gắn xóp rất kín nếu không nhanh trong vòng 3 tiếng nữa thì có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng đó. - Linh nói tiếp

- Cô thật độc ác - Hấn hét lên.

- Tôi là vậy đó, nếu anh không phải của tôi thì bất kì ai động vào anh tôi đều có thể... Nếu anh nghĩ mình là Sun thì bây giờ anh cũng chỉ có mình anh thôi - Linh quay lại nói lớn.

Nam chỉ ôm cục tức trong người mà nhảy lên đánh đám túi bụi những tên kia, nhưng không ổn rồi, đánh một lúc thì tất cả những tên đó lấy vũ khí gây và dao ra. Chỉ có hấn và Nam biết làm sao? Hấn chủ quan quá, nơi này tách biệt với bên ngoài, chỉ có một con đường duy nhất vào là con đường lúc này hấn đi.

- Nam nhảy lên dùng chân đá thẳng vào mặt một tên, sịt máu mũi nam chạy ra khóa tay hấn tay còn lại tìm chìa khóa. Vừa lấy được thì một tên khác lao vào Nam né sang một bên tên kia bị hụt nên ngã xuống Nam nhanh chóng dùng khuỷu tay đập vào mặt và moi tiếp được chiếc nữa, cứ như vậy Nam và Hấn cũng lấy được khoảng 13 chiếc thì đã thấm mệt.

2 người nghĩ không ổn rồi, từ này đến giờ cũng đã mất gần 1 tiếng, mà chìa khóa còn chưa lấy được một nửa. Bây giờ đôi kế hoạch, Hấn giơ vồ hon Nam nên Hấn ở lại còn Nam sẽ lấy tạm đồng khóa này đi mở thử tất cả các thùng container.

Nam nhìn một lượt thì thấy chìa khóa cái nào cũng giống nhau chỉ khác mỗi màu ở móc, có móc màu xanh, đỏ, xám, đen, các thùng container cũng có màu tương tự thì Nam nghĩ ra có khả năng màu nào thùng đấy, thế là bắt tay vào Nam đi mở thử thì không phải. phải làm thế nào đây? thời gian thì có hạn, chìa khóa thì không đủ, thùng thì quá nhiều, Nam đánh lăm liều cứ thử, ồ nào cũng thử hết mảy mò mãi cũng mở được mấy thùng rồi mà không thấy nó đâu.

Về phía hấn thì cũng đã mệt quá rồi mà chỉ có lấy được thêm 4 cái thôi. hấn đã bị dao đâm, bị gây vệt, hấn đau nhức nhối nhưng thấm vào đâu so với tim hấn bây giờ? Không thể bảo vệ được người con gái mình yêu. Chỉ mới nói câu yêu không lâu thôi mà đã sảy ra bao nhiêu chuyện với nó rồi. Hấn có thể giữ được nó bên cạnh mình không? Hấn vừa nghĩ vừa đánh, Đứng lại thế thủ để lấy sức, đúng lúc đó Nam quay lại giúp hấn.

- Thế nào rồi mày? - Hấn nhìn Nam đầy hy vọng

- Không thấy gì. - Sau khi mở được 8 chiếc thùng thì Nam phát hiện ra đó chính là thùng đồ móc đen, thùng đen móc đỏ, thùng xám móc xanh và thùng xanh móc xám. Nên Nam nhanh chóng đi mở hết mà không thấy nó.

Đã 2 tiếng trôi qua. Ngồi bên trong nó có không vận động nhiều để giữ hơi nhưng càng ngày hơi thở nó càng nặng nề hơn. Giờ nó chỉ nhớ hấn. Nó hận vì sao hấn lại hám theo mấy đứa con gái đó mà bỏ nó để giờ nó bị nhốt ở đây. Hấn có biết không? Hấn có đang lo lắng cho nó không? nó nghĩ nhiều lắm, nó rơi nước mắt, một giọt, 2 giọt... Cả anh của nó nữa. Sao 2 người không tới cứu em? em sợ quá. nó sợ bóng tối quá rồi. Nó muốn rời khỏi đây. Nó khóc...

Bên ngoài:

Bỗng có một đoàn 4 chiếc xe Lamborghini phi tới chỗ hấn và Nam.

- Thiên đâu? - Người trong xe bước xuống gọi hỏi Hấn và Nam

- Dạ ở cô ấy ở trong những chiếc container kia mà chìa khóa thì ở chỗ những tên này thời gian chỉ chưa đầy một tiếng nữa thôi, có lẽ đến giờ này không biết có cầm cự được nữa không? - Nam không hiểu chuyện gì sảy ra

- Cậu nói thế là ý gì? - Anh Kiệt quay ra hỏi

- Là những chiếc container kia rất kín người ở trong chỉ tầm 3 tiếng là hết ôxi sẽ chết ngạt - Nam xông lên đánh tiếp.

- Lên đi, phải lấy hết những chiếc chìa khóa còn lại về đây. Anh tức giận quát lớn. - Anh dơ tay phất lên ám chỉ đàn em mình xông lên.

Nhờ có sự giúp đỡ của Kiệt cuối cùng cũng lấy được chiếc chìa khóa cuối cùng Nam nhanh chóng chỉ cho Kiệt cách mở, Hấn cũng cầm những chiếc chìa khóa đi tìm nó, máu từ tay, vai, người hấn tuôn chảy nhưng mặc kệ tất cả. Với hấn bây giờ là được nhìn thấy nó an toàn, vừa mở đến chiếc thứ 28 thì hấn hét lên:

- Thiên, Thiên ơi. - hấn chạy vào bế nó lên, đôi môi nó tím ngắt vì thiếu ôxi, làn da nhợt nhạt, trắng bệch...

Mọi người nghe thấy hấn gọi tên nó thì thi nhau chạy đến Nam chạy ra lấy xe lao thẳng vào chỗ hấn bảo hấn bế lên xe nhưng Kiệt ngăn lại.

Chương 26

Các cậu định làm gì? - Kiệt hỏi

- Phải đưa cô ấy đến bệnh viện không kịp rồi - Nam nhìn
- Cậu nghĩ từ đây ra thị trấn gần lắm hả? phải 40p. 40p đấy - Kiệt quát lớn
- Phải làm thế nào bây giờ? - Nam hỏi

Nam vừa dứt câu hấn đặt nó xuống, hô hấp nhân tạo cho nó.

Hấn bắt đầu ép tim và thở ngạt cho nó vừa làm vừa gọi tên nó

- Thiên, Thiên, tỉnh đi em, anh đến cứu em rồi, đừng dọa anh nữa, anh đây rồi. Ai cho em ngủ như thế này chứ? dậy đi, anh còn chưa đưa em đi chơi mà, Thiên.

- Mày thôi đi - Nam hét lên
- Không, Thiên sẽ dậy đấy - Hấn điên cuồng gọi tên nó và hô hấp.
- Kiệt nhìn thấy nó mất môi tím tái, lại thấy hấn như vậy, Kiệt đứng đi ra ngoài. - Anh đã đến muộn rồi sao?
- Dậy đi em, Anh tới rồi, Anh sẽ không xa em nữa đâu, tại anh vô dụng rồi, anh không bảo vệ được em rồi. - Hấn liên tục gào thét tên nó chỉ mong sao có một phép màu tới.
- Tao nghĩ hết hi vọng rồi mày đừng vậy nữa. - Nam nhìn hấn.
- Mày biết gì mà nói? - Hấn ngừng hô hấp đứng dậy nhìn Nam
- Mày thôi đi - Nam quát lớn
- Thiên không chết, - nói rồi hấn nhảy vào đánh Nam tới tấp.
- Mày điên rồi, mày như vậy Thiên không thể yên tâm nhắm mắt đâu - Nam đánh lại
- Thiên chưa chết, tao bảo là chưa chết cơ mà. - Hấn đánh, nước mắt hấn rơi, hấn sợ.
- cứ kệ cho họ đánh nhau đi, như vậy sẽ đỡ hơn là cứ để trong lòng - mấy tên đàn em định ra can thì Bon ngăn lại

Bon cũng đứng ở đấy nhìn Thiên.

- xin lỗi chị là em đến muộn.

20p sau mọi người thấy nó mở mắt từ từ.

- Đại ca, chị ấy tỉnh rồi - một tên đàn em

Nam và Hấn đang túm cổ đánh nhau thì nghe vậy bỏ ra chạy một mạch vào

- mọi người làm gì mà ầm thế. em cao số lắm không chết được - nó thều thào nói.

Những nụ cười mở ra trên khóe môi mọi người. Kiệt chạy vào ôm lấy nó.

- Xin lỗi em anh đến muộn.
- Anh. - Thiên nói rồi lại lịm dần.

Hấn đứng nhìn Kiệt gần gũi lại còn ôm nó thì tức.

hắn bế thiên lên đẩy Kiệt ra đi lên xe vào viện.

50p sau tại phòng khám ở thị trấn:

- Cô bé không sao đâu, chắc là sợ hãi quá và thiếu ôxi nên mới dẫn đến tình trạng hôn mê. cứ để cô bé nghỉ ngơi sẽ phục hồi. - vị bác sĩ đi ra từ căn phòng của nó rồi nói với mọi người ở ngoài.

* Lại nói đến Linh:

Linh đang định đồ Xăng vào chỗ thùng container của nó thì thấy đàn em báo về có nhiều xe đến chi viện thì Linh hốt hoảng lấy xe đi ra khỏi chỗ đấy luôn vì Linh biết lúc này Hắn đi một mình thì không sao nhưng một khi có thêm người giúp thì chỉ có thua thôi.

Ngồi trong xe Linh nghĩ mãi không ra. rõ ràng chỉ có 2 người đó biết đến đây, vào đây điện thoại không có tín hiệu thì làm sao có thể gọi được chi viện. Bực tức vì kế hoạch đã thất bại, Linh trở về chỗ cắm trại của lớp như chưa có gì xảy ra.

* Trong viện:

- Sao các anh lại ở đây đông đủ thế này? - Sau 2 tiếng nó tỉnh dậy

Hắn, Nam, Kiệt quay lại nhìn nó tỉnh.

- Em thấy thế nào rồi? biết anh sợ lắm không hả? - Hắn đến gần nó lấy tay vuốt mấy sợi tóc ra sau tai.

- Em không sao, anh cũng đã đến rồi còn gì?

- ưk. nếu chậm 1 chút nữa thôi có lẽ anh sẽ không bao giờ được gặp lại em nữa rồi đấy.

- hi. Ở sao người anh lại toàn bị thương thế này? - nó hốt hoảng.

- là cứu em đấy, anh hùng quá mà - Nam trêu.

- Anh Nam giúp em đi bó vết thương cho anh ấy đi. - Nó nhìn Nam

- Không. Anh muốn ở lại đây cơ. - Hắn nói rồi nhìn sang Kiệt. Có phải vì hắn sợ nó và Kiệt có gì đấy không?

- Em nói anh có nghe không - nó tức vì nó thấy thương, thấy sốt hắn quá, vì nó mà hắn bị thương. không phải một mà bao nhiêu vết, chiếc áo của hắn đã rách tả tơi.

- ưk. thì giờ anh đi - Hắn đứng dậy vẫn nhìn Kiệt, Nam kéo nó đi ra cửa thì hắn đứng nấp ở cửa nghe lén

- tao chịu mày rồi đấy - Nam nhìn nó thì cười không chịu được như thằng trẻ con ý.

- Im lặng đi - hắn dơ tay đặt lên mồm ý suyt

Ở trong:

- Em không sao chứ? - Kiệt nhẹ nhàng hỏi

- em không sao đâu anh, anh lo lắng hả - nó cười nói hỏi anh

- ưk. Tất nhiên rồi. Con nhóc này sao lại để ra nông nổi này chứ? - Anh gõ nhẹ vào đầu nó

- Em thích tên nhóc đó hả? - Anh hỏi tiếp

- ưk. - nó chỉ cười.

- Anh thấy cũng được, cậu ta khá lo lắng cho em đấy, thế thì anh cũng yên tâm rồi, thôi anh đi về đây không chị ở nhà lại lo. có dịp phải giới thiệu hắn hỏi cho anh đấy chứ anh còn chưa biết tên nhóc đó. - nói rồi anh đứng dậy

- Vâng. Sẽ có dịp mà anh. - nó cười

nghe thấy Anh ra hắn kéo Nam chạy thật nhanh về phía cầu thang để anh không nhìn thấy mình rồi thổi phù nhẹ nhỡm đi băng vết thương.

- Đấy, mày chỉ được cái lo xa. Người ta có gì đâu. - Nam nhìn hắn cười

- ưk. Á, đau nhẹ thôi bác sĩ - Hắn cười nhưng tý tý lại hét lên vì họ không tìm thuốc tê

- Sao lúc này còn nói không sao cơ mà giờ kêu ác thế? - Nam nhìn mặt nó càng buồn cười hơn.

- Lúc đấy khác giờ khác. Mà thử như tao mà xem. - Hấn nói lại

- Tao đâu ngu. hehe - Nam đi ra ngoài cho thằng bạn mặc sức kêu la

"Em đã có một người yêu thương em, vì em thật lòng rồi. Thật tốt phải không? Anh sẽ bên em, bảo vệ em chính nghĩa, chỉ vì không đủ dũng cảm nói thích em nên em đã là của người ta mãi mãi, tình cảm này anh dành cho em là thật lòng, chỉ mong cho em được hạnh phúc thì ở nơi đâu anh cũng thấy vui. Anh thích em, anh không thể phủ nhận được điều đó, nhưng với em anh mãi mãi chỉ là một người anh trai, nhưng anh cũng thấy vui vì tình yêu nếu không đúng nghĩa sẽ thành thù như Linh và Thủy. Anh xin lỗi, vì anh đã không bảo vệ được em, anh tin rằng Sơn đủ bản lĩnh để che chở cho em trong cuộc đời này. Nếu Sơn bỏ em, gây tổn thương cho em, anh sẽ mãi mãi không tha cho nó". Anh đến bên giường nó thấy nó đã ngủ tiếp. Anh đã nói những lời này thật nhẹ nhàng, như gió thoảng bên tai. Anh kéo chăn lên đắp cho nó rồi anh bước ra vườn hoa ở ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Anh vừa ra tới cửa phòng thì nhìn xuống tay rồi anh quay lại. Tháo chiếc đồng hồ ra đặt lên giường cho nó.

- Tỷ nữa thì anh quên mất nó chỉ là của em. - Rồi anh đi thẳng.

Nó từ từ mở mắt ra, thật ra nó chưa ngủ, nó chỉ nhắm mắt thôi.

"Em thật không ngờ, hóa ra vì vậy nên anh đã tốt với em, em rất vui nhưng mình có thể cứ mãi là anh em như vậy thôi anh nhé. Vì trong em bây giờ em biết chỉ có một người em yêu". Nó nghĩ rồi ngồi dậy cầm chiếc đồng hồ Nam để lại đeo lên tay.

Đúng lúc đấy hấn bước vào.

- Em đã khỏe chưa mà ngồi dậy rồi? - hấn lại gần hỏi nó

- Em thấy khá rồi anh. Anh có đau lắm không? - nó lo lắng hỏi

- Quân tử như anh cái này chỉ là chuyện bình thường thôi - hấn ra vẻ ta đây tự đắc chứ thật ra vừa rồi hấn đau sắp chết la hét ầm ĩ

nó cười.

Hấn ngồi cạnh nó, ôm nó vào lòng.

- Anh xin lỗi, Anh không thể bảo vệ được em, để em phải khổ rồi.

- à nha. nói mới nhớ nhé. - nó đẩy hấn ra

- gì vậy?- hấn ngơ ngác

- Anh còn dám hỏi à? chẳng phải lúc trưa khi đến nơi anh đã đi theo mấy con đàn bà mà bỏ lại em sao? - nó tức tưởi chửi

- Không phải, em hiểu lầm rồi - Hấn giải thích

- Lắm cái con khi ý. Lại còn cùng họ đi vào bar nữa nhá, anh rất hay đi vào các bar nhá, em biết thừa, tối nào các anh cũng bảo có việc rồi đi bar cùng mấy em xinh xinh nhá. Anh có thích sống đào hoa như vậy không hả - Mặc dù nó biết hấn đi vì bang nhưng có những lần Bon đã nhìn thấy hấn ôm những cô gái nói cười. Bao nhiêu cái bực tức nó đổ hết vào hấn

- Không phải, thật sự là không phải mà. Nghe anh nói đã. - hấn cố giải thích nhưng nó không cho

- Em đã nhìn thấy tận mắt anh còn muốn giải thích gì nữa anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa đâu. - Nó quát lên rồi lấy tay bịt tai lại nằm xuống úp chăn.

- Anh xin em đó. Không phải như em nghĩ đâu mà - hấn buồn bã nói. rồi ngồi xuống giường.

- Anh cứ đi - nó hét lên

Anh nằm xuống ôm nó từ đằng sau:

- anh xin thề rằng anh không có làm gì có lỗi. Em chính là người đầu tiên anh yêu, nếu như trước đây anh có ôm ai thì đó cũng chỉ là quá khứ, là quá đường, xin em hãy hiểu cho anh, anh cần em thôi. Đừng làm vậy mà. Em coi như tất cả những gì anh làm hôm nay chính là để đền bù cho em, anh đau lắm, tay anh đây này, vai anh nữa,...

Nó chẳng nói gì kể cho anh ôm, những giọt nước mắt nó lăn dài, một lúc sau hấn đứng dậy:

- Đừng giận anh nữa, anh sẽ cho em suy nghĩ. Anh thật sự yêu em, chỉ một mình em thôi.

hấn ra ngoài thấy Nam đang ngồi chỗ vườn hoa hấn đi xuống.

Đúng lúc hấn đi ra thì bác sĩ đi vào xem sức khỏe tình hình của nó và đưa cho nó một tấm phong bì.

- Có người nhờ chị đưa cho em cái này - chị bác sĩ trẻ nói với nó.

- Em cảm ơn - nó lấy tay ra đỡ

- Em thấy thế nào rồi? - Chị bác sĩ hỏi ân cần

- Cũng khá rồi chị, em có thể ra viện được chưa ạ?

- Nếu em không thấy có gì bất ổn về phổi như khó thở, ho thì được chị sẽ làm thủ tục cho em xuất viện, em bảo người nhà vào thanh toán tiền viện phí nhé.

- vâng chị - nó lễ phép.

nó có điện thoại

- Alo, tại sao sáng cậu biết tôi ở đó mà tới vậy?

- dạ, hôm trước chị có bảo em chú ý hành động của họ nên em đã biết âm mưu ngay lúc chị bị nhưng lúc đẩy em lại ở tận thành phố, phải báo với đại ca nên hơi chậm trễ, chị không sao chứ? - Bon trả lời.

- Cảm ơn cậu tôi không sao. Nhưng cậu gọi cho tôi có việc gì? - nó hỏi

- Dạ. Cô ta hôm nay đã chạy thoát chị có cần trả thù không em sẽ sẵn sàng chuẩn bị

- thôi khỏi đi, cứ tập chung vào tìm người đứng đầu bang ấy và tìm hiểu tại sao họ lại muốn quan hệ với các xếp. nếu cần chúng ta phải tóm một mẻ chứ không phải là dây dưa.

- vâng chị. Vậy chúc chị mau khỏi em tắt máy đây - rồi Bon tắt máy.

nó cầm chiếc điện thoại lên gọi cho Nam

- Alo anh.

- ưk. sao em, Sơn đang ở đây. Anh bảo Sơn vào với em nhé - Nam ân cần

- Không anh, anh đi làm cho em thủ tục xuất viện với, em muốn đi cắm trại với mọi người, em khỏe rồi.

- Vậy được, anh chuẩn bị luôn em cứ ra cổng đi - Nói rồi anh tắt máy đi vào trong không quên nói với hấn

- Mày ra lấy xe đi, tao sẽ đi trả tiền viện rồi đi ăn luôn, tối rồi.

- ưk. Hấn buồn, vì sao người nó gọi không phải hấn mà là Nam chứ?

Nó bước chân lên xe, tay không quên cầm theo chiếc phong bì không ghi tên người gửi. nó ngồi sau, nam Lái xe, hấn ngồi trước.

- Em cầm gì vậy? - hấn hỏi ý muốn làm lạnh

- Không có gì. Có ai đó gửi cho em thứ này nhưng em chưa có mở - nó sau khi chửi hấn một hồi thì cũng cảm thấy thoải mái hơn

- Mang anh xem nào, - Hấn quay xuống lấy lên.

Hấn bóc từ từ ra thì thấy có mấy tấm ảnh. Hấn bíp mồm lại để khỏi phải thốt lên.

- là gì vậy anh? - nó tò mò

- à... là ... là ảnh - hấn không biết phải nói làm sao, chết tiệt, mãi mới giải thích giờ mà để nó nhìn thấy thì phải làm sao đây?

nó nhòm người lên dơ tay ra:

- Đưa em xem nào, của em mà. - nó đòi

- Gì vậy mày? tao cũng muốn xem - Nam lạnh chanh

Mặt hấn méo xệch nhìn Nam cầu cứu.

- A. Anh phải đi vệ sinh một tý, Nam đứng lại bên đường - hiểu ý hấn

- A. anh cũng đi. Em ngồi im trong xe nhé. trời bây giờ đang nhá nhem tối rồi. - hấn nói với nó

- Nhưng còn phong bì của em mà - nó vọng ra

- Từ, đợi anh vào rồi xem, - hấn hét ra

- Cái gì vậy? - Nam nhìn hấn hỏi vội

- Đây này - hấn đưa những bức hình cho Nam

- một cái là hôn Linh một cách ngọt ngào, một cái nằm cạnh Linh áo hấn thì cời,

- Đây là hôm tao say. - Hấn trả lời khi Nam nhìn thấy bức ảnh

Có những cái Hấn đang ôm những người mà hấn cho là mới trong bar. rất nhiều ảnh của hấn với mỗi tấm một người

Một cái ban sáng hấn đứng hôn Lyon ở trong Bar.

- Bị gài hết rồi mày ơi - Hấn nói với Nam

- Tao biết nhưng còn cái này thì sao mấy cái kia không đáng gì so với tấm này? - Nam dơ lên tấm hấn nằm ôm linh ngủ ngon lành.

- Thế giờ tao mới phải cầu cứu mày, mày lăm mưu nhiều mẹo, giúp tao với, tao vừa làm hòa thôi, không lần này tao đi thật rồi. - hấn nhìn Nam

- Vứt đi - Nam nói hờn nhiên

- không, điên à? mày mà vứt tý thiên đòi thì sao? - hấn hoảng hốt

- Thế thì đưa cho Thiên đi - Nam nói

- Trời ơi. Sao tao có thằng bạn như mày chứ? - hấn hét lên

- Anh định hủy hoại bằng chứng gì sao? - Nó ở đằng sau lên tiếng

- O... Em - hấn và Nam dơ tại chỗ

Nó nhanh tay nhảy vào dặt những tấm ảnh ở trong tay Nam và Hấn.

nhìn vào tấm hình...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

nhìn vào tấm hình:

- Anh là đồ tồi, anh còn dám nói gì nữa sao với những bức ảnh này? Anh còn lên giường với cô ta nữa sao? Vậy mà tôi vẫn tin anh không làm chuyện đồi bại đó cơ. Anh đã ngủ với cô ta vậy mà anh còn nói anh Ghét cô ta sao? tôi không tin nếu như cô ta nói, nhưng bây giờ anh còn cãi không, bức hình này chỉ mới của hôm nay, nó dơ bức hình ban sáng, cũng một bộ quần áo mà anh ôm ấp đến mấy người con gái anh không cảm thấy mình dơ bẩn sao? - nó vừa nói vừa khóc.

- Tại sao? anh nói đi, tại sao lại đối xử với tôi như vậy? - Hay với anh tôi chỉ bằng những người con gái kia để anh ôm qua đường? sao anh còn dám nói rằng tất cả những người anh ôm hã cho họ vào quá khứ, vậy hôm nay tôi và anh cũng hã coi như là quá khứ đi. - Nó nói, nước mắt rơi lã chã.

- Thiên đừng như vậy, em vừa ra viện, đừng xúc động quá như thế - Nam chần tỉnh nó

- Không, cả 2 người đều là đồ tồi, dứt hết. đừng bao giờ gọi tên tôi, Anh còn định che dấu cho hã ta sao? ngày đó trên sân thượng cô ta đã nói đến người cùng anh, đó là tôi hôm đó sao? 2 người thân mật quá mà, nếu như gia đình không can chắc 2 người đã thành một đôi, đôi gian xảo, tà ác. - nó hét lên cầm điện thoại trên tay:

- Bon, cậu đến đây đưa tôi về, tôi muốn về thành phố - nó gọi cho Bon

- Dạ, em vẫn đang ở trong thị trấn, chị đang ở đâu em đến ngay.

- Km 5 đường núi - nó nhìn thấy có cột mốc

- Từ giờ tôi và anh, chúng ta đừng là gì của nhau nữa cả, - những lời nó nói ra khiến cho cả Nam và hã đều nhói đau trong lòng.

chiếc xe của Bon đến, nó lên xe đi thẳng.

- Tại sao em không cho anh giải thích? Tại sao lần nào cũng thế vậy Thiên? Anh biết anh sai rồi mà, anh không như vậy nữa đâu. Một lần nữa thôi, Xin em đấy. - hã chạy theo chiếc xe đã đi xa mà gào thét.

- Vậy được, nếu em không tin anh thì anh phải làm sao đây? Anh sẽ trở thành con người như em nghĩ. - hã nói tiếp.

- Lên xe - Hã gọi Nam

- Máy định đi đâu? - Nam hỏi

- Tao sẽ chơi hết, chơi tất, tới bến. - Hã tức giận

- Máy đừng đổ thêm dầu vào lửa. - Nam quát

- Máy muốn tao phải làm sao? bằng chứng, tất cả đều nói lên tao là thằng sở Khanh cơ mà, nếu Thiên không tha thứ cho tao thì tao chỉ còn cách này thôi
- Hã lướt xe đi trên đường như một con ma tốc độ.

* trở về Thành Phố.

bar của hã:

- Hã nốc rượu liên tục, hã cầm hã chai rượu Gin lên tu một hơi, hết chai này chai khác, cứ một chai là hã lại vứt vào tường khiến cả bar hôm nay phải đóng cửa để một mình hã ngồi đấy với Nam

- Bỗng hã khoác chiếc áo da dày đing lên đi ra ngoài. Hã tàn phá tất cả những thứ hã nhìn thấy, hã phá những chiếc ô tô đậu bên đường, hã còn đập liên tục vào những thùng xe đồ chơi bên đường, tới nhà ai hã cũng gõ cửa gọi tên nó,... những điều hã làm khiến mọi người xung quanh sợ hãi và báo công an, Nam chỉ biết ngán ngẫm đứng bên cạnh nhìn thẳng bạn không ra hình người. Hã và Nam lái xe đến trường đua SM.

* sáng hôm sau:

- Thiên, dù không biết em có mở máy đọc tin nhắn của anh hay không nhưng anh vẫn phải báo với em một câu: Sơn đi rồi, hôm qua vì em như thế nên Sơn đã đi đua xe ở trường đua SM vì không làm chủ được tốc độ nên Sơn đã lao hã xuống vực. hôm nay sẽ làm lễ cho Sơn. Đọc được tin thì em bỏ hết giận mà đến nhìn mặt nó lần cuối nhé. - Nam gửi tin nhắn cho nó.

gửi tin nhắn xong Nam cho người đi mua khăn trắng treo đầy nhà, Nam cũng đã chuẩn bị tấm hình đẹp để làm ảnh thờ cho hã. Hã đã nằm trong quan tài đóng nắp. Nam cho anh em trong bang đến mặc đồ đen đứng ngoài canh.

cùng lúc đó, Thiên đang ở một nơi rất thoải mái, đây là biển nơi Nam đưa nó đến ngắm bình minh. Nó nhớ hôm đó hã nói sẽ đi Mỹ vài tuần. nó biết chắc chắn hã không muốn nhìn mặt nó nữa nên hã mới chọn đi. hôm nay không có ánh mặt trời lên như hôm đó, chỉ có nó một mình hôm nay có lẽ là đến lượt nó chọn đi. Nó đã bảo Bon đến đây. Bon không ở trong xe mà ra ngoài rồi. bắt chợt điện thoại rung lên vài hồi:

cầm chiếc điện thoại trên tay, người nó run, mắt nó đỏ hoe và rồi nó khóc, nó không tin đây là sự thật. nó gọi Bon đưa đến nhà hã.

30p sau:

nó đến cửa nhà hắn. bờ môi đỏ mọng thường ngày giờ đã run run. Nó bước xuống xe nhìn thấy một màu trắng xóa trước mắt, quang cảnh sao lạnh lẽo đến thế. nó không bước nổi nữa nhưng vẫn cố lết vào tới nhà, nhìn ai nó cũng hỏi hắn đâu, nhưng không ai có câu trả lời, tất cả chỉ im lặng. nó nhìn Nam đứng ở cửa đợi nó, nó không tin, nó chạy lên trên phòng hắn, căn phòng trống không, nó tìm xung quanh nhà, không có nó nhìn thấy chiếc quan tài, nó không tin đây là sự thật, nó không dám tin rằng hắn đang nằm bên trong. Nó chạy đến gần chiếc quan tài, tấm di ảnh được đặt ngay ngắn xung quanh là những vòng hoa cúc trắng, nó khóc to.

- Anh, anh dậy đi, đừng nằm đấy em sợ. em sợ lắm anh à. - nó nhìn vào chiếc quan tài hét lên

- Không phải đâu, dậy đi. Tất cả, em sẽ bỏ qua chỉ cần anh dậy thôi, Anh dậy đưa em đi chơi như anh đã hứa đi, anh dậy mua quà cho em đi, anh có biết hôm nay là ngày gì không? không em không muốn là ngày anh và em xa nhau mãi mãi. - nước mắt nó dần dụa

- anh dậy đi. Em sẽ tha thứ, em không giận anh nữa đâu. Vì em biết anh yêu em rồi, anh dậy giải thích đi, em cho anh giải thích mà, xin anh đừng nằm như vậy, đừng ở trong đấy nữa, đừng xa em, em không muốn đâu. còn nhiều điều em còn chưa làm cùng anh mà. quá khứ hãy để nó mãi là quá khứ đi, chỉ cần anh dậy thôi, thì bây giờ tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu, chỉ cần anh hứa sẽ yêu em, không quan tâm bất cứ người con gái nào khác thôi, anh dậy đi - Nó khóc, nó ôm chiếc quan tài,

Nó không thể đứng dậy được nữa rồi, đầu nó đau quá, đau quá. nó động vào nắp quan tài, chiếc nắp bật ra khiến mọi người sửng sốt.

Hắn dần dần mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Anh. Anh chưa chết sao? - nó lại gần đập đập vỗ vỗ vào mặt hắn

chẳng hiểu chuyện gì hắn quay sang nhìn Nam. Nam gật gật đầu. Hiểu chuyện này do Nam sắp đặt hắn giả vờ.

- Á, người anh đau quá, chỗ nào cũng đau, anh đã ngủ sao?

- Anh dám lừa em? - nó chùng mắt nhìn.

- Lừa gì? anh không hiểu chuyện gì xảy ra cả.

- Các anh toàn những người dối trá, quỷ quyết. - nó khóc.

- Anh không có, nhưng chẳng phải em đã nói rằng nếu Sơn tỉnh dậy sẽ tha thứ còn gì? - Nam nhìn nó nước mắt ngấn nước mắt dài

- Không có - nó nói rồi quay đi

- Thật à mày? - Hắn ngạc nhiên vì hôm qua uống rượu nhiều quá thằng bạn khiêng vào quan tài lúc nào còn không biết.

- Uk, Thiên còn bảo mày đưa em đi chơi nữa kìa - Nam nói để

- Ok, đi, đi luôn chứ - Hắn đứng dậy nhảy ra khỏi quan tài

- Ai đi cùng anh? - nó nói

- Thế em có dám thề rằng em không còn yêu anh, không còn lo lắng cho anh nữa không? - Hắn nhẹ nhàng đến bên nó cầm tay nó

- Em Em... nhưng em chưa tha đâu đấy - rồi nó đi ra vườn.

Hắn đứng nhìn nó, nó mới đáng yêu làm sao. Làm tim hắn càng xao xuyến hơn.

- Ê. trả công tao thế nào đây? - Nam gầy tay hắn

- Trả cái gì? nhân lúc tao say không biết trời đất gì mà thằng bạn của tao lại nỡ lòng ném tao vào quan tài như người chết vậy, nếu là mày mày nghĩ gì? - hắn nhìn Nam

- Chẳng nghĩ gì. Cảm ơn còn không hết - Nam nhe nhón,

- Ồ. Tao cho mày cảm ơn không hết luôn - nói rồi hấn đẩy Nam một cái Vì Nam đang đứng quay lưng vào quan tài nên khi hấn đẩy chân Nam vấp nên ngã nhào vào quan tài luôn.

- Ở cái thằng này.... - Nam chửi nhưng hấn đã chạy lên phòng tắm rửa thay đồ đầu tóc vuốt vuốt các kiểu các kiểu để đi chơi với nó rồi.

- Dọn hết đi, phải làm cho sạch sẽ đấy nhá - Nam ra lệnh cho đàn em rồi lên tầng

- Này tao hỏi tới qua làm sao? mày làm thế nào kể tao nghe xem nào? - Hấn vừa tắm vừa vọng ra hỏi vì biết thằng bạn mình lên.

- ưk thì...

" sau khi hấn uống rượu và đi đưa về hấn vẫn không sao quên được con giận của nó.

- Tao phải làm sao bây giờ mày? - hấn nhìn Nam, con mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả.

- Tình ngay mà lý gian. Biết giải thích thế nào trong khi bằng chứng tất cả đều chống lại mày? - Nam nhìn hấn chán nản

- đúng, phải tìm ra người gửi bức thư này đến - Hấn đưa ra ý kiến với giọng lè nhè rượu

- chẳng phải cả tao và mày đều biết ai gửi sao mà còn phải tìm? - Nam trả lời tỉnh bơ

- Thế bây giờ phải làm sao? - hấn bực mình hét lên nén tất cả những thứ trong phòng xuống, một mớ lộn xộn...

- ngủ đi, mai tao sẽ có cách giúp mày, tao không để một thằng bạn thân người không ra người như thế này được đâu và một đứa em gái tiểu tụy giờ không biết đang ở nơi nào - Nam an ủi thằng bạn cũng như sốt ruột vì nó còn chưa về. Nam cũng không ngờ hấn lại yêu nó đến vậy, nếu như là đứa khác hấn sẽ mặc xác rồi đi tìm người mới rồi.

- Được tao tin mày sẽ giúp tao mà. - Hấn nằm xuống ngủ một giấc tới sáng thì sự việc như vậy."

- Tao hiểu rồi, giờ tao đi chơi với Thiên đây - Hấn ra khỏi phòng tắm, tóc còn ướt sũng, hấn vo vo tóc rồi chạy đi, vừa đi vừa phẩy phẩy tóc.

- VỢ ƠI! - Hấn đang đứng mở cửa ghế phụ của chiếc xe bugatti veyron biển 66666 gọi nó

Nó chạy ra, không nói gì mà ngồi luôn lên xe.

hấn cười cười chẳng nói gì lắc đầu đóng cửa lại rồi sang ghế lái.

- Anh sẽ đưa vợ đi chơi. - Vợ thích đi đâu.

- Trời nắng gió thế này mà được đi biển thì thích thật đấy - Nó nói hừ vô

- Thì đi thôi. - hấn hướng xe theo đường quốc lộ đi ra biển

- Alo, chuẩn bị cho tôi một du thuyền tôi sẽ tự lái - Hấn gọi cho người làm

- 1 tiếng sau:

- Woo, biển mát quá, - Nó hét lên.

Cởi đôi sandal ra nó đi bộ ven bờ biển. Trời bây giờ cũng đã gần trưa, bờ cát nóng rất cảm tưởng đến bóng đôi chân trần của nó.

- Sao vợ không đi dép vào? Sẽ nóng lắm đấy - Hấn chạy tới bên nó

- Không, em thích cảm giác này, trời xanh, sóng vỗ yên ả, mà đôi chân em bước về phía trước vẫn bông rất. Nhưng không vì thế mà em bỏ bờ biển dịu êm trước mặt. Anh có hiểu những điều em nói không? - nó đi lùi, quay mặt vào hấn.

- Anh hiểu, em sẽ không vì những cản trở trước mặt để tới với tương lai tốt đẹp. - Hấn đút tay túi quần vừa đi vừa nói.

- Cũng chỉ gần đúng thôi. - Nó dừng lại

- Là sao? - Hấn cũng đứng lại nhìn nó

- Là em sẽ không vì những thứ không thuộc về mình muốn gây tổn thương cho mình như bờ cát trắng này đang muốn làm đôi chân em bông rất, để cản trở em đến với biển xanh ngắt tươi đẹp phía trước kia như em đến với anh - Nó nói rồi lấy 2 tay ôm lấy cổ anh, đặt bờ môi tới anh.

- Em yêu anh, điều ấy chỉ mình em hiểu được. Em biết nhiều người muốn ở vị trí của em bây giờ là được anh yêu thương. Em cũng hiểu có người cố ý gây

hiểu lầm giữa chúng ta. Nhưng xin anh đừng bao giờ làm bằng giá trái tim em bằng cách ôm hôn một người con gái khác khi chúng ta vẫn còn là của nhau. - Nó nói giọng yêu thương, nhỏ nhẹ khi ôm anh.

- Anh hứa. Là anh sai rồi, cho anh một lần xin em hãy tin anh, anh sẽ không bao giờ động đến một người con gái nào khác ngoài vợ. - Hấn nhẹ nhàng nói rồi hôn tiếp vào môi nó.

Đôi chân bông rớt đi trên cát.

Đề anh công vợ nhé - Hấn ngồi xuống trước mặt nó.

Lên lưng hấn. Nó ôm đôi vai chắc khỏe của hấn, tựa cằm vào vai hấn.

- Nếu em thấy đôi chân không thể đi được nữa anh sẽ công em trên đoạn đường còn lại. - Hấn nói

- Nhưng em không muốn đi nữa - nó hỏi

- Thì anh sẽ dừng lại với em. - hấn nói

- ý em là Nếu giờ em đói? - nó hồn nhiên

- Thì mình đi ăn - Hấn quay ra cười cười, hấn đã chuẩn bị hết trên thuyền rồi.

- Vợ có nhìn thấy chiếc thuyền kia không? - Anh nhìn nó chỉ vào phía trước.

- ư - nó gật đầu

- Lên đó nhé. - hấn hỏi

Hấn và nó lên chiếc du thuyền chỉ có 2 người. Chiếc du thuyền được trang trí thật đẹp, có bóng bay dán vào tường hình trái tim.

- Thật tuyệt - nó nói

- vợ thích chứ? - Hấn hỏi rồi đưa tay kéo nó lên sàn trên của du thuyền. Trước mặt nó là một bàn tiệc nhỏ đã bày sẵn thức ăn.

- Em thích lắm. Nhưng giờ ăn được chưa? - nó hỏi, chỉ tay vào Bàn

- Chỉ cần vợ muốn - Hấn kéo ghế cho nó.

- Em thấy mình bây giờ thật hạnh phúc - nó vừa ăn vừa nói

- Anh muốn buổi hẹn hò đầu tiên của mình thật thú vị.

Nói mới nhớ. Từ ngày hấn và nó nói yêu nhau chưa đc đi đâu chơi với nhau bao giờ, chỉ toàn gặp những chuyện rắc rối ập đến. thật lo lắng cho tương lai quá.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ở nhà Nam đang bật ti vi chuyển hết kênh này đến kênh khác mà không xem, vò đầu bứt tai Nam chẳng biết làm gì hơn. Bỗng anh dừng ở dự báo thời tiết đang báo có bão từ biển vào đất liền. Anh không quan tâm mấy đề ti vi ở đây đi lên phòng. Ngoài trời bắt đầu mưa to gió lớn quật ngã những cành cây mỏng manh.

- Ai đấy? - Nam có điện thoại

- Tôi là người trông du thuyền. Lúc nãy cậu Sơn có lái du thuyền ra ngoài khơi giờ đang bão gió to mưa lớn mà chưa thấy cậu ấy về.

- Sao cơ? các ông không xem thời tiết trước khi cho tàu ra khơi sao? - Nam tức giận hét lên

- Tôi thấy trời nắng đẹp nên cũng không quan tâm mấy - người trông thuyền run rẩy đáp

- Tôi biết rồi. - Nam nói rồi lên xe phi đi trong cơn bão.

Gió to mưa lớn ngoài trời không ai dám bước chân ra ngoài, chiếc xe lao vun vút như đi trong gió.

.....

- Sơn đi lâu chưa? - Nam tới nơi bước ra ngoài trời mưa bão không mặc áo mưa cả người ướt hết từ đầu tới chân.

- Dạ cậu đi được 3 tiếng rồi ạ. - Người trông thuyền nói

- Mưa to này mong là mau chóng tạnh - Nam đứng nói rồi cầm điện thoại lên

- Alo. Bạn tôi đang ở ngoài biển mà trời đang có bão, tôi muốn một đội cứu hộ chuẩn bị tạnh mưa sẽ đi tìm.

- Vâng, vậy cậu cần những gì ạ - người đầu dây bên kia hỏi

- Chuẩn bị cho tôi 10 trực thăng, 30 chiếc thuyền siêu tốc. - Nam ra lệnh.

2 tiếng sau trời đã sầm tối, mưa đã ngớt. Đội cứu hộ bắt đầu đi tìm tung tích của chiếc du thuyền.

những chiếc trực thăng bay trên trời, chiếu đèn xuống mặt nước biển đen ngầu sóng vỗ mạnh vào bờ. Nam ngồi trên những chiếc thuyền, cử những thợ lặn giỏi nhất xuống...

cả đêm Nam tìm hấn và nó.

- Tất cả nghe cho rõ đây. Ai tìm thấy tung tích 2 người họ tôi sẽ treo thưởng cho 500 triệu. - Nam sốt ruột nói qua loa.

Huy động tất cả Bang hội đi tìm đến trưa hôm sau Nam đành gọi cho bố mẹ hấn.

- Nam hả con. có chuyện gì vậy? - Mẹ hấn ôn tồn, vì Nam và Hấn chơi với nhau từ bé và nhà Hấn và Nam cũng thân thiết với nhau nên Ba mẹ hấn rất quý Nam, coi Nam như con trong nhà.

- Dạ 2 bác bình tĩnh nghe con nói ạ. - Nam đánh tư tưởng

- Có gì mà con nghiêm trọng vậy - Mẹ Nam vẫn nhẹ nhàng

- Bác, trưa hôm qua Sơn có đánh du thuyền ra biển vào đúng lúc gặp bão nên... nên giờ...

- Sao hả con - Mẹ hấn mất bình tĩnh

- Con đã cho người tìm từ chiều qua tới giờ vẫn không thấy tung tích gì ạ - Nam nghẹn lời

- Sao ... Sao lại thế hả con. Bác sẽ qua đó ngay đây.

- Anh ken... ở phía đảo kia thấy có khói bốc lên ạ - Một tên đàn em gọi.

- ở đâu? - Nam hét lên vẫn đang cầm điện thoại.

- Nam ơi, sao con? thấy tung tích gì chưa - Mẹ hấn định tắt thì nghe thấy có tin nên nán lại.

- có gì con sẽ gọi ạ - Nam tắt máy

- Đi, tôi sẽ đến đảo đó, mọi người cứ tiếp tục tìm - Nam hét lên rồi mặc bộ đồ lặn nhảy xuống biển tìm.

... *Trên du thuyền ngày hôm trước:

- Anh ơi em thấy có mây đen dày lắm ở phía trước như sắp có bão vậy - nó gọi hấn

- Uk. anh cũng nghĩ thế - Hấn nói rồi đánh thuyền về phía gần đảo hoang nhất.

- Anh ơi em sợ - Nó nói giọng run run

- Không sao đâu vợ. Anh sẽ đánh tạm chiếc thuyền tới đảo gần nhất để trú tạm đã - Hấn an ủi

Mưa bắt đầu rơi, gió bắt đầu thổi, chiếc du thuyền gần vào đến đảo thì bị đâm vào đá ngầm. Còn khoảng 50m nữa là tới bờ rồi. Đá chỗ này cao quá nên

thuyền không vào được. Vợ biết bơi chứ? - hấn hỏi khi đứng trên thuyền

- Có chút chút ạ - Nó run

- Nắm chặt tay anh nhé. - Hấn dơ tay ra

- Vâng. - Nó và hấn xuống nước bơi vào bờ. Sóng vỗ càng ngày càng mạnh, gió càng ngày càng to.

Nó và hấn bước chân đứng lên chạy vào một hang đá ở đảo hoang thì là lúc mưa to ập đến, cuốn tất cả bay lên không trung cây cối đổ xụp xuống trong gang tấc. Cảnh tượng trước mắt nó như trong phim. Chiếc du thuyền vì gió lớn mà thổi ra xa, rồi dần chìm xuống. Hấn ngồi xuống trong hang đá vững chắc ôm lấy nó.

- Không sợ đâu, có anh ở đây rồi.

- Uk. Nó gật gật. Nó sợ lắm, tiếng sét đánh đùng đoàng bên tai. Vài tiếng sau khi trời đã tối. Con mưa bé dần rồi tạnh hẳn.

Ở đây không có ánh sáng, không có điện thoại, không có bất kì thứ gì ngoài hấn và nó.

Nó bước ra ngoài bờ biển, sóng lại vỗ nhẹ dịu êm như chưa từng có gì xảy ra, ánh trăng lên cao, những ngôi sao lấp lánh nhiều dần.

- Có lẽ bão cũng là điều tốt vợ nhỉ - hấn đi theo nó, kéo nó ngồi xuống bờ cát, nhìn bóng của những ánh sao lấp lánh trên mặt nước biển.

- Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng anh nhỉ. - nó bắt giác hỏi

- Cũng như 2 đứa mình, trải qua nhiều sóng gió và hiểu lầm nhưng vẫn yêu nhau. - hấn nắm tay nó đưa lên môi thơm nhẹ.

Nó thấy lạnh nên đan tay vào nhau, gập đùi lên.

- Em lạnh hả? - hấn hỏi.

- Uk. Hơi hơi ạ.

Hấn đứng dậy vào trong hang, ánh trăng chiếu sáng những bước chân hấn đi. Hấn tìm thấy những hòn đá và có vài nhánh cây khô chắc nhiều lần bão to hơn cây gãy đổ rồi dạt vào trong hang. Hấn lấy đá đánh lửa rồi cho củi vào chất cho cháy to, nó ngồi ngoài thấy hấn vào nên đi theo.

- Anh giỏi quá - nó hét lên.

- Là kinh nghiệm đấy. - hấn tự đắc.

- Kể em nghe. - nó tò mò

- Là một lần ngày anh còn bé anh đi lên rừng chơi vô tình bị lạc, tối gần tối anh gặp một ông đi săn anh mới nói là bị lạc nên xin dắt anh đi cùng. Ông lão thợ săn ấy vui vẻ đưa anh theo, tối tối ông ấy làm như anh bây giờ nè. - Hấn vừa tìm củi trong hang vừa nói.

- Thế lúc đấy anh bao nhiêu tuổi - Nó tò mò

- Anh mới học lớp 8 thôi. - Hấn nói rồi đến gần chỗ nó ngồi xuống.

- Tựa vào đây - hấn dơ vai ra đập đập

Nó ngoan ngoãn. Rồi nó ngủ thiếp đi từ khi nào. Còn hấn ngồi không biết làm sao để mai về được. Thuyền hỏng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mẹ Hấn Về

Nam tiến lại gần chiếc đảo hoang ấy, tiến về phía có làn khói mờ ảo kia nhìn thấy nó đang dựa vào vai hấn, hấn dựa vào đầu nó ngủ. Hấn đang gật gù gật gù thì giật mình thức giấc.

- Nam, tao biết mày sẽ tìm thấy tao mà - Hấn mở mắt thấy thằng bạn thân

- Uk. tao đến rồi. Mày giỏi quá ha. Tý về nhà tao cho mày biết. - Nam gần giọng lên
- Ủa, anh. Anh tới rồi hả - Nó thấy tiếng người nói chuyện cũng tỉnh dần
- Ấy bình tĩnh. - Hấn trêu
- Mày biết tìm mày tao đã huy động biết bao nhiêu anh em không hả? Ra đây - Nam gọi hấn ra biển
- Đây, 10 chiếc trực thăng, 30 chiếc thuyền, vài trăm anh em. - Nam chỉ tay
- Thôi biết rồi biết rồi mà. Bao nhiêu tiền tý về tao sẽ thanh toán cho mày hết - Hấn cười cười.
- Nhớ đây - Nam nói rồi cầm điện thoại lên
- Cho tôi chiếc trực thăng tới hòn đảo hoang tọa độ XXX.

*** tới hôm đấy.

- Nam oi - Mẹ hấn đã bay tới nơi rồi vàng đến nhà hấn luôn
- Mẹ... sao mẹ lại ở đây? - hấn đang ngồi ngoài vườn nhìn thấy mẹ hấn về
- Cái thằng quỷ đánh này, con làm sao không? nghe được tin mẹ dùng máy bay tư về thẳng luôn đấy. sao lại đi một mình như thế hả? - Mẹ hấn lo lắng nói một hồi. Mẹ hấn rất thương yêu hấn, nhưng vì hấn nói muốn ở một mình nên bà đành ngậm ngùi đi sang Mỹ với chồng.
- Bước xuống dưới nhà thấy mẹ hấn ở ngoài liền chạy lên nói nó trốn. Vì bà không thích hấn giao du qua lại với những người không có địa vị. Bà là người yêu ai yêu hết mực nhưng ghét ai cũng ghét hết mình, tất cả những đứa con gái đến với hấn với bà là vì tiền hết nên bà không ưa họ.
- Thiên ơi. Xin lỗi anh hại em rồi nhưng em có thể ở im trong này được không? không được bước chân ra khỏi cửa, không được lên tiếng, thấy cánh cửa mở phải lập tức trốn biết chưa? - Nam nói với vàng rồi đi xuống nhà.
- Uk.... ukm...- Nó chưa kịp hiểu chuyện gì thì Nam đã đi. Nhưng nó nghĩ chắc có việc quan trọng lắm nên vẫn làm theo.
- Con chào bác. Con xin lỗi vì đã làm bác lo lắng. - Nam chạy ra chỗ mẹ hấn chào hỏi.
- Ủa. Các con ở chung hả? - Mẹ hấn giật mình khi thấy Nam
- Vâng. - Nam nháy nháy mắt với hấn.

hiểu ý hấn chạy lên chỗ nó.

- Thiên mở cửa anh đây - hấn gọi
- Mở cửa ra. hấn vợ vội quần áo đồ đạc trong phòng nó ném qua phòng mình, kéo cả nó sang. Hấn trải qua chiếc giường như chưa từng có ai ở. Nó đứng đấy giật mình, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra cả.
- Từ hôm nay em phải ở trong này nghe chưa? Không được đi ra ngoài. Thấy tiếng lạ thì phải trốn ngay, em có hiểu anh nói không? - hấn đứng trước mặt nó nói khề tay bám vào bờ vai của nó.
- Dạ. Nhưng em có thể biết chuyện gì không? còn việc đi học? - Nó hỏi.
- Anh sẽ xin trường cho em nghỉ 1 tuần mà vẫn được thi học kì sắp tới, còn chuyện gì tý anh quay lại sẽ nói rõ, nghe lời anh biết chưa? - Hấn nói. rồi đặt lên trán nó một nụ hôn.

Ukm... nó chỉ biết gật đầu.

Hấn đi ra ngoài thì thấy mẹ hấn đang lên. Nam và hấn nháy mắt với nhau.

- Ta muốn xem chỗ con ở thế nào. Cũng 4 tháng rồi ta chưa về. Lần này ta quyết định sẽ ở đây với con 2 tuần. - Bà vừa lên cầu thang vừa nói với 2 người.
- Dạ... 2 tuần cơ ý ạ. - Hấn và Nam đồng thanh.
- Có sao không? - Bà quay lại nhìn
- Dạ không - Đồng thanh tiếp.

- vậy được con ngủ phòng nào Nam - Bà quay sang Nam hỏi
- Dạ đây ạ. - Nam chỉ rồi nháy mắt với hấn ý hỏi xem Thiên thế nào.
- Ok. Hấn đưa ký hiệu tay rồi Nam thôi phù nhẹ nhõm
- Vậy được. Ta sẽ ngủ phòng này. - Bà chỉ tay về phía phòng của nó lúc nãy.
- Phòng sạch sẽ ngăn nắp như có người ở vậy. - Bà mở cửa bước vào.
- Dạ đầu có. người làm vẫn dọn dẹp thường xuyên đấy mẹ - hấn bào chữa.
- Vâng vâng, lâu không có người ở hơi có mùi mốc nên con xịt nước hoa cho thơm đấy ạ - Nam đế vào theo.
- Thôi. Ta mệt rồi muốn nghỉ ngơi một chút, các con cũng nghỉ đi mai đi học. - Bà nói rồi lấy đồ vào nhà tắm.

Hấn mở cửa bước vào phòng không thấy nó đâu, vội đi tìm trong nhà tắm, trong tủ quần áo, không thấy nó đâu. Hấn nhìn quanh một lượt thấy có áo dưới gầm giường, vạch ga lên thấy nó đang nằm ngủ ngon lành, bẽ nó lên giường, Anh nhẹ nhàng đắp chăn cho nó.

- Vợ ngốc này, làm sao mà nằm dưới gầm giường cũng ngủ được chứ.
- Anh. Em sợ mà. Lỡ em ngủ trên giường có ai vào em không biết thì sao? thế ngủ luôn dưới đây không tốt hơn hay sao? - Nó mở mắt.
- Ngốc ạ. - Anh vuốt tóc nó rồi lấy bộ quần áo đi tắm
- Anh bước ra cửa trông thật quyến rũ. khuôn mặt vẫn dính vài ba hạt nước, Đôi mắt đỏ lên vì nước vào, mái tóc nhuộm màu vàng ở mái ngố, 2 bên tai vết ngần vẫn để tóc màu đen ướt sũng còn nhỏ vài giọt nước xuống người anh. anh mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng.

Nó ngược lên nhìn anh mãi.

- Anh đẹp trai quá hả? - Hấn ngồi xuống cạnh giường hỏi.

Mặt nó đỏ rực lên. - Anh đẹp trai thật đấy.

- Bây giờ em mới biết sao? - Hấn hỏi

Nó không nói gì chỉ nằm xuống chầm chần.

- À. anh có việc gì đấy tại sao tự nhiên như thế này? - Nó vén chăn xuống tới miệng rồi hỏi.
- Mẹ anh tới. Nên anh sợ mẹ anh nhìn thấy em em sẽ khó xử, Bà là người rất nghiêm với bạn bè anh trừ Nam. - Hấn nói. rồi hôn lên má nó.
- Em hiểu... - Nó biết nó không có gì cả, chắc chắn nhà hấn sẽ khó mà chấp nhận được

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Kế Hoạch Trốn

Nam gõ cửa.

- vào đi, hấn ra mở cửa cho Nam
- Bây giờ tính sao? - Nam vội hỏi
- Để Thiên ở đây đi - Hấn nhìn
- Không được lỡ mình không có nhà, Bà vào thì biết tính sao? - Nam hỏi
- Thế này tính sao? - hấn nhìn Nam

- Sáng mai dậy thật sớm, thao tác thật nhanh theo đường này - Nam mở cửa sổ ra nhìn vào cảnh cây chia gần đó nói tiếp
- Anh để ô tô mở, em tự mở cửa vào trong ngồi đừng để ai biết, khi bọn anh đi học sẽ đưa em đi tạm chỗ khác vài ngày. - Nam nói.
- Kế hoạch hay đấy, em vẫn được đi học. - Hấn vỗ tay.
- Thôi ngủ đi. Mai còn dậy sớm - Nam nói rồi đi ra ngoài.

Hấn nhìn nó. - Anh sẽ chỉ ôm vợ anh ngủ thôi.

- Thế để em trói chân anh vào đũa nhá. - nó nhìn
- Đừng. Anh hứa. - Hấn đi vào phòng tắm thay bộ quần áo chỉnh tề.
- Thế còn được. thêm một thứ nữa. - Nó đứng dậy lấy thất lưng đưa cho anh.
- Em đúng là - Hấn không nói gì vẫn làm theo.

...

- Anh nói rồi, chỉ ôm em thôi - Hấn ôm lấy nó từ đằng sau thom lên mái tóc đen nháy mền mượt. Ngủ một giấc ngon lành.
- Anh dễ ngủ vậy sao? - nó nhìn lại nhớ hôm hấn cứu nó đã đưa nó đến một quả đồi cỏ xanh biếc hấn cũng nằm xuống vào chợp mắt.
- Chỉ ở bên vợ mới dễ ngủ như vậy thôi. - Hấn nói khẽ.
- Anh chưa ngủ à? - nó thì thầm
- Vì vợ anh chưa ngủ, ước gì ngày nào cũng được bình an bên vợ, ôm vợ ngủ như vậy.
- Nếu sau này ba mẹ anh ngăn cấm chúng ta, thì anh có ở bên cạnh em nữa không? - nó xoay người sang ôm hấn, đầu gục vào ngực hấn nghe nhịp tim hấn.
- Anh sẽ ở bên em dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, tin anh. Anh sẽ làm mọi cách để họ chấp nhận em.
- nhưng nếu không được. - nó lo lắng hỏi. Nghĩ tới cảnh tượng ngày hôm nay nó sợ hấn sẽ bỏ nó. nước mắt nó rơi, một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên ngực anh.
- Ngoan nào, đừng khóc, chỉ cần ở bên em anh có thể làm tất cả vợ ạ. Hãy xem anh làm, thời gian sẽ nói lên tất cả. - hấn ôm lấy nó, thương nó. nếu thật sự có ngày 2 đứa chia rẽ thì phải làm sao đây?

Anh tin em chính là định mệnh của anh. Anh yêu em Ông trời cho anh cứu em 3 lần chắc chắn chúng ta không để gì bỏ được nhau đâu vợ ạ. Nếu một ngày ba mẹ anh không đồng ý chỉ vì em nghèo thì anh nguyện sẽ đến nơi đó để được cùng em. Ngủ ngon nhé, trước khi mưa to gió lớn trời bao giờ cũng rất bình yên, nhưng chỉ cần con giông tố ấy đi qua bầu trời sẽ trong xanh trở lại. Đừng lo nghĩ gì nhé. Anh yêu em, Vợ của anh.

***5h sáng hôm sau.

- Em làm được chứ. - Hấn lo nghĩ, Nam đã đứng ở dưới.
- Có lẽ sẽ được anh ạ - Nó run run.

Từ cửa sổ nhảy sang cành cây ấy cũng không đến nỗi xa. Bám được vào cành cây ấy là có thể trượt được xuống dưới rồi.

Nó hít một hơi. Nó nhảy bám luôn vào cành cây nhưng hôm qua bão to có cành bị gãy nó quệt phải giờ sướt một bên tay rồi, nó rất quá, cố gắng du người xuống, Nam đỡ nó nhanh chóng đưa nó vào xe ngồi.

Vào trong xe đúng như nó nghĩ, tay nó bị sướt một vết dài từ khuỷu tay xuống cổ tay, chảy máu khá nhiều vì cành cây gãy sẽ rất nhọn.

- Son. - mẹ hấn gọi.
- Dạ mẹ - hấn giật mình kéo cửa sổ lại đưa tay ok với Nam rồi quay người đi mở cửa ra giả vờ giọng ngái ngủ.
- Sao mẹ tìm con sớm thế - hấn ngáp
- Mẹ nghe có tiếng như ai trèo cây. - bà cẩn thận
- Mẹ khéo đùa, nhà mình làm gì có ai - hấn cười đúng lúc Nam đi lên.

- chắc tại con không ngủ được ra ngồi xích đu ý mà. - Nam nhìn mẹ hấn thanh minh.
- Thôi bọn con thay quần áo xong đi học luôn đây ạ đằng nào cũng không ngủ được rồi - hấn nói đẩy Nam vào phòng.
- Ở kia các con không ăn sáng à? - Mẹ hấn nhìn thấy 2 người chạy nhanh ra xe thì gọi với.
- Dạ thôi. Còn sớm con ra ngoài ăn cũng được mẹ. - hấn hét lên rồi Nam nỏ xe đi thẳng.
- Em làm sao thế? - Sơn nhìn nó nhăn mặt.
- Tay em - nó đưa tay ra những giọt máu đang chảy xuống.
- Ui. Nam dừng xe ở tiệm thuốc mau lên. - hấn nói
- Đưa anh xem nào? - Hấn băng vết thương cho nó.

Nam đứng nhìn sót không kém. Thương em, không thể làm gì cho em đành ngậm ngùi đứng nhìn em, cầu chúc cho em luôn được hạnh phúc. Nam tin tưởng hấn. Nhìn hấn chăm sóc cho nó Nam thấy vui lây mặc dù rất ghen tỵ, anh ước gì người cầm băng gạc bây giờ là anh.

- Được rồi, một tý thôi. - Nó liên tục kêu đau còn hấn thì luôn miệng nịnh. Nam cười, đúng là đồ trẻ con.

***Tối trường.

Hôm nay nó bị cô giáo bắt phạt vì hôm vừa rồi đi cắm trại không đi theo đoàn.

- Tôi nói với em bao nhiêu lần rồi hả?
- Thưa cô vì... - nó không biết giải thích thế nào. Chẳng lẽ bảo nó bị bắt cóc? nhưng nghèo như nó thì bắt cóc có ích gì chứ?
- Là em đưa cô ấy đi đấy - Hấn từ ngoài cửa bước vào, mặc bộ đồng phục áo sơ mi trắng không sơ vin, không cài 2 cúc trên, thắt cà vạt lỏng ở trong cổ áo, đút tay vào chiếc túi quần, đôi giày thể thao của adidas màu trắng kẻ đen thiết kế riêng cho hấn.
- À... À... vậy thì chuyện này chúng ta sẽ không truy cứu nữa. coi như xong nhé. - Bà giáo viên nói với cả lớp.
- Woo..... Hoàng tử đến cứu lọ lem sao? - Hs trong lớp bàn tán xôn xao.
- Chẳng phải hôm đó anh ấy có đến hỏi mình về Thiên sao? - một Hs nói.

-...

Linh tức giận bước ra ngoài.

- Kế hoạch tiếp đi nào. - Một người con gái nhắn tin cho đàn em

***

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mẹ Hấn Đi Gấp

tôi đến hấn và Nam đưa nó về lại xóm trọ.

- Vợ ở tạm đây mấy ngày nhé - Hấn nói
- Vâng - nó gật đầu. Rồi đi vào.

.....

- Mẹ mày nói sẽ ở đây 2 tuần đấy - Nam vừa lái xe vừa hỏi.

- Uk. Tại sao mày lại gọi mẹ tao về cơ chứ? - hấn hỏi.
- Ai mà biết mày vẫn còn sống? Lỡ mày chết ra đây thì có mà... - Nam cãi.
- Đi, lên ngọn đồi Vĩnh Hằng. - Hấn bảo Nam.
- Mày còn không thèm về là to chuyện đấy.
- Không sao, một tý thôi - Hấn buồn.

Xuống xe, đứng trên một mỏm đá:

- Mày nhớ lần gần đây nhất lên đây không? - Hấn hỏi Nam.
- Nhớ chứ sao không. Hôm đấy mày đã hiểu lầm Thiên, làm Thiên bị thương. Tao đã đưa lên đây ngắm thành phố này. Hôm đấy mày cũng định bỏ trốn vì không tin Thiên đúng không? Mày đã nghĩ Thiên là người xấu, mày không tin Thiên. Mày muốn trốn chạy vì mày tin Linh hơn Thiên. Đúng không? - Nam nói rồi nhìn Hấn.
- Không phải không tin mà chỉ là ... - Hấn đáp ứng
- Chỉ là gì? Chỉ là mày luôn quý Linh, thương Linh, nói chung có lẽ với mày Linh có thể là một luồng gió mát thổi qua rồi tan biến đúng không? - Nam nhìn về thành phố.
- Không, mày nói sai rồi. - Hấn phản bác
- Tao không sai, Mày có tin nếu không vì vụ Bảo Thiên năm ấy thì có lẽ mày với Linh có khi đã đính hôn rồi. - Nam quay sang hấn nhìn vào mặt hấn.
- Đây chỉ là quá khứ mà thôi. Giờ Linh không còn là cô gái tốt bụng, dễ thương của ngày xưa nữa rồi. Tao sợ nếu không ở bên Thiên Linh biết có lẽ sẽ ra tay như lần trước. - Hấn nhìn về những ngôi sao trên trời đang lấp lánh.
- Mày biết mai là ngày gì không? - Nam hỏi
- Không. - Hấn nhìn Nam.
- Là ngày Thiên đi thăm ông, ông nội Thiên đang ở trong tù. - Nam nói.
- Sao tao chưa bao giờ nghe về chuyện này?
- Chắc Thiên khó nói hay ngại.

..... Có điện thoại của hấn.

- Dạ, mẹ - hấn nhắc máy
- Sao con còn chưa về nữa? muộn rồi - mẹ hấn lo lắng.
- Con về luôn đây. - rồi hấn tắt máy.
- Về đi - Hấn ra xe bảo Nam

.....

Đúng lúc đấy mẹ hấn cũng có điện thoại:

- Mình à? em đây - Là ba hấn gọi.
- Có việc gấp rồi, Em sang đây trong đêm nay đi. - Giọng ba hấn hoảng hốt.
- có chuyện gì với công ty sao? - Mẹ hấn nói
- Uk. Em chuẩn bị sang luôn nhé, anh đã chuẩn bị máy bay rồi.
- Vâng, em đi luôn đây, có cần nói với con không anh?
- Anh nghĩ cũng chưa cần đâu, bảo Sơn chú ý đến mọi hoạt động của tập đoàn bên đấy. - Ba hấn nói gấp rồi tắt máy.

... Đúng lúc đấy hấn về tới nhà.

- Sơn, mẹ phải đi luôn rồi. - bà gấp gấp nói.

- Sao vội thế mẹ? Tập đoàn có chuyện gì sao ạ? - Sơn nói

- Không không, là việc riêng ý mà. - Bà giấu vì ba hấn bảo chưa cần thiết.

- Con chú ý đến tập đoàn một tý nhé, theo dõi mọi hoạt động sát sao vào. Nam, nhờ con vào máy tính của tập đoàn để theo dõi hộ bác nhé. - Bà nói với hấn rồi quay sang nhờ Nam

- Vâng, Bác yên tâm. - Nam lễ phép

- 2 con nhớ ăn uống đầy đủ giữ sức khỏe nhé - Rồi bà lên xe đi luôn.

.....

- Mà có nghĩ Tập đoàn đang xảy ra chuyện gì không? - Nam hỏi hấn.

- Tao cũng nghi. Thôi, để tao đi đón Thiên đã. - hấn cầm áo chạy luôn ra xe.

"cái thằng này, giờ tập đoàn chẳng là gì so với Thiên rồi". Nam lắc đầu đi vào nhà.

-----Sáng hôm sau:

Hôm nay trường báo cho học sinh khối 11 + 10 nghỉ để 12 thi.

- May quá. - Nó thở phào nhẹ nhõm, hôm nay nó phải đi thăm ông.

- Anh Nam, đưa em đi một nơi nhé - Nó xuống nhà gọi Nam

- Để anh đưa đi cho - Hấn từ dưới vọng lên.

- Không cần đâu ạ. Anh tới tập đoàn kiểm tra sổ sách đi, em đi một tý rồi về - Nó nói rồi nháy mắt với Nam. Vì hôm qua lúc đến đón nó hấn đã nhắc lại những việc mà mẹ hấn nói trước khi đi nên nó biết.

- Thôi tao đưa Thiên đi cũng được, lát gặp ở Tập đoàn. - Nam nháy mắt với hấn ý là Thiên không muốn hấn biết chuyện này.

- Uk. Vậy 2 người về rồi ghé vào luôn nhé - Hấn cũng nghĩ nó xấu hổ vì chuyện ấy nên thôi, tôn trọng nó khi nó không muốn hấn biết.

--- Trại giam

- Ông ơi. Ông có khỏe không? - nó nhìn thấy ông liền hỏi.

- Ông vẫn khỏe, ồ đây là... - Ông nhìn thấy Nam.

- Dạ đây là người đã giúp con rất nhiều đó ông. - nó nheo mắt.

- Cậu chẳng phải là con trai của Duy Long, đúng không? - Ông nhìn mặt Nam.

- Dạ, sao ông biết ạ? - Nam ngạc nhiên.

- Cậu giống hệt bố cậu hồi còn trẻ, Thế ông của con dạo này thế nào? có khỏe không? - Ông nó sột sắng hỏi.

- Dạ ông con giờ đi du lịch, nay đây mai đó ít khi ở nhà lắm ạ. - Nam trả lời, ngạc nhiên vì sao ông biết bố rồi cả ông mình nữa.

- Ông có một điều muốn nhờ con - Ông chậm rãi.

- Dạ ông cứ nói ạ - Nam lễ phép.

- Chăm sóc Thiên thật tốt nhé. - Ông nói.

- Cái đó con vẫn làm mà ông. con coi Thiên như một người em tốt, em gái ạ - Nam mới đầu rất vui nhưng khi nhắc từ em gái tim cậu bỗng nhói một hồi.

- Sao lại là em gái? - Ông nó thốt lên.

- Ông ơi, tụi con rất quý nhau ạ. Con đã nhận anh ấy là anh trai kết nghĩa rồi - nó hăng hái.

- Trời ơi. - Ông nó ôm đầu.

- Ông sao vậy ạ? - nó hốt hoảng khi thấy ông nó đập đập đầu.
- Con đừng coi nó như em gái có được không - Ông nó nhìn Nam hỏi.
- Dạ? cũng đúng ạ, nhiều lúc con còn tưởng em ấy là em trai cơ ông ạ, em ấy nghịch lắm. - Nam nói hồn nhiên.
- Ôi trời. Ý ông không phải thế. - Ông hấn lại vỗ đầu.
- Sắp hết giờ thăm nuôi rồi nhé - Cai ngục bước vào nói.
- Con cố gắng ăn uống vào, bớt nghịch đi cho người ta để ý. - Ông hấn dặn nó.
- Dạ? - nó mở mắt to tròn xoe.
- Nam, con hãy chăm sóc Thiên thật tốt hộ ông. Đứa cháu gái ta tuy có nghịch ngợm một chút nhưng nó rất tình cảm đấy, - Ông nói nhỏ với Nam rồi ông đi vào ngăn ngầm.
- Dạ con chào ông, lần sau con sẽ lại đến ạ - nó vẫn hồn nhiên nói.
- ... Rồi Nam khoác vai nó ra về.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Sự Thật Gia Đình Nó

- Tập đoàn Hải Sơn.
- Mà thấy có gì lạ không? - hấn sau một buổi sáng mầy mò lục lọi xem xét...
- Có, số liệu có lẽ được tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng mầy có nghĩ vấn đề là vật liệu không? - Nam cầm Bảng số liệu và vật liệu lên.
- Đi thôi. - Nam dơ tay vẫy hấn và nó.
- Đi đâu? - Hấn hỏi.
- Ra kho vật liệu - Nam nói.
- ...
- Mà nhìn này, ở trong này có ghi thép phi 32 dài 11,7m, nặng 74kg, giá 930.000đ đúng không? - Nam dơ tài liệu ra.
- Đúng - Hấn nhìn và nói.
- Vấn đề ở đây là. - Nam lấy cuộn thước dây bảo Thiên kéo một đầu đo thì chỉ 10,7m, mà không biết cân nặng có chuẩn không? cả trăm tấn Thép thế này là đã mất bao nhiêu rồi? nhìn vỏ ngoài của thép đã rỉ nhẹ, mặc dù mới nhập về không bao lâu. - Nam giải thích cặn kẽ.
- Đúng rồi nhì? Vậy mầy định làm thế nào? - hấn hỏi
- Nam nghĩ một lúc rồi nói bây giờ sẽ tìm xem ai nhận số hàng này. - Nam đáp.
- Bằng cách nào? - Hấn nghĩ?
- Máy tính, mầy không biết tao là ai à? - Nam vỗ ngực.
- Tao nghĩ mầy nên lắp 2 chiếc camera nhìn chộm ở góc khuất không ai để ý nữa, vì là nhà kho nên sẽ có người đến đây nói chuyện. - Nam nói tiếp.
- Giỏi lắm, giờ chúng ta về điều tra trên máy tính xem ai là người nhập số hàng này, rồi điều tra xem ai muốn rút ruột công trình. Anh sẽ đích thân lắp và xem. - Hấn dơ tay rồi quay người đi ra.

Nó từ nãy đi theo chẳng hiểu chuyện gì cả vì Nam và hấn đều là những người thừa kế tương lai, lại có đầu óc thông minh trên thương trường. Nếu có thể

nhờ họ điều tra tập đoàn Bảo Thiên năm ấy thì tốt quá. Vì chuyện này tất cả các ngành đều đã được đút lót nên họ xét xử qua loa mọi chuyện, điều tra cũng không vì họ nói đã đầy đủ bằng chứng. giờ trụ sở tập đoàn vẫn ở đây, vẫn làm về vật liệu như vậy, tất cả số liệu đều được bảo mật như cũ. nghĩ rồi nó gật đầu.

Tối hần về đến nhà chỉ mua đồ ăn sẵn rồi leo lên giường ngồi với Nam đang phá mặt khẩu máy chủ tập đoàn.

Nó bước vào nhẹ nhàng.

- Em có chuyện muốn nói - Nó nói khẽ.
- Uk. - hần chẳng nói gì mắt chăm chăm nhìn vào màn hình.
- 2 người bạn lắm ă? - nó tò mò ghé vào
- Em có gì cứ nói đi. Anh vẫn đang nghe đây - Nam vẫn chăm chú vào laptop.
- Nếu anh bạn quá thì để sau cũng được ă. - nó ngồi bên cạnh nhìn.
- Nào, em nói đi. - Hần quay sang nó nghiêm túc, Nam cũng đặt máy tính xuống.
- Thật ra em chính là... - Nó đang nói dở thì có điện thoại.
- Xin lỗi, 2 người cứ làm việc đi ă - nói rồi nó đi ra ngoài nghe.
- Sao rồi? - Nó hỏi. là điện thoại của Bon.
- Dạ, 2 người ấy dạo gần đây rất bí ẩn, vừa nãy em nghe được tin họ đang ở Mĩ. Đã đi 3 hôm rồi ă. - Bon báo cáo.
- Cậu tiếp tục tìm hiểu xem tiếp theo họ định làm gì nhé.
- Vâng - rồi cúp máy nó đứng ngoài nghĩ một lúc
- .....
- Mà có nghĩ Thiên định nói gì đó quan trọng với mình không? - Nam đang ấn máy tính thì bỏ qua một bên hỏi hần.
- Tao cũng nghĩ vậy. - Hần xoa xoa cằm suy tư.
- Mà có thấy lạ không? - Nam nói tiếp.
- Lạ gì? - hần ngơ ngác
- Mà còn nhớ vụ bắt cóc không? - Nam nói tiếp.
- Nhớ chứ. Vậy thì sao?
- Thiên là ai? tại sao lại có hần một bang mạnh ngang ngửa chúng ta đến cứu? đã thế anh ta còn rất tốt với Thiên, theo tao biết thì Thiên là một người ở vùng cao về làm sao có thể quen ai ngoài ở trường ra chứ huống hồ đây lại là bang có tiếng là anh hùng toàn những người có nghĩa khí?
- Có thể Thiên đã cứu Bang chủ hay anh em người thân gì đó nên họ cảm kích, vì Thiên biết võ mà. - hần suy ngẫm.
- Không thể nào. tốt thì tốt chứ làm sao biết được tung tích của Thiên mọi nơi. - Nam đối lại
- Đợi Thiên vào hỏi là sẽ ra mà - Hần nghĩ đơn giản.
- Nếu Thiên muốn thì đã nói với chúng ta từ lâu rồi. - Nam đáp.
- Có nên theo dõi không? - hần hỏi.
- Nếu thiên biết chắc chắn sẽ thất vọng lắm đấy. - Nam lại đáp.
- Thế ý mày là sao hả? thế này không được, thế kia không xong. - hần bực mình đứng lúc nó mở cửa.
- Ai gọi em vậy? - hần thấy nó giật mình vội đánh trống lảng hỏi nó
- À. Là một người bạn ở quê ý mà. - Nó nói đại
- Vậy ă? thế em đang định hỏi anh chuyện gì? - Hần hỏi tiếp.

- À. Thôi, các anh cứ làm việc đi. - Nó không nói nữa đi ra ngoài lên tầng thượng đứng. vì hấn và Nam giờ đang rất bận.
- Em có chuyện gì sao Vợ? - Hấn đi theo nó.
- Em không sao. - Nó đứng quay lại nhìn hấn.
- Nói anh nghe, đừng dấu anh chuyện gì, anh sẽ làm tất cả vì em. - hấn lại gần ôm lấy nó từ sau lưng.
- Anh sẽ ngạc nhiên và suy nghĩ nhiều lắm đấy. - Nó gỡ tay anh ra rồi quay mặt lại.
- Cứ nói với anh đi, anh sẽ làm chỗ dựa cho em, dù chuyện lớn thế nào anh cũng giải quyết được, huống hồ còn có cả Nam giúp, em còn sợ điều gì? - hấn an ủi.
- Em biết giờ anh đang rất bận, anh không thể lo lắng thêm cho phần em - nó vẫn nhẹ nhàng.
- Ngoan nào. Chẳng phải em đang định nói với bọn anh rồi còn gì?
- Nhưng lúc em vào thấy các anh đang rất nghiêm túc trong công việc, không thể gánh thêm phần của em.
- Nghe lời anh đi. Anh sẽ lo được hết, em còn có thể giúp anh.
- Nhưng em sợ, nếu nói ra em và anh có thể xa nhau mãi mãi.
- Không có điều gì khiến anh rời xa em được đâu. Anh yêu em. - Hấn thơm vào mái tóc nó rồi dắt nó xuống phòng.
- Được rồi, đừng dấu nữa, nói cho bọn anh nghe xem nào? - Nam cất laptop đi, hấn cũng ngồi nhìn nó.
- Các anh đừng giật mình nhé, em sẽ nói thật - nó hít một hơi.
- Có chuyện gì khiến anh giật mình về em đây? - Nam đùa.
- Thôi mày im để Thiên nói đi - hấn nhìn
- Thật ra em chính là Con gái của Nguyễn Bảo, ngày trước là chủ tịch tập đoàn Bảo Thiên. Chính là tập đoàn gia đình anh làm trụ sở ở Việt Nam bây giờ. Vì bị người hãm hại nên gia đình em bị sụp đổ trong nháy mắt. Ông em bị đi tù với án 15 năm. Ba phải đưa mẹ con em về một nơi không ai biết để sinh sống. Rồi ông trời cho em cơ hội để quay lại nơi này, em quyết tâm phải tìm ra sự thật của gia đình em năm ấy. Em rất mong 2 người giúp đỡ em, nhưng em cũng rất sợ một điều anh chính là kẻ thù của gia đình em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kế Hoạch Ban Đầu

Hấn và Nam khi nghe xong nó nói thì mắt chữ A mồm chữ O nhìn.

- Anh thật không thể ngờ, nhưng em yên tâm, gia đình anh không bao giờ làm chuyện như vậy. - Hấn nói.
- Đây là lí do khi nhìn thấy Bảo Thiên em đã bảo anh dừng lại để ngắm đúng không? - Nam hỏi.
- Và đây chính là căn nhà em ở? và ngày hôm đó em đã giật mình khi nhìn thấy mình đây trong căn phòng này? - Hấn hỏi vì nhớ tới ngày đầu tiên nó ngủ ở đây. Bất dưng nó đã chạy ra ngoài ngắm ngôi nhà.
- Đúng ạ - nó gật đầu.
- Tại sao anh lại không nghĩ ra chữ Bảo Thiên trong tên em chứ? - Hấn mơ hồ đập vào trán.
- Thật quá sức tưởng tượng thật rồi, đây có lẽ là duyên phận của 2 người đấy. - Nam nói rồi lắc đầu.
- Bây giờ em muốn bọn anh giúp em điều tra sự thật? - Nam hỏi tiếp.

- Đúng ă. Dù sao Tập đoàn này vẫn đang trong lĩnh vực xây dựng, các anh lại có thể xâm nhập vào máy chủ dễ dàng, việc điều tra chuyện năm ấy chắc không quá khó. - nó nói.

- Đúng là có thể. Nhưng anh tin rằng, hung thủ sẽ không dễ gì để lại dấu vết đâu. - Hấn nghĩ rồi nói.

- Em hiểu, nhưng sự việc hôm nay anh Nam điều tra khi ở trong kho khiến em nghĩ rằng đây chính là mấu chốt của thủ phạm, họ sẽ lặp lại sự việc để lật đổ tập đoàn như đã từng làm với gia đình em. - Nó chắc chắn nói.

- Tại sao em có thể nghĩ rằng một mưu kế họ dùng đến 2 lần chứ? họ không ngốc đến vậy đâu. - hấn xoa đầu nó.

- Theo tao Thiên nói không phải không có lý đâu. Em nói tiếp đi - Nam nghĩ nghĩ

- Theo em người này có quan hệ rất tốt với lãnh đạo các cấp ở Thành phố vì như vậy dễ dàng bịp mắt họ, thứ 2 vụ gia đình em không ai điều tra nên không ai biết kế hoạch này, và lại kế hoạch khá hoàn hảo, không lộ sai sót. Tất cả dồn vào chủ tịch tập đoàn vì một tay kí tất cả giấy tờ, chỉ cần chủ quan không đọc kĩ sai số là xong.

Nam mở máy tính ra tìm vụ Tập đoàn Bảo Thiên sụp đổ trong nháy mắt hơn 3 năm về trước.

- Đây này mày, tòa án kết luận Ông nội Thiên tức chủ tịch tập đoàn đã ăn bớt vật liệu xây dựng, khiến tòa nhà đang xây bị sụp đổ, cũng đúng lúc đấy thì bị hội đồng quản trị kiện, thêm đơn khiếu nại của những công nhân, giấy tờ đã đầy đủ nên không cần điều tra gì thêm.

- Đúng là câu không cần điều tra gì thêm rồi. - nó chỉ vào dòng chữ.

- Đúng rồi, chúng ta cũng đang bị ăn bớt vật liệu, dùng vật liệu bị rì, không cẩn thận lịch sử sẽ lặp lại. nhưng chúng ta đã biết mưu kế rồi, không cần phải lo, chúng ta sẽ có kế hoạch để kéo chúng lộ diện ra. - Hấn nói.

- Nhưng phải hết sức cẩn thận nếu để lộ họ sẽ hủy hết bằng chứng. - Nam nói dành mạch.

- Vấn đề bây giờ Tập đoàn đang thầu một dự án ở Mĩ xây một tòa nhà 30 tầng với kiến trúc đường cong, nếu xây thẳng mà công trình gặp sự cố còn có thể chống, nhưng là đường cong kiến trúc độc và lạ này lại cần những nguyên liệu tốt nhất, chỉ e nếu trà trộn một ít vật liệu kém chất lượng có thể hỏng hết cả một dự án, chỉ cần một sai sót nhỏ có thể bồi thường gấp 5 lần, vì Mĩ là một đất nước rất coi trọng sự cẩn thận, uy tín. - Hấn nói.

- Vậy bây giờ phải điện cho ba mẹ anh kiểm tra lại số vật liệu trong kho, cần thiết phải bán rẻ hết đồng đấy để mua một loại tốt hơn. Nhưng sẽ không để cho người ngoài nào biết cả. - Thiên lên tiếng.

- Em thông minh lắm. Dự án mới khởi công hơn 1 tháng, có lẽ còn cứu vãn được - Nam nói.

- Mẹ, bây giờ con không thể nói hết ra được một lời nhưng có một việc mẹ phải làm luôn. - Hấn rút điện thoại ra gọi cho mẹ.

- Uk. con nói đi. Mẹ đang ở cùng ba. - Mẹ hấn nhẹ nhàng.

- Mẹ và ba bây giờ phải ra kho dò soát lại tất cả vật liệu, con phát hiện vật liệu nhà mình có dấu hiệu bị tráo. - hấn nói nhanh với mẹ.

- Con nói sao? - mẹ hấn giật mình.

- Hôm qua mẹ đi nhanh vậy có phải vì công trình không? - hấn hỏi vì nghi ngờ.

- uk, vì công trình đang làm móng thì phát hiện thép không đạt chất lượng, là thép pha. Ba và mẹ đang không biết phải làm sao - mẹ hấn lo lắng.

- Mẹ đừng lo nghĩ nhiều, bây giờ cần đổi lại số thép chuẩn để không ai phát hiện ra chúng ta chịu lỗ một ít để đập móng làm lại. - hấn lên kế hoạch cho mẹ.

- Mẹ hiểu rồi, giờ ba và mẹ sẽ tới kho luôn.

- Ba mẹ hãy tự làm trong im lặng đừng để ai phát hiện nếu không sẽ không có bằng chứng và cơ hội tóm tận tay đầu ă. - hấn nói tiếp.

- Mẹ hiểu, nếu có vấn đề mẹ sẽ bán tháo để không bị mất uy tín, con ngủ đi giờ bên đó muộn rồi, mẹ và ba giờ ra công trường luôn đã. - Mẹ hấn vui mừng, vấn đề ba hấn gọi bà sang đây đã được giải quyết.

- Thôi bây giờ biết thế trước đã. Muộn rồi đi ngủ đi. - Hấn nói.

- uk. Ngủ ngon - Nam về phòng, nó cũng đang định bước ra ngoài thì hấn kéo lại.

- Ồ - Nó giật mình.

- Ồ gì? Ngủ đây với anh. - Hấn đẩy nó vào giường.

- Anh sẽ chỉ ôm vợ như hôm nọ thôi. Hôm qua không có vợ anh không ngủ được - hấn nhẹ nhàng nói rồi đi tắm.

Nó chẳng nói gì ngồi im trên giường. Lúc hấn ra thì nó đã lăn ra ngủ từ lúc nào, đặt nó nằm cẩn thận rồi hấn cũng lên nằm cạnh, ôm nó ngủ. Hấn rất thích cảm giác này, ấm áp hạnh phúc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lăn Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Sáng hôm sau điện thoại hấn kêu:

- Alo. - Giọng ngái ngủ không kịp xem ai gọi của hấn.
- Son, tình hình không ổn rồi - Mẹ hấn giọng gấp gáp.
- Mẹ, có chuyện gì rồi sao ạ? - Son bật dậy
- Uk. Mẹ và Ba đang định đêm nay chuyển hàng thì bất chợt có đoàn kiểm tra đến, không biết ai báo tin nữa. - Mẹ hấn hốt hoảng nói.(Vị ở Mĩ bây giờ đang chuẩn bị tới)
- Sao lại kiểm tra vào giờ này cơ chứ? - Hấn lẩm bẩm.
- Bây giờ mẹ có việc gấp, như thế nào mẹ sẽ gọi cho con sau nhé - Mẹ hấn tắt máy.

Nó lồm cồm bò dậy.

- Có chuyện gì vậy anh?
- Bên mẹ anh có chuyện rồi, em dậy đi anh sang phòng Nam nói chuyện một tý. - rồi hấn đi làm VSCN.

Nó cũng dậy đi về phòng thay đồ rồi sang phòng Nam

- Mẹ tao nói rằng đột nhiên có người đến kiểm tra vào giờ này mà có thấy lạ không? - hấn lên tiếng hỏi Nam.
- Uk. giờ này vào khoảng 6h tối bên đó. Chắc chắn là có người báo tin rồi. - Nam suy nghĩ rồi nói.
- Bây giờ phải làm sao đây? - Nó hỏi.
- Giờ đành phải nhận lỗi nộp phạt rồi làm lại từ đầu thôi. Vì bên đấy họ rất quan tâm đến uy tín nên không thể mua chuộc được - Nam nói.
- Nếu xử lý không tốt chỉ e vấn đề không còn là tiền bạc mà sẽ bị nhà nước Mĩ kiện. Vì vật liệu không đạt chất lượng. Còn có thể đình chỉ Tập đoàn không được xây dựng bên ấy trong khoảng từ 3 - 5 năm - Hấn nói
- Bây giờ cần phải có một người đứng ra chịu trách nhiệm là tốt nhất đúng không anh? - Nó nhìn hấn và Nam.
- Đây là cách tốt nhất, Nhưng biết tìm ai đứng ra bây giờ? - hấn hỏi.

Nó, Nam, hấn đều suy nghĩ, một lúc sau, tiếng chuông điện thoại lại reo lên.

- Mẹ, tình hình thế nào rồi? - hấn vội vàng nhấc máy hỏi.
- Cũng tạm ổn rồi con tất cả vật liệu bị niêm phong hết, tốn một khoản bồi thường, phải làm lại hoàn toàn, vấn đề bây giờ là họ cho chúng ta 24h để đi nhận trách nhiệm, nếu không tìm được ai e rằng lần này ba con sẽ phải ngồi tù mất. - Bà kể sự tình.
- Mẹ đừng lo quá, về nghỉ ngơi một chút đi, bọn con cũng đang tính chuyện đây - Hấn an ủi mẹ.
- Được có gì gọi luôn cho mẹ nhé. - Mẹ hấn cúp máy.

Điện thoại hấn vừa tắt thì của nó lại vang lên:

- Chị, chuyện về Song Linh - Bon gọi.

- Ok, nói tiếp đi. - nó lạnh lùng.
  - Hôm nay Linh đã về nước, còn Thủy đã làm hồ sơ đi học bên Mi.
  - Sao? làm gì có chuyện trùng hợp thế được? - Nó nói.
  - Hôm nay em thấy người của Bạch Thủy đến trường rút hồ sơ rồi. Còn Linh nói về để giải quyết chuyện riêng nên chưa sang cùng. - Bon báo tiếp.
  - À. còn một chuyện nữa là chị đã báo em tìm hiểu về cô gái trong bar của Thị trấn A. Em đã đến đấy tìm hiểu và biết được bar đấy cũng là của Song Linh và cho em xem ảnh cô gái hôm đến gặp Sun, em nghĩ bây giờ em đang thấy cô ấy ở sân bay cùng Linh. Em sẽ chụp và gửi ảnh cho chị. - Bon nói rồi cúp máy luôn.
- Tinh Tinh, chuông tin nhắn của máy nó. Nó mở ra thì đúng rồi. Nó đưa cho hấn nhìn.
- Cô ta là Lyon. mày nhớ chứ? - Nam ghé vào xem rồi thốt lên.
  - Đúng là âm mưu thật mà. - Hấn nhìn bên cạnh cô ả là Linh.
  - Chắc chắn lần này Linh quay lại không phải chuyện tốt đẹp gì đâu. - Nam nói với nó.
  - Anh yên tâm, em sẽ cẩn thận hơn. - nó hiểu ý Nam.
  - Em không được rời khỏi tầm mắt của anh và Nó - Hấn chỉ sang Nam.
  - Em đâu phải trẻ con đâu - nó bĩu môi.
  - Nhưng ai vừa gọi cho em đấy? - Hấn nhìn điện thoại.
  - Thực ra đấy là người của em đang cho theo dõi Song Linh. - nó khai thật.
  - Người của em - Đồng thanh Nam và Hấn.
  - Đúng vậy - Nó gật đầu.
  - Xem ra em thật bí hiểm, còn rất nhiều thứ anh chưa biết về em - Nam nói rồi lắc đầu.
  - Thôi đi ăn, anh không muốn biết thêm quá nhiều về em nữa, chắc anh đau tim chết mất. - Hấn nói.

.....

Ở một góc của quán bi-a.

- Lần này quay trở về đây chị định làm gì? - Lyon hỏi Linh.
- Không ăn được tôi sẽ đập đồ. Chị gái tôi bên kia sẽ lo chuyện tập đoàn khi anh ta chỉ chú ý đến tập đoàn sẽ không có thời gian lo cho cô ả nữa, mấy hôm nữa đến ngày thi tôi sẽ cho cô ta về với cực lạc. Sơn ư? Nếu không phải của tôi thì sẽ không có một ai khác được ở cạnh anh ta. - Linh nghiêng răng nghĩ về kế hoạch tới của mình.
- Chị thật đáng sợ - Lyon chép miệng.
- Cô nghe cho kĩ đây, cô chỉ là một đứa mò côi, ba mẹ tôi đưa cô về, dạy cô học võ đấy là trách nhiệm của cô phải bảo vệ tôi, đừng bao giờ có ý định nhảy vào chỗ của tôi. - Linh nhìn về Lyon.
- Dạ - Lyon kính cẩn.

Từ Ngày cô bắt đầu vào lớp 1 ba mẹ của Linh đã đón cô ở một gầm cầu về nuôi, Vì hàng ngày cô phải đi nhặt ve chai, bán kẹo cao su để lấy tiền đưa cho di ghê. ba cô mất sau một vụ tai nạn. Mang tiếng là nuôi nhưng ngày ngày đối xử với cô không bằng con vật. Ăn cơm chỉ được ăn đồ thừa, mỗi bát cơm chỉ cho cô 2 miếng rau và 1 miếng đậu. Hàng ngày cô phải hầu hạ, lau dọn, những lúc Linh không vui cô đều là bia đỡ đạn đứng im cho Linh đánh đập. Nhưng cô không nghĩ gì, cô vẫn chung thành với Linh vẫn theo Linh. Vì nghĩ rằng nếu không có gia đình họ thì có lẽ cô đã chết ở nơi nào đó.

Nói chuyện với Linh xong Lyon đi bộ đi dạo.

- Thôi tao ăn xong rồi, tý mầy đưa Thiên về nhà, tao đi có việc. - Nam đứng dậy nói với hấn.

Nam thích nó, nó cũng biết nhưng nó không thể nói điều gì vì trong tim nó chỉ có thể có hấn mà thôi. Nam vừa đi vừa nghĩ, giá như anh có thể có sự dũng cảm như Sơn có lẽ anh đã có được em. Thực sự anh không biết phải làm sao. giá như người em đang yêu không phải bạn thân chắc có lẽ anh đã dành lại. thật sự nhìn thấy em hạnh phúc anh rất vui, nhưng có lẽ phải dừng lại thôi. Em chỉ có thể làm em gái của anh. Đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng anh

nghĩ về em như một người anh thích. tạm biệt em

Nam lang thang trên con đường vắng người vào chiều tối.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Đến một ngã tư đèn đỏ đang bật Nam loáng thoáng thấy một bóng hình quen quen. Anh vội vã chạy nhanh sang đường đuổi theo bóng dáng ấy. Nhưng anh mới chỉ chạy được có một nửa đèn giao thông chuyển màu xanh, dòng xe vội vã vun vút lao qua bỗng một chiếc siêu xe lao vút tới chỗ anh, tiếng còi xe khắp nơi, anh giật mình quay sang và anh nhắm mắt.

Bỗng người anh như có ai đẩy ra, anh bị ngã nhẹ xuống đường. Kit...Kit...Kit... tiếng xe phanh gấp. mở mắt ra anh thấy chiếc xe dừng lại. một cô gái mặc bộ đen đang nằm dưới đầu xe, tóc tai bù xù, anh nâng cô gái lên nhìn.

- Lyon. Là em thật. Em đã cứu anh. - Nam nhìn mặt cô gái cười nói.

- Cô gái có sao không? cậu bé cô lên xe tôi đưa vào viện. - Kiệt xuống xe nhìn là bạn của nó.

.... Bệnh viện:

- Bác sĩ sao rồi? - Nam lại gần người mặc áo blu bước ra từ phòng cấp cứu.

- May mắn là đã không sao. chỉ bị thương nhẹ, xước ngoài da. cần nghỉ ngơi vài ngày là được.- Vị bác sĩ nói với Nam.

- Cậu là bạn của Thiên phải không? - Kiệt hỏi.

- Vâng. rất vui vì gặp anh ở đây. - Nam trả lời.

- Cho em hỏi một câu được không? - Nam quay sang nhìn Kiệt nói tiếp.

-Cậu muốn hỏi gì? Thiên dạo này sống tốt chứ? - Kiệt nói.

- Vâng, Thiên vẫn ổn. Anh có quan hệ thế nào với Thiên vậy ạ? - Nam thắc mắc.

- À. hóa ra chuyện này. Lần trước gặp có sợ ý quá chưa. Tôi là anh của Thiên. Bố mẹ Thiên nhận nuôi tôi từ nhỏ. Tôi mang ơn nhà Thiên rất lớn. Đối với tôi cô ấy là một đứa em gái rất tốt. - Kiệt kể.

- À vâng. - Nam gật đầu hiểu chuyện.

- Nếu không việc gì thì tôi xin phép, đây là card visit của tôi. Cô ấy có làm sao hãy gọi cho tôi nhé. - Kiệt nhìn Nam.

- Vâng. Anh là... chủ tịch tập đoàn The New sao? - Nam giật mình.

- Đúng rồi. Cậu tên gì? - Anh hỏi lại.

- Dạ Nam ạ. - Nam trả lời ngắn gọn.

- Giúp đỡ Thiên nhiều nhé. Tôi đi đây. Có duyên gặp lại - Kiệt đi nhanh về phía thang máy.

Anh lại biết thêm một chút về em nữa rồi. Nam nghĩ trong đầu rồi bước vào phòng hồi sức.

- Lyon. em tỉnh rồi à? nhận ra anh không? - Nam nhìn thấy Lyon mở mắt liền hỏi.

- Anh là Ken đúng không? - Lyon nhìn anh.

- Đúng rồi. Sao lại chạy vào cứu anh? Nếu Người ta không phanh kịp thì em chết chắc đấy - Nam trách.

- Thì giờ em không sao rồi. - Lyon cãi.

Tiếng điện thoại Nam vang lên:

- Này, mày có định về không hay tao khóa cửa? - hấn gọi Nam

- Đêm nay tao không về đâu. Khóa thoải mái đi. - Nam nói rồi cúp.

Cái thằng... hấn nhìn điện thoại nói.

rồi bỗng mẹ nó cũng gọi điện về:

- Dạ. Mẹ. - Hấn bắt máy.

- Ukm. Đã có cô thư kí của ba con đứng lên chịu trách nhiệm rồi, con đừng lo nhé, ba mẹ lo cho cô ta là 1,5 năm tù và 2 tỉ tiền Việt. - Mẹ hấn mừng rỡ.

- Vâng, thế là được rồi mẹ. - Mẹ nghỉ ngơi đi. không cần lo nghĩ nhiều quá đâu.

*Chỗ Nam

- Thôi anh về đi, em ở đây một mình được rồi. Bị thương nhẹ thôi mà. - Lyon bảo Nam

- Thôi, về cũng chỉ nhìn 2 đứa nó tình cảm bức lắm. Dù gì cũng tại anh em mới phải nằm đây mà - Nam nói.

- Em bao nhiêu tuổi rồi? có còn đi học không? - Nam hỏi tiếp.

- Em sắp 17 rồi. em ở nhà thôi, học hết cấp 2 không được đi học nữa anh ạ. - Lyon cười trừ.

- Nhà em ở đâu? Sao em không đi học?

- Em cũng không biết nhà mình ở đâu nữa, năm em lên 6 tuổi thì đã về nhà chị Linh ở..... - Lyon bắt đầu kể hết chuyện về cuộc đời mình cho Nam nghe.

- Anh thật không ngờ. Em còn ít tuổi mà xảy ra nhiều chuyện như vậy với em đấy. Cũng giống một người em gái của anh vậy. - Nam nghĩ về nó.

- Em có thể biết được không? - Lyon tò mò.

..... Đêm hôm ấy Nam và Lyon ngồi tâm sự với nhau cả đêm.

***Sáng hôm sau:

- Tớ qua cổng Bệnh Viện Đón tao nhá. - Nam gọi hấn.

- Mày ở đây làm gì? hôm qua bị thương à? - Hấn lo lắng hỏi.

- không, là một người bạn, lấy luôn cho tao một đồng phục nữa rồi qua đây tao kể cho - Nam nói rồi tắt máy.

- Hôm nay Anh phải đi thi. Em ở nhà ngoan biết chưa? đây là thẻ của anh, em có mua gì thì cứ cầm đi mà tiêu nhé. - Hấn nói và thom lên má nó một cái.

- Anh đi đây. - Hấn lên chiếc xe Bugatti veyron biển 66666 đi thẳng.

Đến trường.

- Sao rồi? - hấn nhìn Nam

- Sao là sao? - Nam nhìn lại.

- Thì truyện đêm qua. - Hấn hỏi.

-.....

- Đấy, tất cả như thế đấy. - Nam cười cười sau khi kể lại hết chuyện cho hấn nghe.

- Liệu tin được không? dù sao cũng là người của Linh. - hấn nghi ngờ.

- Tao tin vào cảm giác của tao. - Nam nói rồi khoác vai hấn vào lớp.

.....

Nó ở nhà thấy buồn quá liền mò mẫm đi chơi, bỗng nó thấy đau đầu quá, đầu óc nó quay cuồng, máu cam chảy từ 2 bên mũi xuống. Buộc nó phải ngồi

xuống ghé một lúc.

"Chắc chắn là bắt đầu rồi, nó nhớ lại lúc nằm trong viện.

- Đêm hôm đấy tự nhiên nó tỉnh dậy rồi giả vờ ngủ khi hấn vào nó đã nghe đến đỉnh một loại độc không thể cứu chữa bằng tây y. Nó đã tò mò đích thân đi hỏi vị Bác sĩ. Và nó đã được nghe câu trả lời chính là nó bị một loại độc mà không kiểm soát được sau khoảng một năm chất độc sẽ ngưng tụ ở não và các mạch máu gây mất trí nhớ, nếu hoạt động nhiều, liên tục suy nghĩ khiến não hoạt động càng mạnh thì chất độc lên càng nhanh, thời gian phát bệnh có thể là sớm gấp đôi thời gian dự tính"

Từ ngày đấy đến giờ cũng hơn 2 tháng rồi còn gì? Nó vội vàng đi rửa máu ở mũi chảy ra, hắt nước lên mặt.

Tốt rồi, ổn hơn rồi. thời gian không còn nhiều nữa phải cố gắng nghĩ cách giải oan cho ông càng nhanh càng tốt không thì e rằng mình còn chẳng biết mình là ai nói gì cứu ông.

Nó thấy đỡ đau đầu rồi cảm điện thoại gọi cho Bon.

- Tôi có việc cho cậu đây. - Nó nói khi Bon vừa nhấc máy.

- Dạ chị cứ nói. - Bon đầu dây bên kia.

- Tôi cần cậu tìm cho tôi những quan chức mà 3 năm về trước Song Linh quan hệ cùng và những người nắm đó liên quan đến điều tra, xét xử Vụ việc Bảo Thiên.

- Dạ, em sẽ tìm ngay. Còn gì nữa không chị? - Bon hỏi.

- Trước mắt cứ vậy đi đã. Tìm được rồi tôi sẽ nói tiếp.

Nó cúp máy, đôi mắt nó nhắm nghiền lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Linh Hành Động

Tối ngày hôm sau:

- Cô đang ở đâu. Chuẩn bị thực hiện kế hoạch đi. Mai cả trường chỉ có mình khối tôi thôi. cũng như chỉ có tôi và cô ta. - Linh gọi cho Lyon giọng ghé rợn.

- Vâng. tôi đã chuẩn bị rồi. - Lyon trả lời.

.....

Ngày nó đi thi.

- Em đi đây, các anh cứ tới Tập đoàn lo chuyện đi nhé. - Nó hào hứng bước đi.

- Để anh đưa em đi - Hấn với.

- Thôi ạ, Em đi được mà. Chiều em muốn đến cửa hàng anh Nam ăn tối được không? - Nó hỏi lại.

- Tất nhiên rồi. - Nam cười nhìn nó. Chắc chắn anh làm được rồi. Chỉ nghĩ đến em như một người em gái, anh sẽ chôn vùi tất cả trong tim.

* buổi chiều khi nó thi xong đang chuẩn bị ra về.

- Đi theo tôi - Linh đi qua mặt nó dừng lại nói.

- Tại sao tôi phải theo cô? - Nó đang cất sách vở dừng lại nói.

Nó không để ý đằng sau đã có người dùng gậy đập vào gáy khiến nó ngất đi.

- Cô - Nó tỉnh dậy sau khi bị hất nước vào mặt.

Nó đang bị treo hai tay lên, chân chạm đất nhưng bị xích. Nó đang được trói ở đỉnh của một giàn giáo làm bằng gỗ giữa sân cao 5m. rộng chỉ 8m vuông. Bên dưới được Linh cho người chất củi, rơm, và 50l xăng để sẵn đây.

- Rồi các người sẽ phải trả giá đắt đây - Nó hét lên.

- Cô đang trong tay tôi. Hôm nay hoặc là cô sẽ chết trong tay tôi hay để tôi khắc một ít dấu trên mặt cô làm kỉ niệm. Hoặc là để đám đàn em của tôi hưởng thụ. Để tôi xem Sơn còn yêu cô được đến khi nào? - Linh gần giọng.

- Cô không phải con người, cô chính là loài thú dữ. - Nó hét vào mặt Linh.

- Tôi sẽ cho cô xem một vở kịch hay. - Linh vỗ tay 3 cái vào nhau.

Điện thoại của nó đưa đến. Linh cầm chiếc điện thoại nhắn tin:

- Em đang ở sân T1. Anh đến ngay nhé, đi một mình thôi. - gửi. cho Sơn.

Đọc được tin nhắn Sơn lấy khóa xe đi luôn. Trong đầu không khỏi suy nghĩ. Em đến đây làm gì? Sao chỉ đi một mình? Sân T1 ở lệch hẳn về phía Đông của Thành Phố. Nơi này rất ít người qua lại. Rồi hẳn linh cảm không lành bèn gọi cho Nam.

- Tao đang đến sân T1, Thiên nhắn tin, nhưng tao không chắc lắm còn nói tao đi một mình.

- Mày đến đâu rồi? - Nam hỏi hoảng.

- Tao đi được nửa đường rồi.

- Đợi tao đi. Tao nghi rằng Thiên lại bị bắt tới đây rồi, mày có nhớ sáng Thiên dặn là chiều đi ăn không? không có lí nào lại đi tận sang bên đây cả. - Nam lo lắng.

- Tao đến đây trước, 5p sau tao không gọi lại thì là Thiên đang gặp nguy hiểm. - hấn cúp máy.

Nam nhớ ra Lyon là người của Linh.

- Lyon em đang ở đâu?

- Em đang có việc một chút. - Lyon bắt máy nói rất khẽ.

Lúc đấy Nam nghe thấy giọng nó nói "Tránh xa tao ra"

- Uk. - Nam tắt máy.

chắc chắn là giọng nó. Đúng chính là Linh đã ra tay nhân cơ hội không có ai bên cạnh. Nam nghĩ rồi ấn điện thoại cho hấn.

- Tao sắp tới công rồi. - Hấn bắt máy.

- Nghe tao nói. - Nam nói nhanh.

- Thiên đúng là đang bị bắt, nếu mày vào là trúng kế của Linh rồi. đứng yên đấy đợi đi, tao sẽ gọi người giúp, phải có kế hoạch rõ ràng, không được manh động biết chưa? - Nam dặn.

- Không được, đang gấp lắm. Chắc chắn Thiên đang sợ. - Hấn nói.

- Nghe tao đi, nếu không cả 2 đều gặp nguy hiểm, ngồi im đó tao đến ngay bây giờ rồi. - Nam vừa nói vừa chạy ra xe lái đi.

- Ok. - Hấn cúp điện thoại xuống. tay nắm vào vô lăng liên tục.

"Anh chẳng bao giờ là người đến đúng lúc thế này? lúc nào cũng làm em bị thương, anh thật không thể tha thứ cho bản thân mình được"

- Anh Kiệt, Thiên bị bắt rồi, Anh tới ngay sân T1. - Nam gọi cho Kiệt.

- Anh đến luôn. - Kiệt lấy điện thoại cho đàn em rồi chạy xe thật nhanh đến đây, hôm nay anh không ở thành phố, anh đang ở ngoài bờ biển.

Đội sốt ruột quá hấn làm liều đi xe tiến thẳng vào trong. Thiên ở trong đây dù gì cũng phải để mình nhìn thấy mặt Thiên, tới đâu thì tính sau.

Linh nhìn vào điện thoại thấy có xe tới chắc chắn là hấn rồi.

- Linh theo đường cầu thang đi xuống bỏ thang ra, nó rơi vào thế cô lập dù không bị xích với trói thì không có đường nào để đi xuống nữa cả. Linh đứng

ở dưới chân giàn giáo vỗ tay khi anh tiến vào.

- Anh quả là rất yêu con nhỏ này. - Linh nói

- Thả Thiên ra. - Anh đang đứng ở bên Ngoài nhìn thấy nó qua một tấm kính trong suốt.

Trong này đã được Linh chuẩn bị kĩ lưỡng, là một tường rào cao 5m có thể nhìn vào trong xuyên suốt nhưng không biết chỗ thì sẽ không mở được tấm cửa kính ấy ra. Đây là loại kính MT có độ dày 5cm được làm theo hình cung nên dù đá ném vào cũng không thể vỡ được Xe 1 tấn lăn qua cũng không vỡ được.

Anh chỉ biết đứng đập vào tấm kính mà nhìn nó đau lòng.

- Anh, Anh đi đi, vào đây làm gì? - Nó hét lên.

- Không, Anh nhất định sẽ đưa vợ ra khỏi đây an toàn. - hấn hét vào.

- 2 người tình cảm quá mức rồi đấy - Linh tức giận.

- Anh nói anh yêu tôi và lấy tôi đi, tôi sẽ tha cho con nhỏ này một đường sống. Linh nhẹ nhàng tiến lại chỗ nó.

- Cô đừng mơ tưởng, cô bị điên rồi, Thả Thiên ra - Hấn nóng giận quát tháo.

Linh bực tức quay người lại lấy thang trèo lên, Trên tay cô cầm theo một con dao gấp sắc bén.

- Cô định làm gì? - nó hét lên khi thấy Linh đặt con dao sát vào mặt mình.

- Tôi sẽ biến cô thành xấu xí nhất để xem hấn còn dám yêu cô, tới gần cô không? - Linh lấy lưỡi liếm vào con dao và đặt vào mặt nó.

- Dù cô có khiến Thiên như thế nào thì tôi vẫn yêu cô ấy mà thôi. - Hấn nhìn con dao đặt trên mặt nó.

Linh ấn dao vào da thịt trên mặt nó. Một khuôn mặt trắng hồng không tỳ vết. Máu trên mặt nó chảy ra. Đau, rất. Linh đã kéo một vệt dài chéo tầm 5cm từ đuôi mắt xuống đến mũi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nguy Nan

- Bỏ ra mau, tôi sẽ giết chết cô - hấn hét lên, nhìn từng giọt máu đầm trên khuôn mặt nó chảy ra, hấn đau đau quá mà không thể làm gì.

- Haha.... haha... - Anh nói yêu tôi đi, giờ cô ta đã xấu xí rồi, xấu xí thật rồi. - Linh cười, liên tục cười.

Nam bước vào cùng với gần 100 anh em trong bang.

- Thiên, Mặt, Máu.... - Nam lấp bắp.

- Xông lên - Nam quay ra hét với anh em.

- Vô ích thôi, đây là loại kính MT rất kiên cố. Nước mắt hấn rơi, không phải vì nó bị rạch mặt mà vì hấn không thể bảo vệ được nó. để nó bị đau rồi, hấn khóc. Nam không biết làm gì, nhìn loang quanh thì thấy Lyon ở trong đó. Nam ám hiệu mở.

Lyon thật sự không biết người em gái mà Nam yêu thương nhắc đến lại chính là Thiên.

Lyon run sợ nhìn Linh. Linh vẫn tiếp tục cầm con dao lên liếm lấy máu của nó.

- Cô bị điên rồi, dừng lại đi - Nam hét lên. Khi thấy Linh tiếp tục đặt con dao vào má bên kia.

- Tôi sẽ cho anh thấy yêu con nhỏ xấu xí này cô ta không thể đi ra ngoài, không đi đâu cùng anh với khuôn mặt này được nữa. Rồi anh sẽ chán ghét cô ta, anh sẽ bỏ cô ta. - Linh tiếp tục ấn con dao nhưng vừa đặt con dao vào má nó thì hấn cầm một viên đá ném vào tay Linh con dao rơi xuống đất, tay Linh chảy máu.

- Lyon mở cửa cho bọn anh. - Nam nhìn.

- Cô dám - Linh chùng mắt nhìn Lyon.

Linh lại đi xuống. Tháo thang ra. lần này cô lấy xăng tự tay đổ vào đồng rom và cùi bên dưới.

- Tôi sẽ thiêu sống cô, để anh ta và cô không bao giờ ở với nhau được. - Linh hất xăng xung quanh, nhân lúc này Lyon chạy một mạch ra cửa đập tay vào ô vuông 5 cái, cánh cửa mở ra.

- Cô. tại sao cô dám mở tự ý thế hả? - Linh nhìn Lyon.

- Chị thật độc ác. - Lyon quay lại chửi Linh.

- Tôi nói cho cô biết, ba mẹ tôi đã nuôi cô lớn, nhờ phúc của ai mà cô được như ngày hôm nay hả - Linh nhảy vào đánh Lyon.

- Sống như thế này thà ngày đấy để tôi chết còn hơn. đã bao giờ các người coi tôi là con người chưa? lúc nào cô cũng lấy tôi ra để chút bực tức, thậm chí làm trò vui cho cô tôi đã phải ăn cơm của chó. cô nhớ không? - Lyon cũng đánh lại.

quân của hấn và Linh nhảy vào đánh nhau liên tục. Nhân lúc không ai để ý hấn trèo lên cứu nó vì không còn thang nữa, Linh đã đập vỡ nên giờ phải trèo, các mắt giáo cách xa nhau nên việc trèo cũng rất khó. Nó nhìn thấy hấn trèo lên nhưng không biết làm thế nào.

- Anh đừng, sẽ ngã đấy. - nó hét lên.

- Anh không sợ ngã, anh chỉ sợ mất em thôi. - hấn vẫn trèo.

- Nam nhìn thấy Linh rút dao định đâm Lyon Nam nhảy vào đẩy Lyon ra. Lyon cảm ơn Nam rồi đánh Linh tiếp. Hấn đã trèo lên được đến trên đang cời dây trời cho nó thì Linh cầm bật lửa ném vào chỗ chất rom và xăng. Có xăng nên lửa bùng to nhanh chóng.

- Lyon nhân lúc Linh không để ý nhảy vào khóa được tay Linh. hấn ném dây cho Lyon chới Linh lại.

- Thiên ơi. Kiệt ở ngoài chạy vào thấy hấn và nó đang ở trên giàn giáo, ở dưới thì đang bị thiêu, nhanh chóng kiệt sai anh em.

- tất cả cời áo khoác ra nhúng nước vào dập lửa nhanh lên.

- Anh lửa to quá, anh đừng cời nữa chạy đi. - nó lo lắng khi thấy hấn vẫn mò mẫm mở khóa sắt ở chân.

- không. anh không thể đi, có đi cùng đi, chết cùng chết, anh không sợ. - hấn vừa làm vừa nói, mồ hôi thấm đẫm hết áo, chảy từng giọt mồ hôi từ trán xuống mắt.

- Anh. Em xin lỗi. Em xuất ngày để anh lo lắng, hôm nay còn khiến anh có thể thiệt mạng vì em - nó khóc, nước mắt lăn vào vết thương. Nó Sốt quá, nó không sốt vì đau thể xác mà nó sốt vì đau ở trong tim

- Mọi người ở dưới đang cùng nhau dập tắt lửa cho nó. bỗng có một cây mà chân nó xích vào cháy sắp hết đang gãy xuống, giật mình nó bị ngửa về đằng sau, bên dưới là những than hồng đang cháy. Hấn túm lại tay nó nhưng nặng quá, còn cả một cái cây to đang buộc vào chân nó. Nam nhìn thấy thế nhanh chóng lấy 5 chiếc áo bông của những người ở đây đặt vào đồng than hồng Nam nhảy vào hấn thả tay Nam bẻ được nó nhưng cây đã đập vào đầu anh. Bể nó loạng choạng ra ngoài anh đặt nó xuống nói. "Đây chắc chắn là việc cuối cùng anh có thể làm cho em với tư cách là một người âm thầm yêu em". Nam ngất đi. Anh anh Nam..

- Hấn thấy nó đã bình an liền vội vàng nhảy xuống nhưng không kịp nữa rồi. giàn giáo đang sập từ từ xuống, Linh gỡ dây chới tạm của Lyon một cách dễ dàng chạy một mạch vào chỗ hấn, đẩy mạnh làm hấn lăn ra ngoài đúng lúc có một cây xà ngang rơi xuống chắn làm Linh không thể chạy ra ngoài mà cưỡi ở bên trong. Mọi người vội vàng đi lấy nước dập lửa một cách nhanh nhất có thể.

- Anh, Anh có thể nói yêu em dù chỉ là giả dối không?

- Anh không thể. Nhưng Linh à em hãy nhớ. Dù thế nào thì anh cũng đã từng rất quý em, thương em và coi em như người em gái trong nhà. - Hấn nhìn Linh đau xót mà nói.

- Mặt của Thiên. Hãy tha thứ cho em - Linh gục xuống.

Chỗ của Linh đã tắt lửa hấn lao vào kéo Linh ra mong một cơ hội để cho Linh có thể làm lại.

* Mọi người nhanh chóng đưa Nam và Linh đến Viện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vết Thương Trên Khuôn Mặt

5 Tiếng trôi qua trong phòng cấp cứu.

- Bác sĩ - hần chạy đến khi thấy phòng của Linh mở ra.

- Cô bé bị bong nặng nhất ở chân, có thể phải ngồi xe lăn cả đời, còn tay và cơ thể bị bong chúng tôi đã làm phẫu thuật cấy da chỉ vài năm là cơ thể bình thường. Mặt bị bong ít nhưng chúng tôi cũng đã cố gắng cấy da vào rồi. Cậu yên tâm.

- Cảm ơn Bác Sĩ. - Hần nói rồi ngồi xuống.

- Không sao đâu anh. - nó đang ngồi cạnh an ủi.

- nó đau đầu quá, nó cúi mặt xuống, lại một dòng máu đỏ tươi chảy xuống từ mũi nó. - hần đang thấy xe đẩy Linh đi vào phòng hồi sức hần đi theo.

Nó khập khiễng đi vào phòng vệ sinh.

- Thiên. để anh đưa em đi. - Kiệt chạy ra.

- Vâng. - nó gật đầu rồi bám vào anh.

- chân em đau thế nào? Hay anh gọi bác sĩ khám cho nhé. - Kiệt quan tâm.

- Không cần đâu anh. - nó ngẩng mặt lên.

- Mũi em. sao lại chảy máu nhiều thế này? - Kiệt hốt hoảng.

- Không sao đâu anh. - nó bỏ tay Kiệt ra đợi em một xíu.

Nó vào rửa mặt. Đầu nó đỡ đau hơn chút rồi. Không ổn rồi, cứ thế này thì sẽ không thể thực hiện được mắt. nó suy nghĩ.

nó bước ra ngoài, Kiệt lại đưa nó về chỗ ngồi thì hần quay lại.

2 tiếng sau:

Bác Sĩ bước ra từ phòng của Nam.

- Bác sĩ, thế nào rồi ạ? - nó hỏi.

- Đã qua cơn nguy hiểm rồi, chỉ còn chờ xem bao giờ tỉnh. - Bác sĩ lắc đầu.

- Ý bác sĩ là? - nó hỏi.

- Đầu cậu ấy bị va đập mạnh khiến một mạch vỡ, chúng tôi đã tiến hành nối mạch máu nhưng khả năng tỉnh lại là rất khó khăn trong thời gian ngắn. Chỉ có thể trông đợi một phép màu hoặc ý chí của cậu ta có thể thắng được số mệnh. - Bác sĩ nói.

- cháu cảm ơn. - nó buồn bã.

- Nhưng tôi thấy vấn đề bây giờ là chân của cháu đấy, nhìn sưng tấy thế này tôi nghi là bị chệch xương rồi, mặt cháu cũng nên rửa sạch và đi sát trùng nếu không hậu quả khó lường đấy. - Vị bác sĩ đi về phòng.

Nói hần mới nhớ, từ lúc vào đây hần chỉ lo cho Linh không để ý đến nó.

- Em có sao không anh đưa em đi rửa. - hần lại gần nó.

- ưk. Em không sao. Anh ở lại đây với anh Nam đi. Anh kiệt đưa em đi nhé. - Nó quay sang Kiệt.

- Để Bon đưa em đi. Chị dâu em đang đợi anh về. Cô ấy đẻ mấy hôm trước, ông bà lại không có nhà. anh ở đây lâu quá sợ cô ấy lo lắng.

- Vậy cũng được, Anh về với chị đi. gái đẻ mà không có chồng bên cạnh tủi thân lắm, mai em gọi điện nói chuyện sau. - nó vui vẻ chào anh.

Bon đưa nó đi.

- Chị có sao không? - Bon giật mình khi thấy nó bước hụt bị ngã.
- Không, tôi không sao đâu. - Nó gạt Bon ra.
- Chị lên lưng đi, em cống chứ chân thế này làm sao đi được - Bon lo lắng.
- Nó ngậm ngùi đành lên lưng. - Bon cũng khá đẹp trai theo kiểu men còn hấn đẹp trai theo kiểu dễ thương.
- Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà cứ gọi tôi là chị vậy? - nó vừa đi vừa hỏi.
- Em năm nay 18. - Bon trả lời.
- À chuyện chị dặn em em đã có thông tin một ít rồi.
- Tốt lắm, mà cậu hơn tuổi cứ gọi tôi là chị tôi không quen. - nó cười nói.
- Chẳng lẽ tôi lại gọi chị là Em? - Bon đổi cách xưng hô.

Mặt nó đỏ ửng

- Cậu ở đây đi. Tôi tự vào làm là được rồi. - nó tụt khỏi lưng Bon. khắp khễnh bước thì nhức quá không đi được nữa.
- Để tôi dìu - Bon nhanh chân đỡ nó.

hấn và Lyon đưa Nam trở về phòng

- Em ở đây xem Nam nhé, Anh đi xem Thiên. - hấn dặn.
- Vâng. Hình như anh Nam rất thích Thiên thì phải. - Lyon vô tình nói.
- Không, giữa họ chỉ là tình anh em thôi. - hấn khua tay phản bác.
- Em thấy được ánh mắt của anh ấy khi nhìn Thiên, là ánh mắt yêu thương. - Lyon nhìn Nam nói cô không nhớ ra hấn và nó chính là một đôi.
- Không có đâu. - hấn cố cãi rồi đi thẳng.
- Anh Nam à. dậy nhanh nhé anh, đừng ngủ nhiều không tốt đâu. Có lẽ em thích anh nhiều quá mất rồi. - Lyon cầm tay Nam lên.

Hấn xuống nhìn thấy Bon đang giữ nó để bác sĩ nắn chân.

Hấn định bước vào thì nghe thấy nó nói.

- Bon, anh có thấy tôi xấu đi không? - Nó buồn bã khi nhìn vào gương thấy khuôn mặt mình đầy máu me.
- Đừng bi quan như thế, khoa học giờ rất hiện đại, sẽ liền sẹo được thôi. - Bon an ủi.

Nó không nói gì nữa. Nó sợ nhìn vào gương nó còn sợ chính mình chứ nói gì đến việc hấn nhìn thấy nó.

- Xong rồi, giờ chuẩn bị tinh thần để tôi rửa vết thương trên mặt cho cháu nhé - vị bác sĩ ân cần.
- Vết thương khá sâu đấy, không cẩn thận sẽ bị nhiễm trùng. - Vị bác sĩ nói tiếp.
- Có để lại sẹo to không bác sĩ? - nó hỏi.
- Cũng kha khá đấy. - Vị bác sĩ trả lời.
- liệu cháu có thể đi phẫu thuật liền sẹo được không ạ? - nó hỏi.
- Được nhưng không phải bây giờ mà phải chờ cho sẹo già tức khoảng 2 - 3 năm thì mới có thể trị dứt điểm. - Vị bác sĩ vừa làm vừa nói.
- Á... - nó đau nó hét lên.

Hấn bước đi.

Thiên à, anh không bỏ rơi em đâu. Vết thương ấy là do anh gây ra cho em, cả đời này không bao giờ anh không bao giờ bỏ mặc em, xin em đừng mặc cảm, đừng tự ti. Nhìn em đau anh cũng xót lắm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nó Bỏ Đi

Lyon đã gọi điện cho Thủy kể rõ sự tình.

- Em ở đây xem nó, sáng mai chị sẽ cho người đến đón nó sang đây để điều trị. - Thủy nói.

- Vâng - Lyon trả lời.

"Các người dám làm em gái tôi ra nông nổi này sao?"

Rửa xong nó về phòng Nam ngồi.

- Cô có thể đi được rồi. Tôi sẽ ở đây chăm sóc cho anh ấy. - Thiên nói với Lyon vì nghĩ rằng Lyon không phận sự không cần thiết phải ở đây.

- Chị có yêu anh ấy không? - Lyon hỏi làm nó giật mình.

- À. hóa ra cô thích anh ấy hả? - nó cười nói.

- Tôi hỏi chị có thích anh ấy không cơ mà - Lyon nhìn nó.

đúng lúc hấn định bước vào thì nghe được cuộc hội thoại của nó và Lyon.

- Tôi chỉ coi anh ấy như người anh trai thôi - nó nói thật rồi nhìn vào Nam đang nằm.

- Tôi có một người để yêu thương. Anh ấy rất tốt với tôi. Anh ấy có mọi thứ, còn tôi không có gì ngoài khuôn mặt, nhưng giờ hết rồi. Khuôn mặt tôi đã bị như vậy, thử hỏi bên ngoài còn bao nhiêu cô gái xinh đẹp chờ anh. - Nó chỉ lên mặt nói và cười.

- Xin lỗi chị - Lyon cúi xuống.

- Không, anh ấy là người rất đào hoa, ở bất kì chỗ nào anh ấy đều có thể cuốn hút các cô gái ở xung quanh. Nếu một ngày tôi ra đường với khuôn mặt này cùng anh ấy, thử hỏi anh ấy có dám ngăn mặt lên không? - nó chảy nước mắt, điệu cười chua chát.

- Tôi xin lỗi. đều tại tôi, nếu tôi mở cửa sớm hơn thì có lẽ chị đã không như vậy - Lyon tiếp tục.

- Bây giờ tôi không thể đối mặt với anh ấy, từ lúc ở đó về gần 8 tiếng đồng hồ anh ấy không dám nhìn thẳng vào mặt tôi. Giờ tôi còn không dám nhìn ai, huống hồ nói gì anh ấy. - Nói rồi nó đứng dậy đi.

***nó bước ra ngoài nhìn thấy hấn đứng ở cửa. Hấn kéo nó vào ôm. Hấn thom lên má nó nơi có vết thương đang được băng bó.

- Xin em. đối với anh em vẫn mãi mãi là em, là vợ tương lai của anh. - Hấn nói khẽ vào tai nó.

- Em không tin, bây giờ anh chỉ đang cảm thấy em đáng thương hơn mà thôi. Anh đừng để em có một tia hi vọng rồi lại dập tắt nó. - Nó khóc, đánh vào người anh.

- Anh xin em thật đấy. Không phải anh không dám nhìn em đâu mà chỉ là anh đang lo lắng không có ý gì khác cả. - hấn giải thích.

- Thôi đi tôi muốn ở một mình. - nó khập khễnh đi thẳng không nhìn lấy Hấn.

Sự thật bây giờ nó chỉ ước có thể chạy nhanh ra khỏi tầm mắt của hấn. Rút điện thoại nó gọi Bon tới đón.

- Đưa tôi đến nơi nào đó yên tĩnh. Tôi không muốn ai quấy rầy.

Bánh xe lăn đi trên đường Bon đưa nó đến cái nơi mà anh đã kéo nó tới. Anh đã nằm cạnh nó ngủ đây là lần đầu tiên nó thấy khuôn mặt anh gần đến vậy. Nó bị anh quyến rũ vì anh quá sức đẹp trai. Còn bây giờ nó không dám nghĩ đến nữa. Ngồi xuống nó khóc.

Bon cũng ngồi xuống bên cạnh.

- Đừng khóc, chẳng phải em rất mạnh mẽ đó sao?

Nó không nói gì vẫn khóc.

- Anh nói không sao rồi mà. Em có muốn về nhà một chuyến không? - Bon gọi ý.

- Nhưng mặt em. Làm sao em dám nhìn bố mẹ? - mắt nó sưng húp.

- Không sao. Bố mẹ bao giờ cũng là người mà cảm thông với mình nhiều nhất mà. Mai anh đưa em đi nhé. - Bon dỗ dành.

- Vâng. - Nó đỡ hơn rồi.

- Giờ anh đưa em đi ăn nhé. Nhưng tên thật em là Thiên à? - Bon hỏi rồi ngồi xuống trước mặt nó.

- Vâng. - Nó thút thút rồi lên lưng Bon.

.....

Ngày hôm sau:

Trường thông báo kết quả Thi và Lịch nghỉ Đông là 1,5 tháng tức 6 tuần. Nó nghĩ trong đầu. May quá, coi như về tết luôn.

***2 tuần sau:

Ngày nào hấn cũng nhớ nó, nó đã đi đâu mà không nói một câu gì? Phòng nó đã trống không. Hấn nằm xuống giường nơi hấn đã ôm lấy nó để ngủ, nó đi, hấn không tài nào ngủ được. Kéo ngăn bàn ra hấn nhìn thấy chiếc đồng hồ của nó đã để lại bên dưới là mẫu giấy với những dòng chữ:

- Gửi anh. Cặp đồng hồ này là em mua cho chúng ta. Em đã rất khao khát một ngày được mặc đồ đôi, đồng hồ đôi, giày đôi đi trên đường với anh. Nhưng bây giờ em thật sự không có đủ dũng cảm để ở cạnh anh. Em xin lỗi vì đã đi mà không báo trước em không thể tươi cười với anh mỗi ngày như trước em rất sợ, sợ một ngày nào đó bắt gặp anh trên đường với một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp. Xin anh đừng tìm em. Nếu anh Nam tỉnh dậy hãy giúp em gửi đến anh ấy lời cảm ơn.

Đeo đồng hồ trên tay anh như thấy nó bên cạnh mình. Còn 2 tuần nữa là tết rồi. Liệu nó có về nhà không? Nhưng nhà nó ở đâu hấn còn không biết.

hấn đi đến thăm Nam. Kể cho Nam nghe bất kỳ chuyện gì trừ việc Thiên bỏ đi. Rồi chợt...

- Nam. - Hấn gọi.

- Anh tỉnh rồi. - Lyon vui mừng chạy đi gọi bác sĩ.

- Nam, nhìn thấy tao không? - hấn gọi.

- Anh là ai? - Nam hỏi hấn.

- Đây cậu đừng giả vờ. - hấn hét hoảng.

- Sao xung quanh tôi tối om thế này, bật điện đi - Nam nói như mơ hồ.

- Đây Nam, không nhìn thấy tao à? - hấn giật mình.

- Thiên, Thiên ơi. - Nam hét lên như con mèo.

- Đây, sao mày lại gọi tên vợ tao thế? - Hấn chửi.

- Haha. tao đùa đấy, tao tỉnh rồi, mày thấy tao khỏe không? - Nam nằm trên giường thều thào trêu hấn.

- Ukm. Làm tao hết cả hồn. - hấn nói.

Bác sĩ đến.

- Cậu nhìn thấy tôi rõ chứ? - vị bác sĩ hỏi.

- Dạ có. - Nam trả lời. vậy cậu có nhận ra những người này không?

- Dạ có, đây là Sơn, Đây là Lyon. - Nam nhìn.

- Đúng rồi, chuyện này nằm ngoài sự phán đoán của tôi. Thật sự cậu bình phục quá nhanh, chúc mừng cậu, vết thương cũng đang liền dần rồi. Chắc vài ngày nữa có thể ra viện. - vị Bác sĩ nói với hấn.

- Tốt quá. Mày tỉnh đúng lúc lắm. - Hấn vỗ vai Nam.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Trở Về Nhà

- Em đi ra ngoài đây 2 anh nói chuyện đi nhé. - Lyon cúi chào rồi đi ra cho hấn và Nam nói chuyện.
- Sao lại là tỉnh đúng lúc? - Nam nhìn hấn hỏi.
- À, thì sắp tết rồi còn gì. - Hấn Lầy đại một lý do.
- tao nằm đây bao nhiêu lâu rồi? Mà Thiên đâu sao tao không thấy? em ấy có bị thương bị đau ở đâu không? - Nam mặt mũi nhìn.
- Mấy năm như thế cũng 2 tuần rồi đấy. À, Thiên nghỉ tết nên về nhà rồi. - hấn đành nói dối Nam vì không muốn Nam vừa khỏi đã phải lo lắng.
- Vậy à? Mày có đưa Thiên về không? Nhà Thiên ở đâu? Mày có muốn tết này đến nhà Thiên ăn tết không? - Nam hỏi giọng hí hửng.
- Nam, Thật ra... - Hấn ấp úng.
- Chuyện gì phải không? Tao biết mà Thiên không phải người vô tâm đến mức tao nằm đây mà em ấy đi được đâu. - Nam hỏi hấn.
- Đúng. Thiên đã bỏ đi từ sau hôm xảy ra chuyện. - Hấn nói nghẹn lời.
- Tại sao? Á... đau... - Nam Bật dậy giật mình nhưng đầu vẫn đang đau dồn dập.
- Nằm im đi mày, Mày chưa khỏe được đến mức nằm 2 tuần mà nói dậy là bật dậy được đâu mày. - Hấn đỡ thẳng bạn nằm xuống.
- Thế mày đã tìm Thiên chưa? Tại sao tự nhiên lại bỏ đi cơ chứ? - Nam lấy tay xoa nhẹ vào chỗ đau.
- Chắc Thiên đã không còn tự tin khi có vết sẹo trên mặt nữa, đó chắc chắn là một nỗi ám ảnh lớn với Thiên. Là tại tao vô tâm, hôm ấy tao chỉ lo cho mày và Linh. Linh vì cứu tao đã lao vào lửa cũng may vẫn sống sót. Nhưng đã bị mất đôi chân vì bị bỏng nặng. Thủy đến thăm mày rồi đưa Linh sang Mĩ luôn. - Hấn kể lại câu chuyện trong những ngày tháng bạn hôn mê không biết gì.
- Uk. Mong rằng Linh sẽ rút ra bài học và sống tử tế suốt quãng thời gian còn lại. - Nam không có ý oán trách ai, chỉ tại Linh yêu Sơn quá nhưng là yêu mù quáng. Anh cũng yêu Thiên, nhưng tình yêu anh dành cho Thiên chỉ một mình anh biết. Anh luôn thầm chúc Thiên hạnh phúc dù là Thiên chọn ai.
- Đợi tao tỉnh đường rồi cùng nhau đi tìm Thiên nhé. - Nam hỏi hấn.
- Uk. Tao thật sự bị mất phương hướng đây. Mày thì nằm đây chẳng biết bao giờ mới tỉnh, Thiên thì bỏ đi không biết đi đâu. Tao như người vô thức, cả tuần bên mày, ngày nào cũng mong mày tỉnh chỉ ít để tao có thêm động lực. - hấn dãi bầy.
- Mày về nghỉ đi. Tao muốn gặp Lyon một chút. - Nam nhìn ra ngoài.

***Vùng quê nghèo:

- Mẹ ơi hôm nay Trúc về, con sang đây một chút - Thiên đã có chút tự tin hơn khi được về nhà. Thiên lôi Tùng đi theo, tất nhiên đường ở đây chỉ có thể đi bộ thôi.
- Anh thấy mọi người ai cũng đi xe hết mà, sao em lại không đi xe đạp? - Tùng hỏi khi từ ngày ở đây chưa thấy Thiên động vào xe đạp.
- Em không biết đi. - Nó cười cười...

Ba mẹ cô nhìn thấy con gái thương xót lắm, nhưng biết làm sao.

>>>>Ngày đầu Thiên về:

Bước xuống chiếc xe của Bon:

- Mẹ, mẹ ơi. - Thiên nhìn thấy người mẹ gầy ốm của mình liền gọi to.

- Con gái... Mẹ nó bỏ tất cả xuống đất chạy lại ôm nó. nó đi cũng gần 4 tháng rồi còn gì.
- Cái con hư đốn này, sao đi mà chẳng thấy gọi về cho ba mẹ? Biết ba mẹ nhớ con lắm không? thời gian qua con sống thế nào? đã được nghỉ tết rồi sao? - Mẹ nó cầm vai đẩy nó ra hỏi dồn dập.
- Con sống tốt, vẫn khỏe mẹ ạ, Vào nhà rồi nói chuyện nhé mẹ. - nó kéo tay mẹ nó vào nhà quay lại chỗ Bon.
- Anh Tùng vào nhà uống nước đã tý lấy đồ sau.
- (Tùng là tên thật của Bon vì về nhà không thể gọi biệt danh được nên nó gọi tên thật. Gia đình Tùng cũng có một tập đoàn ở Hàn Quốc về thời trang).
- Thiên, Mặt con lắm sao vậy? - Mẹ nó nhìn vào mặt nó. Vì nó thấy vết thương đã khô nên nó tháo băng ra cho thoáng.
- Dạ, con không sao. Chỉ là vô tình thôi - Nó đánh trống lảng.
- Đùng dẫu mẹ, đây là vết dao đúng không? - Mẹ nó sờ lên mặt đưa con gái tội nghiệp.
- Là do vô tình thật mà mẹ. - Nó bắt đầu sợ ôm mặt.
- Bác gái. Bác bình tĩnh, Thiên đã cố gắng can đảm lắm mới dám về nhà đừng để cô ấy sợ hãi. - Tùng lên tiếng nói nhỏ với mẹ nó.
- Uk. Bác xin lỗi, bác vô ý quá. - Mẹ nó cũng thấy Tùng nói đúng liền nhẹ giọng.
- Không sao đâu con. Mẹ xin lỗi. Mẹ gọi ba tý về mua gì về ăn nhé - Mẹ nó nói với nó rồi cầm điện thoại gọi cho ba nó báo nó về.
- Anh ở đây ăn tết với nhà em nhé. Nhà em đơn sơ vậy thôi, không biết anh dám ở không. - Nó hỏi Tùng.
- Nếu em mời thì tốt quá, năm nào anh cũng ăn tết một mình không thì đi nhảy nhót cùng đám bạn thôi, nếu có thể sống trong một căn nhà nhỏ bé nhưng có đủ ba mẹ thì tốt biết mấy. - Tùng tâm sự.

.....

Trở về hiện tại.

- Trúc ơi. - Thiên gọi từ dưới nhà.
  - Thiên...- Trúc chạy một mạch từ trong nhà ra nhìn con bạn.
  - Mặt mày.... bị sao thế này? - Trúc ngơ ngác nhìn nó, đặt bàn tay lên má nó.
  - Không sao đâu. - Nó cười, đi chơi đi.
  - Uk. - Trúc gật đầu.
  - Đi xe đạp nhé. Đây là...? - Trúc nhìn sang Tùng.
  - À đây là anh Tùng hơn tao 2 tuổi. bạn tao ở dưới kia hôm trước đưa tao lên đây rồi ăn tết cùng gia đình tao luôn. - nó nhanh ý giới thiệu.
  - Dạ. Chào anh - Trúc cúi đầu.
- Tùng cũng cúi đầu ra ý chào lại.
- À. Mình có 3 người nhưng nếu đi xe thì... - Trúc nhìn xe rồi nhìn nó.
  - Không sao, anh nhìn thấy trong nhà còn một chiếc xe nữa, anh biết đi xe đạp mà. - Tùng nhanh ý.
  - Ồ, ra là anh cũng biết đi xe đạp hả? - Nó nhìn nheo mắt cười.

Trúc đeo nó, Tùng đi xe một mình.

- Em có muốn học đi không? - Tùng hỏi nó.
- Thôi, em sợ lắm. - Nó xua tay.
- Thôi gì tập đi tao giữ cho, - Trúc hăng hái.

Thế rồi Trúc và Tùng dạy nó tập đi xe, thi thoảng Tùng quay sang nhìn Trúc, Trúc cũng vậy rồi 2 ánh mắt nhìn thẳng vào nhau, ngượng ngùng tí tí Trúc lại gọi nó để đánh trống lảng. Đây, giỡn lắm sắp đi được rồi...

Tối hôm ấy về anh xin số Trúc từ nó.

- Em biết rồi nhá. - nó trên.

- Chỉ là anh muốn nói chuyện với bạn em thôi, nói chuyện với em nhiều chán chết. - Tùng đánh trống lảng rồi đi ra chỗ khác.

Nếu mày yêu được anh ấy thì tốt quá, anh ấy là một người rất tốt. Nó chúc thăm trong bụng cho con bạn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Làm Lành - Sum Vầy

Sớm hôm sau:

- Dạ, em đây đại ca - Tùng có điện thoại của Kiệt từ sớm.

- Bon, Cậu đi theo Red đã lâu có biết nhà Red ở đâu không? Cũng lâu rồi tôi chưa gặp ba mẹ muốn lên đây chúc tết. - Kiệt hỏi dò, là Nam gọi cho Kiệt nói rằng nó bỏ đi, chắc chắn là đã về nhà.

- Dạ, hôm nọ nhận lệnh em đưa Red về và được bác chủ nhà mời ở lại ăn tết nên giờ em đang ở đây ạ - Bon trả lời Kiệt bằng tên Biệt danh.

- Vậy cậu cho tôi địa chỉ đi. Tôi sẽ lên chơi, đừng nói gì với Red vì tôi muốn gây bất ngờ cho gia đình em ấy. - Kiệt dặn vì sợ nó sẽ bỏ trốn tiếp.

- Em hiểu ạ, em sẽ nhắn tin gửi anh - Bon trả lời rồi cúp máy.

.....

- Anh đã có địa chỉ của Thiên rồi ạ? Vâng. Cảm ơn anh nhiều lắm. - Nam nói rồi cúp máy.

- Sao rồi hả anh? - Lyon ngồi cạnh hỏi. Cô rất hối hận về những gì đã làm với nó chỉ mong sao nó vẫn bình an, ở cùng Nam cô đã hiểu được nhiều điều. Không ép buộc cô cũng sẽ giống Nam, chúc phúc cho người mình yêu. Luôn ở cạnh và giúp đỡ khi họ cần.

- Uk. Tìm được rồi, mai anh ra viện anh sẽ đi cùng Son. - Nam nói với Lyon.

- Anh có thể cho em đi cùng không? Em giờ không có nhà cửa, chẳng nơi nào để đi cả - Lyon nhìn Nam.

- Giờ anh sẽ chỉ gọi em là Tuyết thôi nhé. Hãy bỏ cái tên Lyon đi - Nam nhìn Tuyết.

- Vâng. - Tuyết gật đầu.

Nam cầm điện thoại gọi cho hấn.

- Chuẩn bị nhé, chiều mai tao ra viện rồi ngày kia đi, tao có địa chỉ rồi.

... Một ngày sau:

Nó vừa đi chợ về nhìn thấy 3 chiếc xe 2 Zenvo St1 trắng, đen, một chiếc Lamborghini, trước cửa.

- Anh Kiệt, Anh Nam, Lyon,... - Nó giật mình khi nhìn thấy những người đứng trước mặt.

Nó ôm mặt tính chạy đi khi nhìn thấy hấn.

- Thiên - Hấn chạy theo nó, cầm tay nó kéo lại.

Kiệt, Nam, Tuyết ngán ngẩm không muốn xem chuyện tình sưót mướt này nên đã đi vào trong nhà.

- Hấn kéo tay nó vào ôm lấy thân hình bé nhỏ, mỏng manh của nó, hôn lên da mặt nó, nó lấy tay che lại vết thương, hấn đỡ tay nó xuống.

- Xin lỗi em, đừng như vậy nữa, em có biết anh khổ sở thế nào khi không có em ở cạnh, không biết tin tức gì của em không? - hấn ôm nó thật chặt, xoa đầu nó nói.

- Anh bỏ ra, tại sao lại tới đây? - Nó hét lên cố đẩy dụa.

- Đừng trốn anh, đừng cách xa anh nữa. Anh nhớ em, anh nhớ em từng phút em có hiểu anh không? - Hấn nhẹ nhàng nói.

- Không, soi vào gương em còn thấy sợ chính bản thân mình. Anh chỉ là đang thương hại em thôi, buông em ra đi, đừng tìm em nữa. - Nó nói, nước mắt nó rơi từng giọt, đẩy hấn ra.

Hấn tức giận móc con dao gấp trong túi quần ra đặt trên mặt mình.

- Nếu em không tin anh, Anh cũng sẽ tự để vết sẹo trên mặt mình để không bao giờ có một ai nhìn ngó anh mỗi khi anh ra đường nữa.

- Đừng. - Nó hét lên.

Nó lao vào dặt con dao ra khỏi khuôn mặt anh. Con dao rơi xuống đất.

- Làm sao anh bỏ được em chứ? Tin anh đi, hãy đặt niềm tin vào anh, 1 lần thôi nhé. - Hấn lại kéo khuôn mặt lại gần, bàn tay anh đặt lên vết thương đang bong vảy khô, anh sờ nhẹ nhàng từ trên xuống dưới, bờ môi anh hướng về môi nó. Anh nhớ em, dù trên khuôn mặt ấy có thêm vài vết nữa anh cũng vẫn bên em, yêu em. đặt lên môi nó một nụ hôn chứng minh cho tình yêu anh dành cho nó không bao giờ đổi thay.

- Đây, đã nói là sẽ làm lành được ngay với cách này mà - Nam đứng ở mé cửa nhìn nói.

- Đây là cách anh bày chứ? - Kiệt ngó trên đầu Nam.

Nó đẩy anh ra.

- Nếu đã vậy em sẽ bám lấy anh cả đời không buông đâu, anh suy nghĩ kĩ vào, vì buông anh ra rồi em sẽ chẳng ai lấy nữa. - nó nói với anh.

- Anh chỉ ước được như vậy thôi. - hấn cười nhìn nó.

Hấn nhìn vào ngôi nhà lụp xụp của nó, là ngôi nhà ngang bằng gỗ 2 tầng.

Tùng và Trúc đưa nhau đi trốn từ sáng giờ mới về.

- Thiên, ơ Sun, Ken, đại ca... - Tùng dặt tay Trúc vào nhà ngạc nhiên khi nhìn thấy những người này ở trong nhà.

- Gọi bình thường đi, sao cậu lại ở đây? đây là ai? - Kiệt hỏi.

- Dạ đây là bạn gái của em tên Trúc - Tùng kéo tay Trúc vào giới thiệu.

- Cậu nhanh ghê, lên đây mấy hôm mà đã tìm dc bạn gái rồi chắc tôi cũng phải ở đây luôn quá - Nam nhìn Tùng cười.

- Mọi người cứ gọi tôi là Tùng nhé. - Tùng nói.

Mọi người ngồi nói chuyện một lúc rồi mẹ nó về.

- Kiệt, phải Kiệt đấy không con? - Mẹ hấn bước vào nhà nhìn thấy Kiệt.

- Vâng con đây mẹ, - Kiệt đứng dậy ôm lấy bà.

- Thiên đây là... - Mẹ nó bước vào nhà hỏi.

- Dạ đây là các bạn con từ thành phố lên, là những người giúp đỡ con trong thời gian con học ở đây, mẹ có thể coi các anh ấy là người nhà được không ạ? - Nó giới thiệu.

- Dạ con chào bác, con là Sơn - hấn nhanh chóng đứng dậy chào.

- Nhanh thế? Con là Nam - Nam nhìn hấn rồi quay sang chào mẹ nó.

- Con là Tuyết ạ.

- Uk. Thiên đi chợ đi con, Tùng với Trúc ra sau vườn nhặt rau nhé, các con còn hơn tuần nữa đến tết rồi các con ở đây ăn tết luôn với gia đình ta nhé, đã lâu lắm rồi nhà ta không đông vui như thế này. Tối nay làm bữa lẩu để ăn cho ấm bụng. - Mẹ nó sai nó rồi nói với mọi người.

- Dạ, con đồng ý 2 chân 2 tay luôn ạ - Cả lũ nhao nhao.

- Anh đưa em đi chợ, cả anh nữa, em cũng đi - Cả lũ đòi theo nó.
  - Em đi xe đạp các anh có biết đi không? không thể đi ô tô đường này chỉ để đi chợ được. - Nó nói.
  - Biết chứ. - hấn lên tiếng.
  - Mà còn nhớ hồi bé tao với mày mới biết đi 2 thằng bày đặt đua xe đâm cả xuống hồ không? - Nam nhìn hấn kể chuyện hồi nhỏ.
  - Uk. Xong mẹ mày cảm ơn đánh cho 2 thằng một trận, ông ra can mày nhĩ - Hấn để theo.
- Rồi hấn đeo nó, Nam đeo Tuyết đi chợ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đêm Giao Thừa

- Mẹ, con chắc không ở được, mai con về luôn, con quên không báo với ba mẹ là con đã lấy vợ. Vợ con vừa đẻ tháng trước. - Kiệt nói với mẹ.
- Uk. Tốt quá rồi. Đúng rồi, vợ sinh nở khó khăn con phải giúp đỡ vợ nhiều vào. - Mẹ nó khuyên.
- Ông về thật đúng lúc, xem ai đến này - Có tiếng xe máy vào nhà mẹ nó ngó ra ngoài thấy ba nó về thì chạy ra kéo ông vào.
- Kiệt. - Ba nhìn thấy Kiệt roi nước mắt gọi tên
- Thế giờ con làm gì rồi? - mẹ kéo Kiệt xuống ghế ngồi hỏi thăm ba cũng ngồi cạnh.
- Con đang làm Tổng giám đốc tập đoàn The New mẹ ạ. - rồi Kiệt kể hết mọi chuyện cho ba mẹ nghe.
- Tốt quá rồi, cảm ơn trời đất - Ba nói.

.....

Tối đến cả nhà nó sum vầy quây quần bên nhau nói chuyện cười đùa. Mẹ nó để ý hấn. Rồi nói thầm. Đây là người làm con khổ đúng không?

..... Sáng hôm sau:

- Thôi mọi người ở lại vui vẻ nhé. Con chào ba mẹ, tết sang năm con sẽ cho vợ con con lên chơi với ông bà. - Kiệt nói rồi vào trong xe.
- Ukm. Đi đường cẩn thận con nhé. - Mẹ dơ tay ra vẫy anh.

..... Hôm nay giao thừa rồi.

Hấn và Nam nhảy vào chuồng bắt gà để mổ.

- Á, đau... - Hấn hét lên.
- Đùng tóm bên đấy, chặn đầu bên này đi - Nam quát.
- ..... Ba mẹ nó chỉ biết đứng ngoài mà cười thôi.

Rồi hấn và Nam đi đầu mải gần tới mới về.

- Ăn cơm tối xong, nó trèo lên mái nhà ngồi, hấn cũng mò mẫm lên theo ngồi xuống cạnh nó.
- Ở đây không giống thành phố, không có pháo hoa anh nhĩ? chỉ có bầu trời trong xanh đầy sao thôi. - nó nhìn lên bầu trời nói.
- Còn có anh bên cạnh nữa chứ? em nhìn anh có đẹp hơn pháo hoa không? - Hấn trêu nó.
- Anh này, Em đã đọc ở đâu đó câu hỏi "Anh sẽ yêu em bao lâu" và giờ em muốn hỏi anh câu ấy - nó nằm ngửa xuống mái.

- Anh không biết, nhưng có thể là mãi mãi - Anh nằm cạnh nó.

Ở phía dưới sân, mẹ nó đang nhìn lên chỗ nó.

- Mẹ đoán đúng phải không? là cậu ta, người con thích.

Nam, Tuyết, Tùng, Trúc cũng vừa đi đón Trúc sang nhà nó đón giao thừa thì nhìn thấy nó và hấn trên mái.

- Em biết đường lên.- Trúc hăng hái

- Đi thôi -Tùng chỉ.

- Này, hóa ra 2 người ở đây hẹn hò à? - Nam nhìn hấn trên.

- Hẹn hò cái con khỉ. Ngồi đây hưởng thụ đấy mà không biết à? - Hấn đánh vào Nam

Cả lũ ngồi xuống xếp theo hàng từ phải sang trái: Tuyết, Nam, Hấn, Nó, Trúc, Tùng.

- Trúc này, theo tao xuống thành phố học đi. - nó mở lời.

- Nhưng trường mà làm sao tao xin vào được? - Trúc do dự.

- Anh sẽ làm hồ sơ cho em, chỉ cần em đồng ý thôi. - Tùng nhanh miệng.

- Nếu nó không làm được thì anh làm cho. - Hấn lên tiếng.

- Đúng đấy không yêu xa mỗi người một nơi khổ lắm. - Tuyết thêm vào.

- Đi đi, mai anh sang xin cho. - Nam nói thì bị cả lũ nhìn.

- À... À... Tùng nó xin cho. - Nam sửa lỗi cười trừ.

- Em đồng ý. - Trúc lưỡng lự rồi gật đầu.

- Còn 5p nữa là giao thừa rồi, khi Anh đếm 3, 2, 1 thì tất cả cùng chúc mừng năm mới nhé? - hấn quay sang nói.

- Ok. - đồng thanh.

3 - 2 - 1.

- Chúc mừng năm mới..... bọn nó vừa nói xong thì pháo hoa từ đâu bay lên, nó đang ngồi trên mái nhìn thật thích, thật đẹp.

- Đẹp quá..... - nó thốt lên.

- Em thích không? - Hấn hỏi.

- Là anh làm hả? - Nó nhìn.

- Anh và Nam mất cả chiều đấy. - Hấn nhìn Nam.

- Kinh thật nhé - Trúc trên.

- Mai em thích anh cũng làm cho em được. - Tùng ghen tỵ.

- Haha.....haha..... Tất cả mọi người ngồi đây ai ai cũng vui vẻ, Nam cũng vậy và Tuyết cũng thế. Nam chỉ cần nhìn Thiên cười là đủ, công sức anh làm là để cho 2 người con gái anh quan tâm vui. Còn Tuyết, chỉ cần anh cười thật tươi là cô cũng mãn nguyện lắm rồi. Rồi bỗng Nam cầm tay Tuyết nói khẽ vào tai.

- Em hãy đợi anh, khi nào anh thấy thật sự anh thích em thì anh sẽ nói anh yêu em. Còn bây giờ anh vẫn đang đợi, đợi để quên được một người con gái còn một ít hình ảnh trong anh.

- Em sẽ chờ - Tuyết nói rồi mỉm cười. Anh lo nghĩ cho cô, sợ cô thấy tình cảm anh dành cho cô như một người thay thế. cô hiểu chứ.

Nhìn chúng cười thật vui, thật tốt phải không anh? - mẹ nó ở dưới sân cùng ba nó xem pháo hoa.

- Uk. Anh nghĩ lần này con chọn con đường đúng rồi - Ba hấn nói rồi đặt tay lên vai mẹ nó.

.....

Ngày nó trở về thành phố.

- Mẹ con đi đây, Ba mẹ ở nhà giữ sức khỏe nhé. - Nó nói nhẹ nhàng nhất nó sắp khóc rồi.

- Đợi ta một chút. Son lại đây ta có việc cần nói - Mẹ hần gọi.

- Dạ. - Hần đi tới chỗ mẹ nó.

- Con nhớ chăm sóc Thiên cẩn thận, Nó giờ rất dễ tổn thương, hãy quý trọng trái tim mình. Ta biết con yêu Thiên. Ta đã nhìn được điều đó ở ánh mắt con nhìn con gái ta. Coi như ta gửi Thiên cho con thử lòng con trong thời gian này. - Mẹ nó dặn Son.

- Dạ, con cảm ơn bác rất nhiều. Con hứa sẽ không để cô ấy bị tổn thương thêm lần nào nữa, con xin phép - Son cúi đầu rồi lên xe.

- Các con đi cẩn thận nhé. - Mẹ hần vẫy tay chào.

3 chiếc xe Zenvo ST1. một đen một trắng và một nâu đồng.

Hần, nó, Nam, Tuyết, Tùng và Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhìn Anh Đây...

Trở về thành phố, 3 ngày nữa nó bước vào kì II. Tùng bắt cóc luôn Trúc sang biệt thự của mình ở. Tuyết không có chỗ nào đi nên Nam bảo cho Tuyết chuyển luôn về biệt thự của hần. Dù sao cạnh phòng nó cũng có một phòng trống.

Ngồi vào phòng soi gương nó nhìn lại khuôn mặt của mình, tiều tụy, xấu xí. Nước mắt nó chảy từng giọt một lần vào vết sẹo trên má. Vết sẹo đã in sâu vào khuôn mặt.

- Thiên ơi. - Trúc mở cửa gọi nó.

- Mày sang lúc nào thế? - Nó nhìn Trúc đôi mắt đỏ hoe.

- Sao mày lại khóc? - Trúc nhìn vào đôi mắt của nó.

- Không, tao đâu có khóc? - Nó lấy tay gạt nhẹ giọt nước còn đọng lại trên mi.

- Đừng nói dối tao? Mày đừng soi gương nữa - Trúc nhìn chiếc gương đối diện với nó.

- Tao không sao đâu. - Nó cố chối.

- Đi chơi không? Anh Tùng nói muốn đưa mọi người đến công viên. - Trúc hăng hái.

- Ukm. Mày xuống trước đi tao thay đồ xong xuống.

- Vậy xuống luôn nhé tao chờ. - Trúc ra ngoài đóng cửa thì thấy hần đang lên.

- Anh Son, em có chuyện muốn nói. - Trúc gọi hần rồi kéo lên tầng.

- Có chuyện gì thế? - Hần hỏi.

- Em nghĩ anh nên quan tâm tới Thiên nhiều một chút. - Trúc thẳng thắn.

- Anh vẫn đang làm chuyện đó. - hần nói lại.

- Không, điều Thiên cần lúc này không phải quan tâm theo kiểu em muốn ăn gì? mua gì? đi đâu? Mà điều Thiên cần lúc này là ân cần, chia sẻ. Em vừa vào phòng, thấy Thiên đang ngồi khóc trước gương, một người con gái anh biết họ sợ nhất gì không? đó là xấu, vết thương ấy khiến Thiên không dám ra ngoài cùng anh, không dám nhìn thẳng vào anh cho dù bạn ấy có chấp nhận quay về cùng anh thì đó vẫn chỉ là bên ngoài, còn trong tâm bạn ấy luôn thấy

xấu hổ, thấy không xứng với anh. - Trúc phân tích.

- Vậy anh phải làm sao? - hấn ngơ ngác nói, hấn suy nghĩ quá đơn giản rồi sao?

- Anh hãy tự tìm cách đi, vì em chỉ có thể giúp anh đến thế. Anh là người yêu bạn ấy em tin anh sẽ làm được. Mọi người chuẩn bị đi chơi ở công viên, Thiên cũng đã đồng ý đi rồi, anh chuẩn bị đi nhé. - Trúc nói rồi đi xuống.

Hấn đứng suy nghĩ một hồi. Anh không biết phải làm sao, Thiên à? Sao em vẫn không tin anh cơ chứ? Anh biết phải làm sao bây giờ đầu óc anh trống rỗng.

Hấn thay quần áo xong, Chiếc quần jean ngắn rách rách màu xanh, chiếc áo Phông mỏng một màu xám ở trong khoác thêm chiếc áo sơ mi giả jean xắn lửng tay đóng 2 cúc giữa, đôi giày thể thao da lộn Adidas NEO chính hãng màu xám, cầm đồng hồ nó mua cho đeo vào tay kiểu tóc nhuộm vàng phần mái ngó vệt 2 bên tai. Trông thật giản dị, không kiểu đẹp trai, tóc tai đẹp (x5) Vuốt keo các thứ.... như mấy anh ca sĩ hàn quốc. Hấn cầm một chiếc áo sơ mi giả jean và đôi giày giống của mình đi sang phòng nó.

- Thiên ơi. - Hấn gõ cửa.

- Anh vào đi - Nó vừa thay bộ quần áo xong. Nó cũng mặc chiếc quần boyfriend jeans xắn gấu, áo croptop bó khoác thêm chiếc áo jean dài không đóng cúc. chân đi đôi giày nike bình thường, tóc búi hết lên đỉnh, trông nó thật cá tính, mạnh mẽ.

Hấn bước tới chỗ nó đứng trước mặt nó.

- Vợ à, Nhìn anh này. Anh yêu em, dù sau này thế nào anh không chắc chắn lắm, nhưng bây giờ em hãy tự tin lên, nhìn anh này, Vết sẹo đó không có gì là xấu cả mà anh còn phải cảm ơn Linh vì em như vậy sẽ không ai cướp em ra khỏi anh nữa, nếu một ngày em cảm thấy xấu hổ khi đi cùng với anh thì hãy nói cho anh biết từ ngày em bị như vậy ngày nào anh cũng cầm nó theo người không phải để phòng kẻ xấu đâu là vì em đấy. Con dao này anh sẽ tự đặt lên mặt mình để chúng ta có thể ghép thành một đôi. Anh yêu em. Vợ của anh - Hấn móc con dao trong túi ra và nói.

Nó không nói gì, chỉ ôm lấy hấn.

- Tin anh đi, tình yêu của anh không xuất phát từ khuôn mặt mà từ trái tim. Vợ có cảm nhận được nó đang đập được là vì em không? - Hấn lấy tay nó đặt lên tim mình.

Rồi đưa chiếc áo bắt nó thay. Nó cởi chiếc áo khoác jean của mình ra, khoác chiếc này vào.

- Không, em mặc hấn vào cơ. - Nó bước ra hấn nhìn rồi phán.

Nó lại thay, mặc mỗi chiếc áo sơ mi rộng xắn lửng tay đi ra.

- Được đấy. Em đi thử nhé. - hấn dơ lên đôi giày. Đặt tay lên vai ấn nó ngồi xuống hấn từ từ tháo đôi giày nó đang đi ra thay vào đó là đôi giày giống hấn. Nó đứng lên.

- Em xinh lắm, mình đi chơi thôi - Hấn cầm tay nó kéo đi.

- Ồ. Em chưa soi gương - Nó giật mình hét lên.

- Không cần, từ giờ anh sẽ là chiếc gương của em. - Hấn vừa đi vừa nói.

Bước xuống nhà, cả 4 người đứng nhìn 2 đứa nó từ trên đi xuống.

- Má ơi. Định cho cái thế giới này biết có mỗi 2 người biết yêu hả? - Nam hét lên.

- Đi em - Tùng kéo Trúc.

- Đi đâu anh? - Trúc ngạc nhiên.

- Anh sẽ mua tất cả những cái gì có thể làm đôi được. - Tùng nói to.

- Tao sẽ không đi xe đụng mày nữa - Nam nói rồi gọi người mang chiếc Lykan đến.

Mọi người cười một trận rồi rủ nhau đi, Tuyệt đi nhưng không khỏi rời mắt được Nam. Anh đâu có đôi chứ đồ ngốc này.

Hấn đưa nó lên chiếc Bugatti veyron biển 66666 của mình.

- Ui rào, chúng mày tưởng đây là cuộc thi độ xe chắc. - Tùng đi hấn với em zenzo ST1.

Chương 46: Thế Giới Ghê Rợn

Tới công viên rồi. Tụi nó chọn đi tô tượng.

- Đúng là đàn bà con gái. - Tùng lên tiếng.
- Người ta vào đây đi nhà ma để anh em tôi còn có dịp thể hiện đây ngồi tô tô vẽ vẽ y như con nít mới bắt đầu biết nghịch vậy. - Nam
- Thôi, tao thấy có sao đâu, coi như luyện mắt đi. Lát xong phải đi nhà ma đấy - Hấn lên tiếng.
- ok, này 3 chúng ta phải gọi là 3T mới đúng. - Nó lên tiếng nhìn.
- Sao lại thế? - Trúc hỏi.
- Là Thiên, Trúc, Tuyết. chẳng là 3T thì là gì? - Nó nói.
- Haha... khéo tưởng tượng. - Nam cười lớn.

Ngồi tô tượng cả bọn nói chuyện rôm rả ầm ĩ, cười đùa,...

Nó với hấn tô hình có 2 thiên thần một nam một nữ có một hình trái tim ở giữa đang nhìn nhau.

- Cái này tượng trưng cho tình yêu của anh và em. - Hấn nói với nó rồi tô trái tim màu hồng nhạt.
- Sao lại là màu hồng? phải tô màu đỏ chứ? - Nó nhìn hấn nhử mày khó hiểu.
- vì tô màu đỏ rất dễ phai theo năm tháng khi nó phai nó sẽ chuyển màu, nhưng anh tô màu hồng nhạt nên sẽ không bao giờ phai. Nếu có phai thì mãi mãi nó vẫn là màu hồng nhạt. - Hấn dừng tay rồi nói với nó.
- Ày kinh, Sơn nhà ta hôm nay có triết lý thật sâu sắc - Nam quay sang trêu.

Nam và Tuyết tô hình bà lão ngồi trên một chiếc xích đu.

- Em tô hình này nghĩa là gì? Sao lại chọn hình bà già chứ? - Nam hỏi.
- Là vì em muốn đợi một người, không biết là có tới già không? có lẽ em rất yêu. - Tuyết nhìn vào bức tượng nói rồi cười.

Nam nhìn Tuyết. Không nói gì rồi anh lại cặm cụi tô.

"Xin lỗi em, chỉ là chưa đến lúc."

- HaHa, hình của mình thật đơn giản, ngộá phát là xong - Tùng hét lớn.
- Ủi, sao lại mỗi trái tim to bằng bàn tay vậy? - Nó nhìn hỏi.
- Nói lên tất cả rồi còn gì? - Tùng nhìn Trúc.
- Hi. - Trúc chẳng biết nói gì chỉ cười.

.....

- Các người cứ đợi đấy, cười đi - Có một người đã nghe được cuộc nói chuyện của bọn hấn.

.....

Tô tượng xong rồi cả bọn rủ nhau đi nhà ma. Biển ngoài có ghi "Thế giới ghê rợn"

Bước vào cửa Nó đi trước, hấn thấy 2 tên gác mặc quần áo ma, tay cầm chiếc đầu nâu rồi cứ nhìn hấn và nó.

- Woوو, vừa vào cửa đã rợn tóc gáy, - Trúc sợ hãi nhìn.

- Đùa hơi quá rồi đấy - Tùng hét lên.

- Ghê quá đi - Nó cũng nói.

Đi thêm vài bước nó bị thụt xuống một cái lầy càng dẫy càng tụt đã quá đầu gối, rất khó để lên. Hấn thấy vậy liền kéo nó lên, Nam đi sát tường thì bị vướn vào lưới càng gỡ càng mắc chân, Tùng bị mắc phải bầy vừa chạm vào dây ngang đường thì bị kéo ngược chân lên. Chỉ còn hấn, Tuyết, Trúc. Trúc thì không biết võ. Hấn nhìn một lượt hấn hét to:

- Là bầy.

Tất cả mọi người nhìn về hấn.

- Đúng rồi.

Dây cước sắc quá, Nam cọ quây đến đầu xước da đến đấy, thấy chân nam chảy máu Hấn chạy ra kéo lưới mắc dưới chân cho nam.

Đúng lúc đấy Thủy và bọn đàn em giả ma đi ra. Thủy ra lệnh cho đàn em lôi nó lên.

- Uôi, ma nữ. - Hấn nhìn Thủy nói.

- Anh Nam. Anh chỉ cần nói yêu em thôi cô ta sẽ được bình an, tất cả ân oán hận thù của chúng ta, của Linh em sẽ coi như không tồn tại - Thủy nói chỉ vào nó đang bị trói tay bên cạnh.

- Tôi thật ghê rợn cô, đáng lẽ tôi có thể coi cô như người em gái để tôi quý. Nhưng tất cả những gì chị em cô làm đối với tôi thật kinh tởm - Nam nhìn Thủy nói lời cay đắng.

- Em có gì không tốt? không đẹp? để lọt được vào mắt anh, để được anh để ý em đã làm tất cả anh không thấy sao? - Thủy rơi nước mắt.

- Tất cả những gì cô làm là đây à? Là hãm hại em tôi? là tìm mọi cách đưa chúng tôi vào con đường chết? là phải giết Thiên bằng được? Sao cô tàn nhẫn thế? - Nam nhìn Thủy.

- Không, là em yêu anh, anh chưa bao giờ đối xử tốt với em bằng một nửa với con nhỏ đó. Tất cả là vì anh đã không chọn em. Cô ta có gì tốt đẹp chứ? nhìn mặt cô ta xem haha, là vết sẹo to đùng, là món quà em gái tôi gửi tặng, Nam anh cũng yêu cô ta cơ mà phải không? thậm chí anh đã gặp cô ta trước Sơn nhưng tại sao anh lại nhường cô ta cho Sơn? - Thủy nói với Nam tất cả mọi người đều nghe thấy.

Tuyết nghe thấy, nước mắt cô rơi ngược vào tim, nó mặt, chất... Sơn nghe thấy nhìn sang thẳng bạn.

Thế nào Sơn? Biết bạn mình cũng yêu thầm người yêu mình có kinh ngạc lắm không? - Thủy lại nhìn hấn.

- Cô im miệng đi - Nam quát.

Hóa ra còn là vậy, tôi cứ tưởng bạn coi Thiên là em gái thả nào tại sao lại tốt quá mức vậy chứ? Tùng suy nghĩ trong đầu.

- Hôm nay đối với tôi mà nói đúng là một mũi tên trúng 3 đích, vừa để bạn anh thấy bộ mặt của anh, vừa có thể tiêu diệt được kẻ thù hại em gái tôi và cô ta cũng chính là tình địch của tôi. Thủy cầm 3 chiếc phi tiêu.

Chiếc này tôi sẽ cho vào mắt cô thêm một vết cho cân.

- Thủy phi thẳng vào mặt nó, nó né mặt quay đi, chiếc phi tiêu đang nằm ngang trên miệng của nó. tất cả mọi người đều kinh ngạc.

- Woo, đúng là đại ca đã truyền đạt. - Tùng lên tiếng.

- Được cô giỏi lắm - Thủy bực mình quát.

Nó nhả phi tiêu xuống chân, dùng chân đá hất lên ra đằng sau chạm đúng tay đỡ, nó dùng phi tiêu còi dây trói. Cái này là Kiệt đã huấn luyện cho nó từ nhỏ phòng trường hợp bị bắt cóc. nhưng thứ kiệt hướng dẫn là dùng đá ở dưới chân. Kiệt nói chỉ cần chỗ em đứng có bất kể viên đá nào em đều lấy được mà không cần ngồi mò mẫm.

Nó dùng phi tiêu nhảy lên đánh tới tập tất cả đàn em của Thủy. Đang đánh thì đầu nó đau quá, đau như búa bổ vậy. Nó dùng tay ôm lấy đầu.

- Thiên ơi - Hấn gọi. Thấy cộm trong túi hấn móc ra thì ra là con dao. hấn phi lên dây thừng đứt tung rơi xuống nhặt con dao lên cắt dây cước cho Nam, Tùng và Nam tiến đến đánh quân của Thủy. Hấn chạy đến ôm lấy Thiên.

- Đầu em... Nó mơ hồ rồi lịm đi.

Thủy thấy không đỡ được cho người rút lui.

Chương 47: Tao Không Nhường, Là Cô Ấy Chọn...

- Nếu tình hình cứ thế này thì khả năng trong vòng 3 tháng nữa cô bé sẽ mất đi trí nhớ hoàn toàn, đây là trường hợp may mắn, hoặc nếu không có thể sẽ nằm bất động mãi mãi. Hiện tại chất độc đang lan đi một cách nhanh chóng ra khắp cơ thể, rồi nó sẽ tiến lên phần não bộ. - Vị bác sĩ ngày trước thăm khám cho nó nói.

- Vậy bây giờ chúng cháu phải làm sao ạ? - hấn hoảng hốt.

- Tạm thời bây giờ hãy tìm ra loại nấm Linh Chi được mọc ở độ cao trên 2000m. Sẽ ngăn được sự lây lan của chất độc. Phải ở độ cao đó thì nấm Linh Chi mới có được chất TRS giảm khả năng phát triển hay có thể kìm hãm được chất độc, nếu dùng Nấm thường sẽ không có lợi và không có chất TRS thì sẽ không kìm hãm được chất độc. - Lời vị bác sĩ nói văng vẳng bên tai.

- Vậy bác có thể cho cháu cụ thể địa chỉ được không? - Hấn hỏi tiếp.

- Cũng khó lắm, làm nghề này ta đã đi rất nhiều nơi nhưng chưa nhìn thấy loại nấm này bao giờ, chỉ biết nó có màu nâu đỏ, ở chân nấm có màu vàng óng, dơ lên mặt trời nó sẽ tự động chuyển thành màu của cầu vồng. Nếu 2000m thì có thể là các tỉnh vùng cao giáp Trung Quốc khí hậu phù hợp với loại nấm này. - Vị bác sĩ lắc đầu rồi đi.

- Phải làm sao bây giờ? - Nam nhìn hấn.

- Tao cũng không biết. - Hấn nhìn Nam.

- Nếu như loại nấm có màu vàng, dơ lên trời thì thành 7 màu. Có lẽ em biết - Trúc trả lời.

- Sao em biết à? - Tùng, Nam, hấn ngơ ngác nhìn.

- Các anh quên em là người vùng cao rồi sao? chỗ em ở cũng cao hơn 1300m. Nơi em sống có ngọn núi cao 2500m. Đây là một khu vực rừng già, chỉ có những người lớn tuổi, quen đường mới dám đi, cách thị trấn em ở 30km có một cụ già sống với đứa cháu. Đứa bé này ngày trước Thiên đã cứu nên ông cụ rất quý Thiên vài lần ông vào rừng già đã cho em và Thiên đi cùng, em cũng đã nhìn thấy nấm như thế này rất nhiều khi lên đến đỉnh. Ông nói nấm này không biết hái rất độc nhưng nó có thể chữa được bách bệnh, có người vừa hái nấm cầm lên đã chết ông sợ mọi người thi nhau đi hái hết của quý nên ông đã bịa ra rằng nấm của trời ai động vào sẽ chết, nhưng thực ra chỉ có mỗi ông biết cách hái loại nấm này. Nếu biết Thiên gặp chuyện chắc chắn ông ấy sẽ giúp. - Trúc kể một mạch.

- Được, anh sẽ đưa em đi. Các cậu cứ yên tâm ở lại đợi tôi về, Thiên tỉnh dậy nhớ chuyển dùm tôi chuyện này. Tất cả những vị quan chức cấp cao có liên quan năm đó đều đã được tìm ra. em ấy sẽ hiểu. - Tùng nói rồi đưa Trúc đi.

- Được, trông cậy vào 2 người. - Hấn nói rồi nhìn Tùng với ánh mắt đầy hi vọng.

- Thiên định làm gì vậy nhỉ? Năm đó ư? quan chức? - Nam suy tư với những câu Tùng nhắc nhở.

- Mà nghĩ Thiên đang làm gì? - hấn hỏi Nam.

- Tao cũng đang nghĩ - Nam nói lại.

Tuyệt không biết điều gì nên chỉ ngồi một góc nhìn và nghe quan sát xung quanh, Được một lúc.

- Anh, Thiên ra rồi.

Hấn vội vàng đến đẩy chiếc xe nó đang nằm trên đó ngủ ngon giấc vào phòng VIP.

- Mà về tắm rửa com nước đi, tao ở lại trông vợ tao. - Hấn nói rồi đẩy Nam đi.

Có lẽ sau những lời Thủy nói hấn đã cảnh giác với thằng bạn hơn.

- Trước khi đi tao cần nói chuyện với mày - Nam nhìn hấn.

- Giúp anh trông Thiên một tý - Nam quay lại nói với Tuyệt.

- Chị thật tốt, có những người quan tâm chị, yêu thương chở che cho chị. Chị có gia đình, có bạn bè. - Tuyệt ngồi cạnh nó tâm sự.

Hắn và Nam.

- Mây có gì nói thì nói đi - Hắn nhìn Nam.

- Thứ nhất. Tao thừa nhận tao đã từng thích Thiên. - Tim hắn nhói lên.

- Thứ hai. Tao đối với Thiên mà nói không hề có tình cảm anh em, mà tất cả là tình yêu tao dành cho Thiên. - Hắn như ngừng thở.

- Thứ ba. Tao đã từng có suy nghĩ sẽ tranh Thiên với mây khi mây làm Thiên bị tổn thương. - Hắn nhìn Nam với ánh mắt khó hiểu, tay nắm đấm.

- Thứ 4. Không phải tao nhường mây đâu, mà vì người em ấy chọn là mây, tình cảm không thể bắt buộc được đâu. Nhưng đây chỉ là ngày trước mà thôi. Bây giờ không còn quan trọng nữa rồi, tao sẽ chỉ đứng đây nhìn mây và Thiên dắt tay nhau đi. - Hắn nói lỏng bàn tay ra.

- Tao sẽ không bao giờ cho phép bản thân tao suy nghĩ đến Thiên thêm một lần nào nữa. Vì tao đang cố gắng để yêu người con gái khác. Tin tao đi, Thiên chỉ có một mình mây, Trước cũng vậy, sau cũng vậy. Cố lên. Tao sẽ chỉ đứng nhìn như một người anh trai không hơn không kém. Tao không còn thích Thiên nữa. - Nam nhìn vào khoảng không.

- Cảm ơn mây vì tất cả. - Hắn quay lưng đi và bước xuống phòng nó.

- Em về đi, Nam đang đợi ở ngoài. - Hắn nhìn Tuyết.

"Có lẽ tao phải cảm ơn mây chăng. Tao hiểu tính mây mà, mây Thích nhưng lại nhường cho tao vì mây nghĩ tao sẽ bảo vệ Thiên tốt hơn mây sao? Thắng ngốc này. Chỉ cần là tình yêu thôi, thì dù mây có là ai thì mây vẫn có bản năng bảo vệ người mây yêu thương. Tao không chắc lắm nhưng tao sẽ cố vun đắp cho mây với Tuyết, mong mây sớm hạnh phúc, coi như tao trả nợ thôi. "

- Anh. - Nó mở mắt tỉnh dậy.

- Uk. Vợ tỉnh rồi à? - Hắn nhìn nó âu yếm.

- Vâng, Xin lỗi, vì em mà mọi người mất cuộc vui. - Nó thều thào.

- Cố khỏe đi, anh sẽ đưa em đi mua thật nhiều đồ, mình sẽ mua tất cả đều giống nhau được không? - Hắn nói.

- Uk. - nó chỉ gật đầu lặng lẽ.

Lấy đôi bàn tay búp măng mềm mại nó sờ lên gò má anh. Xin lỗi, em rất sợ một ngày mở mắt ra em sẽ không còn biết anh là ai. Nước mắt nó rơi.

Nhẹ nhàng ôm lấy nó.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chiếc Mặt Nạ

- Mọi người đâu hết rồi anh?- Thiên nhìn một lượt rồi tò mò.

- Trúc và Tùng đi lấy thuốc cho em rồi, Nam và Tuyết bị anh đuổi về rồi tội cản trở anh trông nom vợ. - Hắn vừa nói vừa trêu.

- Bệnh em thế nào rồi anh? - Nó hỏi.

- Sao em biết? - Hắn ngờ ngác.

- Ngày hôm các anh đưa em vào viện, tối hôm đấy em đã nghe được cuộc nói chuyện của anh, và em cũng đã đi hỏi bác sĩ. - Nó lặng lẽ nói.

- Ukm. Không sao đâu, trước khi tìm ra được đúng loại thuốc chữa thì đã có một loại có thể kìm hãm tạm thời rồi. Tùng và Trúc đang đi lấy. - Hắn an ủi.

- À Tùng còn nhờ anh nói với em là các quan chức năm ấy đều đã được tìm ra. Là sao anh không hiểu. - Hắn nói tiếp rồi hỏi.

- Về nhà nói chuyện, ở đây khó nói, - nó làm dấu trên môi.
- Dạ. - Tùng bắt máy. Công việc thì Tùng vẫn phải coi nó là người trên.
- Hãy cho người theo dõi xem hàng ngày họ làm những gì? Nhớ phải lưu lại những thời khắc quan trọng đấy. - Nó nói nhanh rồi tắt máy luôn.
- Thật tò mò về em quá. - Hấn ngồi cạnh lắc đầu.
- Anh, xin cho em về được không? - Nó hỏi.

Đúng lúc đấy hấn có điện thoại.

- Anh Sun. Về bang gấp. - Rồi cúp máy.
- Anh phải đi có việc rồi. - Hấn nói rồi nhìn nó.
- Cho em đi cùng với. - Nó nói.
- Em biết anh là ai mà. - Nó nũng nịu

Một lúc sau trước một cửa hàng vàng bạc đá quý của nhà Nam

- Anh tới đây làm gì? - Nó hỏi.
- Đi theo anh đi - Hấn dắt tay nó vào.
- Ôi, Anh ấy đẹp trai quá. @\$%&*%\$\$#@.....Mọi nhân viên trong quán đều ra nhìn hấn.
- Con nhỏ xấu xí đó là ai vậy? Giang hồ sao? Nhìn vết sẹo mà xem... kinh quá - Nv bàn tán về nó.

Hấn nhìn nó, bịt tai nó lại.

- Đừng nghe người khác nói. - Rồi hấn cầm tay nó đi vào từng gian hàng một.
- Đây rồi. - Hấn cầm lên một chiếc mặt nạ che một bên mặt sẹo của nó lại.
- Em thấy thế nào? - Hấn cầm chiếc gương lên rồi hỏi.

Chiếc mặt nạ bằng vàng trắng để hở từ mũi xuống. Kiểu lưới mỏng hình con bướm một bên cài vài chiếc lông vũ che mất vết sẹo trên khuôn mặt nó. không quá kín đáo đến mức khó chịu nhưng không để lộ vết sẹo trên khuôn mặt nó. là Thiết kế của anh dành riêng cho em đấy.

Nó cầm chiếc mặt nạ đeo lên mặt.

- Cũng khá ổn ạ. cảm ơn anh. - Nó nhìn hấn. Từ nay trở đi nó sẽ luôn đeo bên mình.
- Đi thôi. - Hấn cầm tay nó bước đi.

.....

Trúc và Tùng còn 50km nữa mới tới nơi mà trời đã sập tối.

- Anh nghĩ đêm nay mình ngủ tạm ở đây thôi. - Tùng rẽ vào một thị trấn ở gần.
- Vâng, sáng mai tới nơi còn phải leo đồi đi hái nữa chắc cũng mất 1 ngày, tối mai về qua nhà em nhé. Rồi sáng ngày kia mình đi sớm. - Trúc nói lịch trình.
- Tuân lệnh. - Tùng trên Trúc.

Trúc đỏ hết mặt lên.

Anh và Trúc đi ăn rồi thuê phòng nghỉ trọ. Vì hôm nay vẫn đang là ngày nghỉ nên quán trọ rất đông, khi Tùng và Trúc vào chỉ còn mỗi một phòng. Bước vào phòng Trúc ngồi lên giường rồi nói:

- Có vẻ như là định mệnh anh nhỉ? - Trúc khẽ hỏi Tùng.
- Uk. Là định mệnh đưa anh tới gặp em. - Tùng một tay lái xe một tay cầm lấy tay nó.

- Có những điều anh muốn giấu kín, cũng có những điều anh muốn nói hết với em, người con gái anh yêu ạ. - Tùng nhìn Trúc.
- Chuyện của Thiên. Đúng không? Từ ngày Thiên chuyển lên, rồi làm bạn với Thiên em đã thấy cô gái ấy không hề tầm thường, anh tin không. Cô ấy chuyển về trường trong vòng 1 tháng, cả trường em gọi cô ấy là đại ca. - Trúc nghĩ những câu truyện ngày 2 đứa còn học cùng nhau, đi cùng nhau, có khi ngủ cùng nhau.
- Không phải em nhiều chuyện đâu, nhưng sao anh lại quen Thiên? Sao Thiên gọi anh là Bon? Còn nữa cô gái hôm qua là ai? Họ có xích mích gì? Em quá tò mò phải không? - Trúc hỏi anh rồi tự nói với mình.
- Thực ra chuyện dài lắm, khi nào phù hợp anh sẽ nói với em tất cả. Anh chỉ có thể kể rằng gia đình anh thuộc giới có tiếng ở thế giới ngầm, trong một lần bị phục kích anh đã bị thương trầm trọng, Kiệt anh trai của Thiên đã cứu anh. Ba anh đã gộp hết người cho Kiệt vì mang ơn, và cho anh đi theo Kiệt để có thể học hỏi anh ấy. Rồi một ngày Kiệt dẫn Thiên đến, bọn anh cũng đã thi tài qua với nhau và anh đã thua. kết quả là Thiên chọn anh làm người bên cạnh. Có thể nói đây cũng là định mệnh. Nhiệm vụ cao cả của anh chính là giúp Thiên lấy lại tập đoàn. - Tùng vừa đi vừa kể.
- Tập đoàn? - Trúc ngơ ngác.
- Thì ra em không biết Thiên chính là Thiên kim của tập đoàn Bảo Thiên. Một tập đoàn có tiếng về những thiết kế xây dựng mang tầm vóc lớn, hơn thế nữa phu nhân của tập đoàn còn là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng. - Tùng kể tiếp.
- Thả nào, có lẽ cô bạn thân còn giấu em khá nhiều chuyện - Trúc nói rồi cười cười.
- Chắc tại Thiên không muốn mọi người ở chỗ đó biết thôi mà, Thôi, em ngủ đi anh cũng ngủ đây. Hôn lên trán Trúc rồi Tùng quay người sang ngủ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Số Đào Hoa, Khổ Lắm...

Tới King.

- Đại ca. - Sie tới gần hần.
- Có chuyện gì? - hần lớn tiếng.
- Mọi người nhìn nó một lượt.
- Cô ta là ai? Sao đi cùng Anh Sun?
- Đây là vợ tôi câu hỏi gì nữa không? - hần nói rồi kéo nó vào cười cười.
- Đại ca, mấy ngày rồi ạ? - Một tên ở dưới hỏi khiến nó quay sang nhìn hần.
- Mấy ngày là thế nào? - Hần quát rồi nhìn sang nó cười nịnh.
- Thì chỉ tại mỗi lần đại ca đến đây đều đưa một em khác nhau đấy chứ? Nhưng có vẻ em này khác biệt hơn thì phải. - Những tên ở dưới nhao nhao.
- Đúng là cô gái này khác biệt đấy. - Hần không thể cười nổi nữa. ý là người hần yêu thật lòng.
- Cô gái này đeo mặt nạ, chắc đại ca sợ ra đường đánh ghen lung tung phải không? - Một tên đàn em.
- Em cá 1 tuần - Tên khác nói.
- 3 ngày...
- 5 ngày...
- Thế là cả bar nhốn nháo việc cá cược xem nó và hần được bao lâu. Nó nhìn hần để hần chảy không nổi một giọt mồ hôi. Hần quát.
- Trật tự ngay. Đây là vợ tôi, chính thức, thật đấy - Hần hét lớn.

- Thôi đi đại ca, ai anh chẳng nói câu đấy. - Những tên ở dưới nhón nháo.

Mặt hấn đỏ tung bừng mà không biết làm gì. Có lẽ hấn hôm nay tới số rồi.

- Được, vậy các cậu kể cho tôi nghe xem đại ca các cậu đã đưa tới đây bao nhiêu người rồi? - Nó đi ra kéo một chiếc ghế quày ở gần chỗ pha rượu lên giữa sàn ngồi vắt chân.

- Xét tuổi chắc cô em của đại ca phải gọi chúng ta là sư huynh cũng nên, thế mà dám xưng tôi với các cậu cơ đấy - Vài tên đàn em lại nhón nháo.

- Vậy nếu ai không vừa lòng thì nhảy vào đây, chỉ cần làm tôi rời khỏi chiếc ghế này coi như tôi thua sẽ gọi tất cả bằng anh, bằng không tôi hỏi gì tất cả phải trả lời và từ giờ trở đi không được cãi tôi, phải gọi tôi là chị. OK. - Nó gằn giọng lên, ít nhất muốn làm người yêu của hấn phải để bọn này tâm phục khẩu phục.

- Ok. - nói rồi vài tên bắt đầu xông lên bị hấn can.

- Không được, em đang ốm nặng, không thể hoạt động nhiều vào lúc này. - Hấn lo lắng.

- Không sao, em biết giữ sức của mình. Việc của anh bây giờ nên nghĩ về giải thích thế nào đi, - Nó nhìn rồi gẩy ngón trỏ ra hiệu lên đi.

Một tên lao tới nó, dùng tay nắm vào nó, nó né sang một bên, lấy tay mình khóa đoạn khớp tay đang dơ nắm nắm của đối phương, chân nó tung một cước vào đầu gối.

- May là tôi đánh nhẹ đấy không thì cậu gãy chân rồi. - Nó nói rồi tên đàn em cúi đầu đi xuống.

Cứ thế nó vẫn ngồi đấy khoảng 4 - 5 tên nữa thay nhau lên nhưng vẫn không lại được nó. Rồi tất cả cũng đầu hàng nhận thua nó.

- Dạ, Chị... - tất cả đồng thanh.

- Vậy kể cho tôi nghe được chưa? - Nó vẫn ngồi vắt chéo chân, hấn thì đứng nhìn nó. Anh chịu vợ rồi. hấn nhìn xuống đám đàn em ánh mắt khẩn thiết như muốn nói:

- Các cậu mà khai thì tôi cho ăn đấm cả lũ. Nhưng biết làm sao bây giờ? Tất cả chúng quy thuận nó hết rồi. Hấn ngồi nghe từng người kể thì chỉ có vớ mớ hỏi.

- Dạ từ ngày em vào thì khả năng 1 tháng thấy một người khác.

- Không, chỉ 2 tuần thôi.

- Có lúc còn 1 tuần 2 người cơ mà... Tất cả lũ đàn em thi nhau kể, nó ngồi im không nói gì. Vì đàn bà con gái nguy hiểm nhất là im lặng.

Hấn quay mặt nhìn nó.

- Thôi vợ, mình về đi.

- Anh bảo có chuyện quan trọng cơ mà. - Nó nói mỗi vậy.

- À, anh quên. Vào chủ đề chính. Sie. Có vấn đề gì sao?

- Dạ, có thể vào phòng riêng bàn chuyện không? - Sie nói.

- Được - Hấn, nó và Sie vào phòng của hấn.

- Dạ, số nguyên liệu chúng ta đang đổi trong kho sáng nay đã suốt cảng. Nhưng vấn đề là tự nhiên người mua số sắt thép đó nói rằng không lấy nữa vì không đạt yêu cầu bất bồi thường.

- Có chuyện đấy sao? - Hấn giật mình.

- Có nội gián. - Nó nói.

- Thế số hàng giờ thế nào? - Hấn hỏi tiếp.

- Có khả năng cục sẽ bị hải quan kiểm tra. - Sie tiếp lời.

- Lại liên quan tới công chức nhà nước? - Nó nói nhỏ để hấn nghe thấy.

- Được, vụ này chúng ta sẽ đứng ra nhận trách nhiệm, dùng tư cách của công ty mà. - Hấn nói với Sie.

- Công ty mà ư? - Nó quay người nhìn hần.

- Đúng, là công ty ba anh làm giả để mua cổ phần từ Bảo Thiên. Cũng đã lâu rồi không dùng đến nó. Trên danh nghĩa nó vẫn tồn tại là một công ty xây dựng. - Hần giải thích.

- Anh Sun, còn một việc nữa. - Sie nói tiếp.

Hần ngược đầu lên

- Là số đầu mỏ của tập đoàn đã về tới nơi nhưng cũng bị giữ lại nói là xem nguồn gốc xuất xứ. Nhưng có lẽ là kéo dài thời gian, ta sắp hết hạn giao đầu mỏ rồi.

- Thật là... - Hần đập tay xuống bàn.

- Theo em nghĩ 2 việc này là một người làm. - Nó trầm tư suy nghĩ.

- Vấn đề bây giờ là giải quyết đã. - Hần nói.

- Anh để em, chiều mai hàng sẽ về đến xưởng. - Nó nói rồi nghĩ trong đầu.

- Uk. Anh tin vợ. Nếu không có gì nữa mình về nhé. - Hần nhìn nó trốn tránh việc lúc nãy.

- Uk. Về em sẽ nói chuyện với anh sau. - Nó nói rồi quay đi. Làm hần vã mồ hôi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Anh Chỉ Yêu Mình Em Thôi

Trước khi đọc chuyện cho mình nói đôi lời nhé:

(Xin lỗi Mọi người vì mấy ngày vừa rồi nhà mình có việc nên không đăng được. Hôm nay mình sẽ bù cho mọi người 3 chap luôn. Mà bật mí nhé, theo mình chap 51 và 52 chính là chìa khóa của câu truyện. Khuyến cáo không nên đọc khi chưa ra chap sau vì mọi ng sẽ giục mình viết. Mọi tay lắm ạ. ^^). Mấy ngày tới mình bận ôn thi tốt nghiệp nên có thể 2 ngày 1 chap. Ai đọc chuyện thì cho mình một lời động viên để thi tốt nhé. Chúc mọi người đọc chuyện vui vẻ).

2 người đi đâu vậy? lúc nãy tao vào viện mà không thấy - Nam cuống quýt hỏi.

- Ở cái này là... - Nam nhìn vào chiếc mặt nạ của nó ú ớ.

- Mà không thấy à mà còn hỏi, đẹp không? - Hần nhìn Nam

- Uk, được đấy. Thế mà vừa đi đâu về?

- Tao tới bang, tập đoàn lại xảy ra chuyện rồi. Đau đầu thật, tao không ăn đâu, tao có việc. - hần đánh trống lảng rồi lên phòng.

"Anh đừng tưởng trốn là xong nhé". Ăn cơm xong nó vào phòng hần.

- Em muốn nghe một lời từ anh. - Nó mở cửa ngồi lên giường.

- Thì chỉ là quá khứ thôi mà. - Hần nheo mắt.

- Vậy là cô nào anh cũng đưa đến bar giới thiệu sao? - Nó tức mình.

- Cốc... Cốc

- Tôi có làm phiền không? - Nam bước vào?

- May quá, không không vào đây - Hần một mực kéo Nam vào giải nguy.

- Có việc gì vậy anh. - Nó lên tiếng hỏi.
- Chẳng là hôm nay tao thấy báo từ hệ thống của Tập đoàn có xâm nhập từ ngoài. Nhưng thao tác rất nhanh không để lại dấu vết. - Nam dờ máy tính ra nói.
- Chẳng lẽ có liên quan đến vụ dầu mỏ về - Hấn nói.
- 100% luôn rồi. Vì bản hợp đồng bị lộ ra ngoài nên đã có người biết thời gian hết hạn nên họ cố tình giữ. - Nó nói.
- Thời gian này tập đoàn đã bị thất thoát khá nhiều rồi. Giờ mà thêm đền bù hợp đồng, rồi còn sắt thép tồn kho. Thật là... - Hấn tức giận.
- Anh nghĩ thử xem có ai hận thù nhà anh, có khả năng truy cập vào hệ thống cao nhất không? - Nó hỏi.
- Có đấy, vừa nói đến truy cập vào hệ thống tao nhớ ra ngay một người - Nam lên tiếng.
- Là ai? - Hấn hỏi.
- Mày tự nghĩ đi. Có phải chẳng chính là người đã gây ra sự cố năm đó cho Bảo Thiên? Vì họ đã biết cách truy cập một lần rồi nên lần này dù khóa thế nào họ vẫn có cách để mở. Hơn hết vụ này lại làm chung một cách giống hệt nhau. - Nam giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

- Cũng đúng, vậy đầu tiên phải tìm cho ra hung thủ gây chuyện. - Hấn nói.
- Em đã có manh mối rồi - Nó nói.
- Em nói đi. - Nam nhìn.
- Anh còn nhớ hôm nay trước khi đi Tùng nói gì không? - nó hỏi.
- Là đã tìm ra tất cả các quan chức nhà nước năm đó. - Hấn nhắc.
- Mấu chốt đấy, em đã tìm hiểu sau khi xong xuôi vụ việc gia đình em, họ đã được một khoản khá lớn rồi sau đó lần lượt họ xin nghỉ.
- Nghĩa là bây giờ chúng ta phải tìm cách làm thế nào để họ khai ra người đứng sau tất cả? - Nam nói.
- Đúng vậy nhưng đó không phải điều dễ dàng gì khi mà họ đã nhận được thù lao lớn - Nó nói.
- Vì vậy nên cần phải tìm ra điểm yếu của từng người đứng không?
- Em đã cho người theo dõi 24/24. Anh yên tâm.
- Thế còn vụ ngày mai? em định làm thế nào? - Hấn hỏi nó.
- Em đã gọi cho anh Kiệt, quen biết nhiều người nên anh ấy đã giúp được, sáng ngày mai chúng ta có thể nhận hàng. - Nó nói rồi bảo Nam.
- Mai anh đưa em đi thăm ông nhá. lần trước vào giáp tết nên em đã không đi được.
- Uk. Em nghỉ ngơi đi. Mai anh đưa em đi. - Nam nói rồi đi ra.
- Nam, mai tao sẽ đưa Thiên đi. - Hấn xen vào.
- Không. Cứ để anh Nam đưa em đi cũng được. - Nó nói rồi định về phòng.
- Thôi, Để Sơn đưa em đi đi. Mai anh cũng có việc phải làm. - Nam không có ý định xen vào chuyện của nó và hấn nhiều nữa.
- Anh sẽ đưa em đi anh cũng muốn chào ông một lần. - Hấn nói rồi đưa con mắt nhìn nó.

- Vậy đi - Nó nói rồi về phòng.

Nam đi tới phòng Tuyết.

- Mai chúng ta gặp nhau một chút nhé - Nam hỏi.

- Anh có việc gì à? - Tuyết ngược mắt nhìn anh hỏi.

- Chỉ là anh muốn đưa em đi chơi thôi, 6h sáng mai, em dậy sớm nhé. - Nam cười ánh mắt buồn rười.

- Vâng. Sao sớm vậy ạ. - Tuyết tò mò.

..... Anh chẳng nói gì, chỉ cười và đi về phòng.

"Anh đang tìm một người con gái thích hợp với anh, anh sẽ cố để không coi cô ấy như một người thay thế. Có thể là hẹn hò thử xem" Nam ngồi trong phòng, nghĩ về Tuyết và nó.

Nó đi lên tầng thượng đứng hóng gió.

"Thật không phải em cố chấp, em cũng biết anh là con người đào hoa, ngoài em ra anh còn biết bao nhiêu cô gái đứng xếp hàng đợi đến lượt. Em cũng không biết tình cảm này sẽ đến bao giờ khi mà cả anh và em đều quá trẻ con, có thể là bùng nổ nhất thời? ở cái tuổi 16 này em còn không dám chắc lắm."

- Thiên, đừng nghĩ gì nữa, tất cả chỉ là quá khứ thôi. Anh bây giờ đi đâu cũng có em, 24/24 em không rời khỏi anh thì làm sao anh có thời gian đi đâu với ai mà bỏ được em chứ? Đừng ngốc nữa. - Hấn đứng đằng sau nó từ lúc nào.

- Anh không định theo em đâu chẳng qua anh thấy bí bức quá nên định lên đây hóng gió thôi. - Hấn biện minh.

Hấn ôm nó.

- Anh chỉ yêu mình em thôi. Thật đấy.

Nó đứng im để hấn ôm, từ ngày yêu em anh chưa bao giờ dờn ngó những người khác. Nếu em thấy tự ti vì khuôn mặt anh sẽ đưa em đi thẩm mỹ, khoa học giờ hiện đại rồi, chỉ là xóa sẹo thôi mà. Anh sẽ làm tất cả nếu em muốn, anh sẽ không nhìn ngắm ai ngoài em. Nếu anh bỏ mặc em anh sẽ .....

Nó lấy tay bịt mồm anh lại lắc đầu.

- Em hiểu anh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Sự Thật 10 Năm Trước

(Nếu dạo này không bận thi mà có thời gian thì Tg sẽ viết tường thuật lại 10 năm trước. Nhưng mình không có thời gian nên sẽ đưa vào lời kể của ông nội Thiên cho nhanh. Mọi người thông cảm nhé).

6h sáng chiếc xe zenvo màu trắng lướt nhanh trên đường, họ dừng lại ở một bờ biển trong xanh trắng muốt.

- Em có thể coi đây là hẹn hò không? - Tuyết nhìn Nam.

- Vì anh đang cố làm điều ấy mà - Nam trả lời rồi nhìn trên bầu trời.

Tuyết xuống xe trải dài chân lên bờ cát trắng.

- Em biết anh cần gì. Nếu có thể thì anh hãy coi em như người thay thế cũng được, em không sao đâu. Em thích anh, thật đấy, có thể sẽ không so bằng tình cảm anh dành cho cô ấy nhưng em nghĩ em cũng có thể làm được như anh. - Tuyết nói rồi nhìn xuống bàn chân.

- Nghe như em đang tỏ tình với anh ý nhỉ - Nam trêu.

- Em... Nếu em tỏ tình anh có chấp nhận không? - Tuyết nhìn.

- Vậy em thử nói em yêu anh đi - Nam ngồi dựa vào một mỏm đá bên bờ biển.

- Em yêu anh... - Tuyết ghé vào tai Nam.

Một cảm giác như điện chạy qua người Nam sững sờ một hồi. Nhìn cô bé đang đi trước mặt.

Sau khi thấy mình nói ra câu ấy không kiểm soát Tuyết thu khuôn mặt lại tiến về phía biển.

.....

8h ở nhà:

- Anh dậy đi, có đưa em đi không mà giờ chưa thềm dậy? - nó gõ cửa ầm ầm.

- Anh dậy đây rồi - Hấn ể oải trên giường, vươn vai một cái rồi bật dậy.

.....

- Ông có khỏe không? - Nó nhìn thấy ông bước ra.

- Ông vẫn ổn, Thăng bé hôm nọ không đến à? Đây là ai? Mặt cháu - Ông nhìn hấn rồi nhìn nó.

- Đây là bạn cháu tên Sơn ạ, Anh Nam nói bạn không đến được. - Nó giới thiệu.

- Ông hỏi cháu đeo cái gì ở mặt cơ mà? - Ông nhìn nó

- Dạ, cháu ... - Nó ấp úng.

- Bỏ cái đó ra ông nhìn - Ông nói lớn với nó.

Nó từ từ bỏ mặt nạ ra.

- Mặt con làm sao thế? - Ông nhìn nó sốt ruột.

- Là tại con không cẩn thận thôi ạ. - Nó chối.

- Đi học ai bắt nạt phải không? - Ông nhìn.

- Không phải đâu ạ. Là tại cháu ạ bạn ấy đã tui lắm rồi xin ông đừng hỏi nữa - Hấn nói rồi nhận trách nhiệm

- um... Hừ... - Ông không nói gì nữa, sợ nó tui theo ý hấn nói.

- Uk. Bảo thăng bé lần sau vào với ông nhà. - Ông nói với nó.

- Dạ, nó cười cười.

- Cậu bé này ta nhìn thấy quen lắm hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải. - Ông nhìn hấn nói.

- Dạ cháu cũng thấy vậy ông ạ, nhưng lần này cháu vào đây là muốn biết về chuyện 3 năm trước ạ - Hấn cũng đáp lại.

- Sao tự nhiên cháu lại muốn biết, chuyện nói ra thì dài dòng lắm, mà trẻ con các cháu thì biết mà làm gì? - Ông nó xua tay.

- Dạ bọn cháu đang lên kế hoạch để minh oan cho ông nhưng bọn cháu cần phải biết chính xác sự việc năm đó thì mới có hướng giải quyết ạ. Cháu mong ông giúp. - Hấn lễ phép.

- Cậu bé này, ông lão này không biết cậu có tài năng gì. Nhưng năm đó có người đã hãm hại chúng ta, nhưng điều này các cháu có biết thì cũng không thể giải quyết được việc gì đâu. Đừng nên lục lại làm gì. càng hi vọng thì càng thất vọng thôi cháu à. - Ông nó nói rồi ngược mắt ra ngoài.

- Ông có thể kể được không ạ? bọn cháu tuy không có tài gì nhưng bọn cháu cũng lớn rồi ạ. Cũng mong những người làm điều ác không trốn ngoài vòng pháp luật. - Hấn thẳng thắn nói.

- Haha... cậu bé có chí khí lắm. Vậy 2 con nghe nhé.

"Chuyện là cách đây gần 10 năm khi con được 6 tuổi, mẹ con đã đi Hoa Kỳ để tham gia vào một cuộc thi về Thiết kế. Và giải thưởng mẹ con nhận được là giải nhà thiết kế xuất sắc, tiếng tăm lừng lẫy muôn nơi. Ngay lập tức người của một tập đoàn có tên là Bạch Thủy khi ấy mới thành lập được vài năm đang rơi vào khủng hoảng trầm trọng, vì mẹ con Hoàng Hoa Trâm là bạn thân của phu nhân tập đoàn Bạch Thủy Đỗ như Tâm. Nên lợi dụng lòng tốt của

mẹ con bà ta đến khóc lóc cầu xin mẹ con về công ty bà ta làm và đương nhiên mẹ con nhận lời dù bị ba con ngăn cản. Mẹ con làm được 2 năm thì xin nghỉ không làm nữa về giúp đỡ cho ba con bà ta một điều chị hai điều em tối ngày quần quýt lấy mẹ con và rồi mẹ con bắt kể chuyện gì trong gia đình cũng kể cho bà ta nghe, rồi bà ta tìm đến tập đoàn vài lần nói là qua chơi với vợ chồng bạn nhưng thực chất bà ta thăm dò tình hình tập đoàn ra sao. Liên sau đó cũng có một tập đoàn chuyển từ Mỹ về nước lập chi nhánh chính là Hải Sơn. Bà Tâm và chồng là ông Bạch đã lên kế hoạch rằng già vờ bắt cóc con trai nhà đó rồi tình cờ đến cứu. Kế hoạch thành công người nhà của tập đoàn này tưởng rằng chính họ đã cứu sống con trai nên hết lòng muốn báo đáp. Bà Tâm nhân cơ hội giả luôn một trong hai đứa nhỏ cho nhà đó nói rằng để sau này hai nhà cùng nhau phát triển. Những đứa trẻ khi ấy mới chỉ 7 - 8 tuổi. Ba mẹ cậu nhóc thấy cũng có lý, hơn nữa thấy gia đình họ cũng có điều kiện nên đồng ý khi 2 đứa 16 tuổi sẽ làm đính hôn. Kể từ ấy 2 bên thân thiết. Một ngày ông Bạch lên kế hoạch muốn xâm chiếm tài sản của gia đình chúng ta. Thấy bà ta thường xuyên đến rồi lục lọi tài liệu của công ty ta đã để ý nhiều lần nhưng mẹ con tốt bụng một mực nói rằng không sao. Sau đó 2 năm, Một lần bà ta đến chơi rồi giả vờ làm đổ hết tài liệu trên bàn của ba con rồi đặt vào đó một sấp giấy chính là vật liệu xây dựng không đủ chất lượng. Vì như mọi lần người xem giấy tờ là mẹ con, không vấn đề gì ta sẽ kí. Hôm đấy ta có vài trục trặc cần đi Mỹ gấp nên kí cho nhanh. Thật không ngờ trùng ngay kế bản của bà ta. Nửa năm sau đó ta kí một hợp đồng làm một chung cư 25 tầng xây dựng trong vòng 3 năm thì bất ngờ 1 năm sau đó tự nhiên bị lún, nứt nẻ. Ban hội đồng đã họp đề lên kế hoạch khắc phục thì không ngờ bị yếu móng sau đó tòa chung cư mới xây được 10 tầng dần dần nghiêng ngả. Vì nghiêng từ từ nên không có ai thiệt mạng, chỉ bị thương. Một người viết đơn kiện, 2 người viết,..... sau đó hội đồng quản trị họp xét rằng bãi chức chủ tịch của ta, đúng lúc ấy đoàn thanh tra đến và mọi chuyện như các con thấy đấy. Về đến nhà ta cùng ba mẹ con xâu chuỗi lại mọi chuyện thì đúng là do ông Bạch đã xúi dục tập đoàn Hải Sơn gây ra chuyện trên. Lúc ấy Hải Sơn là tập đoàn đầu mỏ rất lớn họ có tiền, có năng lực, hơn nữa họ có nghĩa khí. Nhưng vì gia đình họ có hiểu lầm với ta nên mới câu kết để hạ gục ta, chuyện này ta không nhắc đến là vì ta đã gây nên hiềm khích khiến cho lão già của Hải Sơn mới hận ta đến xương tủy. Ta chỉ mong có thể gặp người bạn già đó để giải thích mà ông ta từ ngày về nước không chịu gặp, ngày ta ra tòa ông ta đến nhìn rồi đi luôn. Thật là sự đời. - Ông ngồi kể lể hết mọi chuyện trong quá khứ.

Khiến nó và hán ngồi ngáy người. Thật không ngờ đây còn liên quan tới đời trước.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hai Người Bạn Thân

- Ngày ta còn trẻ có chơi thân với 2 người nữa. đó là ông của Nam trước con đưa đến. Đây là chủ tịch của Duy Long sau này, một người nữa là Ông lão ta vừa kể, chính là chủ tịch của Hải Sơn năm ấy. Ta và ông lão đó cùng thích một người đấy chính là người bà đã mất của con Thiên ạ. Nhưng bà ấy lại chỉ coi ta như một người bạn, còn người bà ấy thích lại chính là ông lão kia. Rồi một ngày ta và một người bạn chính là Ông của Nam quyết định phải đi kiếm sống ở một nơi khác vì gia đình ngày đấy rất nghèo, ở nơi đất ấy thì không thể đủ ăn. Trước khi đi ta ngỏ lời rằng muốn gặp bà ấy lần cuối nên tối hôm ấy ta hẹn bà ấy đến cầu ở đầu xóm, vì trời vừa mưa nên ta đã bị ngã bà ấy chạy xuống đỡ ta thì đúng lúc ông Trương là tên của ông lão ấy đến nhìn thấy, cảnh tượng ấy đúng là tình ngay mà lý gian, vì tức giận ông ta đã bỏ mặc 2 chúng ta không một lời nào rồi cùng gia đình tới Mỹ sinh sống. Vì thương bà ấy nên ta đã đưa bà ấy theo, sau đó vài năm ta đã kiếm được ít vốn 2 chúng ta đã quyết định lấy nhau. Thật không ngờ khi ông ta quay trở lại chính là lúc gia đình ta không còn gì cả. Còn bà ấy thì đã đi được gần chục năm. - Ông tiếp tục kể lể.

- Cháu dặn Nam bao giờ ông của cậu ấy về thì bảo vào gặp ông nhé. - Ông nói điền đạm tiếp dặn dò.

- Vâng có chuyện gì không ông? - Nó hỏi vì tò mò.

- ta và ông của Nam đã vượt tất cả để gây dựng cơ đồ. tin vui hơn nữa là vợ ta và vợ ông ấy đều sinh một ngày. Chúng ta đã thề rằng sinh con trai sẽ cho chúng kết nghĩa, Sinh con gái sẽ cho chúng là chị em. Nếu một trai một gái sẽ thành thông gia điều mà 2 chúng ta mong đợi. Thật không may khi sinh cả 2 đều là con trai, 2 ông lão này ngồi uống rượu với nhau mấy ngày trời. Rồi 2 ta đã tự an ủi rằng, con không được thì sẽ là cháu. Vậy đấy, con đã 16 tuổi rồi, đã đến lúc thực hiện ước nguyện ấy của 2 ông lão. - Ông cười hà hà.

Tim hán nhói đau. Hán không nói nổi một câu nào.

- Gì cơ ông? - Nó ngạc nhiên tận cùng.

- Hết giờ thăm nuôi rồi - Người cai ngục bước vào nói rồi đưa ông đi.

.....

Trên đường về.

- Anh thật không ngờ 3 nhà chúng ta lại có mối cơ duyên từ đời trước như thế, lại càng không thể nghĩ nổi em đã có hôn ước với Nam. - Hán đập vào vô lăng, phi xe nhanh như tên lửa.

- Em cũng không biết điều ấy - Nó run sợ vì tốc độ và cả vì những lời ông nói.

Hán dừng xe ở trên sườn đồi.

- Thiên, Em là của anh, chỉ một mình anh thôi em hiểu không? Anh không cho phép anh không cho phép em là của ai khác. - Hấn hét lên vào người nó.

- Anh, bình tĩnh đi, đừng làm em sợ. - Nó run lên.

- Nam à Nam. Nếu cậu biết tin này cậu có vui không? chẳng phải cậu cũng thích cô ấy còn gì? - Hấn tự lẩm bẩm.

Hấn sợ mất nó, nghe thấy câu ấy hấn như điên dại.

- Anh, Đừng làm vậy nữa, đi về đi anh - Nó khóc.

- Ngoan, đừng khóc, anh ở đây rồi. Anh không để ai cướp em đi đâu. - Hấn ôm nó vào.

Thứ gì mặt chất? nước mắt hấn ư? Hấn khóc à? Vì sao?

- Đi, mình đi về đi. - Hấn đưa nó vào trong xe.

Tới nhà hấn gọi Nam về.

1 tiếng sau:

- Gì mà mày gọi tao về gấp vậy? - Nam nhìn hấn vỗ vai nói.

- Đi đi. Mày ra khỏi nhà tao đi - Hấn chỉ tay lên phòng quát.

- Uống nhầm thuốc à mày? - Nam cười cợt.

- Tao bảo mày đấy. Nghe thấy không? - Hấn quát lớn.

- Thiên, nói anh nghe xem có chuyện gì với nó đi. - Nam nhìn nó.

- Anh Nam, giữa chúng ta đã có hôn ước. - Nó nhìn Nam nói.

- Mày nghe thấy không? Mày thích không? - Hấn nhìn Nam nói đều.

Nam nháy vào ghế sofa chỗ hấn ngồi đâm vào mặt hấn. Hấn cũng vậy, 2 người đâm nhau liên tục không ai chịu thua ai, Tuyệt hét lên.

- Thiên, ngăn lại đi, Thiên

- Kệ họ đi, bức tức bao nhiêu lâu cũng phải để họ xả ra chứ, cứ để trong lòng cậu không thấy 2 người họ đã quá im lặng rồi sao?

Từ ngày ở công viên về hấn đã không thấy ư Nam chỉ vì biết rằng Nam thích nó. Rồi hôm nay nghe được tin này chắc hấn sốc lắm, Nam cũng đã bức tức trong lòng khi thằng bạn hiểu lầm. Đúng là anh có thích nhưng anh đâu đã làm gì sai cơ chứ.

Họ đánh nhau, máu me đã vương khắp nhà, bàn kính đã vỡ, lọ hoa rơi xuống, rèm cửa rách hết...

Một lúc lâu sau vì mệt, vì đau. Hấn và Nam buông tay nhau ra, nằm lăn dưới sàn nhà.

- Tao... thích Thiên... - Nam nói thở hổn hển

- Mày lại muốn ăn đám tiếp hả. - Hấn cũng thở gấp.

- Nhưng chuyện ấy là trước đây. - Nam vẫn thở, 2 tay đang sang ngang.

- Là sao? - Hấn nhìn.

- Vì giờ tao có Tuyệt rồi, hôm nay tao đã đi hẹn hò. - Nam mồm máu me nhưng vẫn nhô miệng cười.

- Tao lúc nào cũng ủng hộ mày, Thằng bạn đâu ạ - Nam cười nói tiếp.

hấn cũng quay sang nhìn Nam cười.

Nó và Tuyệt kéo ghế ngồi góc nhà nhìn 2 người vừa đánh nhau đã quay sang cười với nhau mà chán, lắc đầu.

(Mỗi tay quá. ngồi 3 tiếng để viết được 3 chap. Giờ mình mới đi ăn nè, Cả nhà ai ăn cơm chưa hay hóng chuyện quên ăn??? Mấy chap này nói hơi nhiều rồi. Từ chap sau mình không nói nữa, đừng bảo TG nói nhiều nhá.)

Chương 54: Nhân Vật Mới

- Tùng, Trúc thế nào rồi? - Hấn thấy Tùng và Trúc về vội vàng chạy ra hỏi.
- Ông đứng là ngoài Thiên ra trong mắt ông không có ai nữa rồi. - Tùng trêu hấn.
- Không phải vì tôi sốt ruột quá thôi mà, 2 người vào nhà đi, có một lăm không tôi lấy nước cho. - Hấn nhanh nhẩu bảo chữa.
- Thôi khỏi, đây này. - Tùng dơ túi bóng xanh đựng thuốc ra.
- Ngày đun 2 cây, đun 1 tiếng uống trước khi đi ngủ. Chỗ này là 3 ngày. Uống hết thì coi như đã kìm hãm được độc tố, nhưng chỉ tác dụng được ít tháng, ông cụ nói sẽ giúp chúng ta tìm ra loại thuốc để chữa khỏi hoàn toàn rồi. Cậu yên tâm. - Trúc nói với nó.
- Cảm ơn cậu, cảm ơn anh đã giúp em. - Nó cảm lấy. Vậy là yên tâm rồi, có thể cầm cự được thêm ít thời gian rồi nó mỉm cười.

Vài ngày sau:

- Anh ra sân bay đón em. - Một cô gái tóc vàng hoe xoắn nhẹ bồng bênh, đeo kính to che hết nửa khuôn mặt, một tay kéo chiếc vali to dùng một tay cầm chiếc điện thoại gọi.
- Sao tôi mà không nói trước, đợi anh 15p anh tới ngay đây - Nói rồi hấn tắt máy chạy đi.
- Ai gọi mà anh đi đâu nhanh vậy? - Nó nhìn anh nhấc điện thoại rồi chạy đi thì hỏi vọng.

Anh không trả lời mà đi luôn vì anh không nghe thấy.

"Hừ, ghê gớm lắm sao mà hỏi không thèm nghe?" nó nghĩ rồi quay đi.

.....

- Anh... - Cô gái nhìn thấy hấn đứng dậy vội vàng chạy ra ôm lấy hấn.
- Con nhóc này sao sang không chịu gọi trước chứ, xem nào, cao sắp bằng anh rồi đấy. - Hấn xoa xoa đầu cô gái rồi cầm vali ra xe đưa cô gái về biệt thự của mình.

***Giới thiệu nhân vật:

Lê Huyền Băng (Bi) Người em nuôi của hấn. Bố mẹ hấn một lần đi làm từ thiện thấy bé gái dễ thương lại nhanh nhẹn nên xin về nuôi hồi 3 tuổi, nghe trưởng trại kể thì vừa sinh ra Bi đã bị mẹ bỏ rơi ở bệnh viện nên bệnh viện đã liên hệ với trại trẻ mồ côi để gửi bi vào đó. Cô rất thích hấn, từ nhỏ đã kề bên cạnh hấn ở Mỹ, chuyện ba mẹ hấn nhận nuôi con rất ít người biết nên lần này Bi sang đây để thực hiện một nhiệm vụ mà hấn nhờ ba mẹ.

- Oa... nhà anh đông vui quá. - Nó nhìn thấy mọi người trong nhà

Tùng và Trúc cũng sang nên mọi người đang định làm một party nhỏ ngoài trời, không khí đang rất náo nhiệt và vui vẻ thì thấy Bi đến.

- Bé này là??? - Tất cả đồng thanh hỏi

- Em xin tự giới thiệu tên em là Băng, mọi người cứ gọi em là Bi cũng được ạ vì em quen tên đấy hơn em năm nay chuẩn bị lên lớp 10 nên chắc chắn là em rồi hihi. - Bi giới thiệu và làm quen.

- Chào em. - Mọi người dơ tay chào lại.

- Đây là... - Hấn đang định nói thì Bi cắt lời.

- Em là người yêu của anh Sơn ạ.

- Hả - 1 - 2 - 3 - 4 - 5 cặp mắt nhìn hấn.

- con nhóc này nói gì thế? - Hấn cũng tròn tròn mắt nhìn nó rồi nhìn Bi

- Chẳng phải sao? anh đã từng nói sẽ lấy em mà, à nụ hôn đầu của em cũng bị anh lấy mất rồi còn gì? - Bi hồn nhiên trả lời.
  - Trời ơi. Im ngay không tao gọi ba mẹ cho mày về bây giờ - Hấn nói khề uy hiếp Bi
  - À... em đùa chút thôi. Em ngủ ở đâu ạ? Anh cầm đồ lên giúp em luôn đi. - Bi giả vờ sợ hãi rồi lại sai hấn " Anh không đưa em đi nhanh lên em lại nói tiếp bây giờ". rồi cười cười.
- Hấn không nói gì chỉ cười cười rồi quay đi kéo Bi lên tầng.
- Thế này là thế nào? - Tùng hỏi Nam
  - Tao không biết. - Nam trả lời.
  - Chẳng phải anh chơi với anh ấy từ nhỏ sao? - nó hỏi nhạt.
  - Chắc không có gì đâu em đừng nghĩ lung tung. Cái thằng trời đánh này á hazzz - Nam gỡ đầu gỡ tai nhìn nó rồi đứng trống hông nhìn lên trên.
  - Em đi lấy điện thoại trên phòng em quên mất phải gọi cho anh kiệt có chút việc. - Nó đi lên phòng, qua phòng bên cạnh để trống, hóa ra Bi ở phòng này, giữa phòng nam và phòng hấn. nó và Tuyết ở đối diện.

Trên tầng.

- Cho em ngủ cùng anh không được hả? - Bi nói tiếp.
- Mày bị điên à? - Hấn quát lên.
- Em nhớ anh quá, từ ngày anh sang đây anh chẳng gọi điện hỏi thăm em gì cả, ngày trước ở bên đấy anh suốt ngày đưa em đi chơi còn nói đi đâu cũng cho em đi cùng nữa, thế mà trốn về đây một mình. em sang thì ba mẹ không cho. - Bi nũng nịu.
- Thôi đi cô nương. Chẳng phải giờ cô sang đây rồi còn gì? - Hấn ngồi xuống giường nói.
- Anh có nhớ em không đấy? hay te tôn quá quên em từ đời nào rồi? - Bi tiếp tục đùa hấn.
- Có chứ, làm gì có ai dễ thương dễ sợ như em nữa. Thôi tắm rửa cho đỡ mệt đi rồi xuống, hôm nay bọn anh làm tiệc ngoài trời. - Hấn nói rồi chuẩn bị bước ra.
- À, bí mật - Hấn quay lại dơ tay lên mồm ám hiệu suyt.
- Em biết mà. Em không nói cho ai biết về quan hệ giữa Anh và em đâu. - Bi hồn nhiên rồi lấy quần áo vào phòng tắm.

Nó thấy hấn bước ra nhanh nhẹn chạy vào phòng mình.

"Chẳng lẽ là vợ chưa cưới của anh thật sao? sao phải bí mật về quan hệ cơ chứ? Thì ra lần trước anh bắt mình trốn mẹ anh ấy là vì anh đã có người yêu ở cùng ba mẹ anh ấy sao? Họ thân mật như thế chắc hẳn tình cảm của họ dành cho nhau là thật rồi, còn nhớ nhau nữa cơ mà. Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? anh lại đùa giỡn với tình cảm của em nữa rồi phải không?" nước mắt nó lại lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kế Hoạch Tiếp Theo

Hấn bước xuống nhà nhìn không thấy nó liền hỏi mọi người:

- Thiên đâu rồi?
- Lúc nãy thấy bảo đi lấy điện thoại, ông đi gọi Thiên xuống đi xong hết rồi mà con nhỏ là thế nào? - Tùng nhìn hấn.
- À. Là bạn ý mà, lần này về đây giúp chúng ta. - Hấn giải thích rồi định đi lên trên.
- Thôi. Mày ở yên đấy đi tao lên gọi cho. - Nam nói rồi lên hấn trên tầng.

Tuyết đứng dưới ngược mắt nhìn theo không khỏi thấp thỏm trong lòng.

- Thiên, anh vào được không?. - Nam gõ cửa phòng.

- được ạ. - Nó ra mở cửa.

- Xuống nhà ăn cơm đi, sắp xong rồi đừng để mọi người chờ lâu. - Nam ngồi xuống giường.

- Anh biết cô ấy không? - Nó lưỡng lự cầm bộ quần áo trên tay quay ra hỏi Nam.

- Anh cũng không biết, nhưng chắc họ không có gì đâu em đừng để ý quá. - Nam cười gượng rồi đứng dậy.

- Anh ra trước đi em tắm xong rồi ra.

.....

- Woo... Bữa tiệc hoành tráng quá, cứ như làm để đón em ý nhỉ - Bi xuống sân thấy lung linh đèn nháy, bàn tiệc dài phủ khăn trắng tím nhìn trang trọng và lịch sự, bên cạnh là bếp than củi đang nướng thịt mùi thơm phức...

Mọi người đều nhìn Bi và Hấn.

- Ông có định nói gì không? - Tùng hỏi Hấn ý là về Bi

- Không có ý kiến - Hấn hiểu nhưng giả vờ không biết.

- Anh. Em muốn ăn thịt nướng lấy cho em với. - Bi gọi Hấn vì Hấn đang đứng cạnh chỗ nướng thịt.

Nó ngồi nói chuyện cùng Trúc và Tuyết coi như không nghe không biết gì.

- Này dạo này mày còn thấy đau đầu nữa không? - Trúc quan tâm.

- Tao ổn rồi. Ăn đi rồi tối ngủ lại đây với tao nhé - nó nói với Trúc.

- Ukm, đêm nay 3 chị em mình sẽ xuyên đêm luôn - Tuyết chen vào.

Hấn vô tư cũng không để ý nhiều đến nó hơn nữa nhỏ Bi cứ bám riết mãi nên anh muốn quan tâm nó cũng không được.

Đêm đến bữa tiệc kết thúc mọi người lên phòng. Hôm nay Tùng và Trúc ngủ lại. Hấn kéo mọi người vào trong phòng bàn chuyện.

- Có gì anh nói mau lên em hơi mệt. - Nó nói với Hấn.

- Bi sang đây là có nhiệm vụ anh nhờ. Mọi người chú ý từ mai Bi đóng giả một giám đốc của tập đoàn ở bên Mỹ, sang Bạch Thủy coi như là đối tác làm ăn và phải ra vẻ như hặn gia đình anh nhiều lắm và muốn trả thù, có ý hợp tác với Bạch Thủy để lật đổ Hải Sơn. Em hiểu không? - Hấn quay sang nhìn Bi.

- Dạ, ba mẹ, à không 2 bác cũng đã nói qua với em, lần này em tuyệt đối nghe lệnh từ anh. - Bi nói lời mồm rồi nhanh chóng đổi lại. Nó chú ý tới 2 chữ ba mẹ.

- Vậy là anh định dùng chiêu gạt ông đập đầu ông đó hả? - Tuyết lên tiếng.

- Không phải đầu mà là lưng - Nam gõ nhẹ vào đầu Tuyết.

- Ý kiến rất hay, chỉ cần họ hợp tác là họ sẽ lập âm mưu và lúc đó chúng ta chỉ việc tóm gọn thôi. Chắc chắn chiêu của họ vẫn giống vài năm trước. - Tùng ngẫm nghĩ và nói.

- Em thấy khá ổn đấy. Vậy là ngày nhà mày quay trở lại sắp đến rồi còn gì. - Trúc nhìn nó.

- Ukm. Cảm ơn mọi người rất nhiều, Mọi chuyện nhờ cả vào em. - Nó khách sáo rồi nói với Bi.

- Em phải hết sức cẩn thận nhé, họ rất gian xảo quỷ quyệt, nếu không phải ngày đó ông nhận ra sớm thì Bảo Thiên chưa chắc bây giờ đã ở trong tay Gđ anh đâu. - Hấn nói rồi nhìn Bi.

Từ nãy tới giờ anh nói chuyện và nhìn Bi khá nhiều, lại còn có vẻ lo lắng nữa, chắc là vợ chưa cưới của anh thật rồi, em xin lỗi vì đã yêu anh. Nó đứng đây cứ nhìn Bi rồi nhìn Hấn, Hấn vẫn không đoái hoài đến nó, từ sáng khi Hấn nghe được điện thoại của Bi thì Hấn đã không để ý gì đến nó nữa rồi.

- Thôi, mọi người bàn đi nhé, em đi về phòng trước. - Nó nghĩ rồi thấy mình không cần thiết phải ở đây thêm nữa.

- Em không khỏe chỗ nào à? - Nam chạy ra kéo tay nó hỏi.

- Em không sao chỉ là muốn đi ngủ sớm thôi - Nó lấy lý do.

- Đúng rồi đấy, hôm nọ bọn em đi lấy thuốc ông cũng dặn cậu ấy nên nghỉ ngơi nhiều, uống thuốc này sẽ gây buồn ngủ. Em đưa cậu ấy về phòng. - Trúc biện lý do vì thấy nó có tâm sự.

- Ở có bảo thế à em? - Tùng ngo ngác hỏi Trúc

- Anh quên rồi à? có bảo mà, dặn đi dặn lại em đấy - Trúc nháy mắt huých tay Tùng rồi đi. Tùng hiểu ý nên cũng không nói gì nữa.

Hắn nhìn theo nó. Em vẫn chưa khỏe à? Anh lo cho em quá, anh vẫn đang cho người tìm ra thuốc trị cho em. Chắc chắn em sẽ không sao đâu, cố lên cho dù nếu một ngày em không nhận ra anh nữa thì anh vẫn sẽ ở bên em, coi như chúng ta làm lại từ đầu thôi. Hắn nhìn theo bóng dáng nó bước đi.

- Anh Sơn. Anh làm sao ngo ngác vậy? - Bi nhìn hắn khua khua tay.

- À anh không sao. Ngủ sớm đi, anh đã gửi mail giả đặt lịch cho em rồi, anh sẽ cho người đưa em đi vì anh không tiện ra mặt. - Hắn nhìn Bi nói.

- Mọi người cũng đi ngủ đi. - Hắn muốn nằm và suy nghĩ, còn muốn gọi nó sang ôm nó nữa, cả ngày hôm nay hắn và nó còn chưa nói chuyện nổi một câu từ tế với nhau, hắn nhớ nó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bi Phiền Phức

Mọi người ra cửa ai về phòng này, Tuyết vào phòng nó xin ngủ ké cho vui. Tùng về phòng Nam trước, Nam thấy Bi quay lại phòng của hắn thì đi theo.

- Em không ngủ cùng anh được thật à? - Bi cúi xuống đứng sát mặt hắn hỏi.

- Cái con này, Mày mà cứ thế tao cho mày ra khỏi nhà luôn đấy. - Hắn hét lên.

- Biết rồi em đi đây. - Bi xì mặt xuống đi về phòng.

Phòng nó:

- À mình đi lấy quyển truyện đã. mình có thói quen đọc truyện trước khi đi ngủ. - Tuyết nói với Trúc và nó rồi bước ra nhìn thấy Nam bước vào phòng hắn.

Tuyết đứng lại nghe lén.

- Này mày với nhỏ đó là thế nào? - Nam nhìn hắn vừa hỏi vừa bước vào khi nhỏ đi ra khỏi phòng. Chờ đợi câu nói thật.

- Không có gì, chỉ là đưa em bình thường mà ba mẹ tao nhờ sang đây giúp thôi mà.- Hắn vẫn giấu cả với Nam

- Tao rất nghi ngờ, mày với nó thân thiết quá mức rồi đấy, mày có nghĩ tới cảm nhận của Thiên không? - Nam nhìn hắn.

- Tao không cần mày lo cho bạn gái tao nghe chưa? - Hắn nói lại.

- Mày nhớ đấy, Thiên bị tổn thương và thiệt thòi nhiều rồi, đừng để con bé khổ vì mày nữa, nghe đây với tao Thiên vẫn là đứa em gái. Chứ không phải bạn gái và em gái giống nhau Tuyết là người tao đang cố gắng để yêu thương từ trái tim còn Thiên là đứa em gái cần anh trai này che chở. - Nam nhìn hắn rồi đi ra.

Tuyết thấy Nam đi ra thì định chạy về phòng nhưng Nam nhìn thấy.

- À em định đi lấy quyển truyện để trong phòng thôi, không có ý nghe anh nói chuyện đâu. - Tuyết lúng túng.

- Không sao. Những điều anh nói là thật lòng. Em và Thiên là hai người anh đều đã từng thích. - Nam nhìn Tuyết.

- Đã từng? - Tuyết thấy bối rối, thì ra anh chỉ là đã từng thích mình thôi, có phải chăng mình mơ mộng quá rồi.

- Uk. Vì bây giờ là anh yêu em. Còn với Thiên vẫn là em gái, mong em hiểu cho anh - Nam ôm Tuyết.

- Em hiểu chứ. Em đi ngủ đây anh đi về phòng đi. - Tuyết tháo tay Nam ra chạy về phòng. Cô vui lắm, Anh ấy nói yêu mình rồi, Tuyết đứng sau cánh cửa, đặt tay mình lên trái tim đập thình thịch. Thì ra đây là yêu. Trong lòng Tuyết đang ngập tràn hạnh phúc, là lần đầu tiên anh nói những lời thật lòng như thế, Em đâu dám mơ ước cao xa, chỉ cần ở bên cạnh anh thôi không ngờ một ngày em lại được nghe anh nói từ yêu.

Lấy điện thoại nhắn tin cho nó.

"Sang đây với anh một lúc được không? Anh nhớ em"

Nó đọc tin nhắn rồi nghĩ mông lung.

- Mày làm sao thế? ai nhắn tin mà thất thần vậy đưa tao xem nào. - Nói rồi Trúc dứt điện thoại của nó.

- Chẳng nhắn tin kìa, ra đi. Chẳng phải đang mong lắm sao? Hôm nay cũng không nói chuyện với nhau rồi còn gì? Sang đây để chàng giải thích đi - Trúc trêu nó.

- Uk. Mày nghĩ anh với Bi là thế nào? Giác quan thứ 6 của phụ nữ rất nhạy bén, tao sợ ... - Nó lo lắng hỏi Trúc.

- Không sao đâu. Sang đi.- Trúc đẩy nó đi.

Phòng hán.

- Anh, phòng em tắc nước hay sao ý, cho em đánh răng nhờ tý nhé, mấy người kia em không quen mấy nhờ thì ngại lắm. - Bi lại mò sang phòng hán.

- Cô nhanh nhanh cho anh nhờ, chắc mai anh phải xin chỉ thị để cho em sang biệt thự của ba mẹ thôi. - Hán lâu bà.

Bi chẳng nói gì vừa đi vào vừa tháo đôi hoa tai ra để tạm lên giường anh rồi đi vào đánh răng xong bước ra anh đang đứng soi gương ở cạnh cửa ra vào nhà tắm.

- Anh hai đẹp trai dễ thương đáng sợ, cho em ở đây đi, em không nhiều anh nữa. - Bi chấp tay nói rồi bước ra chỗ hán. Vì Bi không đi dép trong phòng tắm nên chân Bi ướt hết lúc ra cũng không chịu lau chân nên chân ướt nhăm vào phòng hán nên đá nên tron ngã nhào theo đà túm lấy tay hán, hán bị bất ngờ nên cũng ngã đè lên người Bi.

- Á đập mông đau quá. - Bi hét lên đúng lúc Nó bước vào.

- 2 người làm gì vậy? - Nó bình tĩnh hỏi.

- Ồ. Thiên. - Hán giật mình rồi đi đứng dậy luôn.

- Chị. Tại anh đè lên người em ý, vừa nặng vừa đau. - Bi tiện mồm chào rồi quay sang chửi hán.

- Im ngay, đứng dậy đi về phòng. - Hán quát Bi.

- Chỉ là em vừa đánh răng xong đi ra thì tron quá nên ngã. Đau quá, anh ấy đè lên em sắp không thở nổi rồi còn quát em - Bi ngây thơ hồn nhiên nói với nó.

- Chị có việc thì vào đi, em đi về phòng ngủ đây. - Bi đi ra cửa rồi quay vào nói tiếp.

- Anh gọi em sang đây là để nhìn thấy cảnh này thì không cần đâu. Em đi về ngủ đây em mệt rồi. - Nó đi ra rồi đóng cửa.

- Không phải như em nghĩ đâu.... - Hán chưa dứt câu thì nó đi rồi.

- Ái Sồi... cái con Bi này. Mai mày không ra khỏi nhà thì..... - Hán chửi rửa rồi quát Bi.

- Anh ơi em quên mất cái đôi hoa tai, cho em lấy đã rồi chửi sau - Bi mở cửa bước vào, thấy hán đang tức bèn lên nói.

- Mày cút đi, tao đang bức đấy. Đúng là cho mày sang đây là một sai lầm lớn rồi hazzz - Hán nhìn Bi rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Gặp Bà Tâm

Bi không nói gì chạy một mạch về phòng. "Mình có làm gì đâu chứ, có phải cố tình đâu, chịu chẳng hiểu mô tê gì cứ thấy mặt mình là quát. Anh hai sang đây tính cách kì cục rã man." Rồi rút điện thoại gọi cho mẹ.

- Mẹ à. Anh hai kì lắm. Trước anh chẳng bao giờ quát con, còn suốt ngày ngủ chung đòi đọc chuyện cho con nghe nữa, con sang đây anh cứ chửi con hoài à.

- Mẹ thương, anh con giờ lớn rồi, con cũng thế đòi ngủ chung anh quát là phải rồi, ngoan đi ngủ đi. bên đấy là đêm rồi phải không? - Mẹ hần ôn tồn nói. Bà thương Bị lắm, vì Bị lớn lên ở nhà bà rất ngoan ngoan lại hay tâm sự với bà. Bà coi Bị như con đẻ, chưa một ngày nghĩ là con nuôi.

- Nhưng anh hai còn đòi đuổi con đi nữa, anh nói mai con phải về biệt thự của ba mẹ ở một mình, con không thích đâu, con thích ở cùng anh hai thôi, mẹ bảo anh ấy nhé. - Bi lại nũng nịu.

- Mẹ biết rồi, con ngủ đi để mẹ quát anh hai con một trận. - Bà an ủi đứa con gái.

- Vâng, con ngủ đây. Mẹ cũng đừng làm việc quá sức nhé.

- Uk. Mẹ chúc con ngủ ngon. - Bà ôn tồn rồi cúp máy gọi luôn cho thiếu gia nhà mình.

- Con trai, sao lại bắt nạt Bi - Bà ra giọng hỏi tội.

- Mẹ không biết nó làm những gì đâu. - Hần bực tức nói.

- Thôi nào, phải chiều em chứ, con mà đuổi nó sang biệt thự của ba mẹ thì con cũng đừng ở biệt thự đấy biết không? ngoan nào ngày xưa suốt ngày đòi sang phòng nó ngủ nó có đuổi đi đâu. - Bà vừa dấm vừa xoa.

- Vâng thưa phu nhân. - Hần nhẫn nhịn vì mẹ hần không biết hần đưa nhiều bạn về nhà, nếu để bà biết hần yêu một người không khá giả chắc hần bị kéo sang Mỹ luôn mất.

- Ngoan ngủ đi. chiều em nó một tý - Bà tắt máy.

.....

Con danh này. Mày còn dờ dờ trò mạch mẹ nữa à? Thiên ơi làm thế nào bây giờ chứ? Anh xin lỗi. Cả đêm hần không ngủ được vì nghĩ về nó.

.....

sớm hôm sau:

- Chị ơi cho em làm VSCN nhờ với, phòng em không có nước. - Sáng ra Bi gõ cửa phòng nó.

- Là hôm qua phòng em mất nước nên em sang nhờ phòng anh Sơn làm VSCN ý nhưng sáng nay anh ấy tức em không cho em vào. hihi. - Bi nói tiếp.

- Ra vậy, em vào đi. - Nó hiểu vấn đề nên tươi cười với Bi.

- Em với anh Sơn là thế nào vậy? - Nó hỏi dò.

- Chỉ là anh em quen biết thôi mà chị. hihi - Bi vừa đánh răng vừa trả lời.

- uk. Lát nữa cố lên nhé, bà ta là người không đoán trước được điều gì đâu, có thể bà ta sẽ nghi ngờ đấy. - Nó lo lắng cho Bi rồi dặn dò cẩn thận.

- Vâng. Chị yên tâm.

.....

Khách sạn NTN nơi Bi và bà Tâm gặp mặt.

- Bà là Đỗ Như tâm của Bạch Thủy phải không? xin mời ngồi. - Bi mặc bộ vest lịch sự chào hỏi.

- Đúng rồi. Nhìn cô tôi thật không ngờ đã là giám đốc đấy. - Bà Tâm vừa ngồi xuống vừa nói.

- Bà quá khen. Bà có đen tài liệu đến không? - Bi khách sáo.

- Đây. Nghe nói cô sống ở Mỹ từ bé. Tiếng Việt của cô khá chuẩn nhỉ? Mong lần này chúng ta hợp tác tốt đẹp. - Bà Tâm đưa tập tài liệu ra

- Ba mẹ tôi đều là người Việt tôi không thể không học tiếng ba mẹ đẻ được. - Bi lịch sự.

Sau khi xem xét hồ sơ Bi giả vờ lãng chuyện.

- Tôi có nghe nói Hải Sơn dạo này đang khó khăn không biết bà có thông tin gì của Hải Sơn không?

- Sao cô lại có hứng thú với tập đoàn Hải Sơn vậy? - Bà Tâm ra vẻ nghi ngờ.

- À. Chỉ là Hải Sơn đã nhiều lần cướp dự án lớn của chúng tôi nên tôi muốn hỏi thăm chút tin tức thôi.

- Hóa ra vậy. - Bà Tâm gật đầu như hiểu ra chuyện.

- Bên Mỹ đang có tin đồn rằng Hải Sơn sẽ bán tập đoàn bên này để giả nợ. Không biết có chính xác không? vừa hay tôi cũng có khá nhiều đối tác ở VN nên cũng muốn mở chi nhánh. Mà có thể dùng Hải Sơn luôn thì tốt quá. - Bi chủ động hỏi chuyện.

- Bên Mỹ có tin đồn ấy thật hả? À... cái này tôi cũng không rõ lắm. - Bà tâm đang hờn hờ thì rút lại.

"Chưa biết người ta hay người mình. Từ hẵng để lộ đuôi" Bà Tâm nghĩ trong đầu.

- Hồ sơ này tạm ổn, tôi sẽ nghiên cứu về mấy mẫu này rồi sẽ trả lời bà sau. Bây giờ chắc tôi xin phép. - Bi khéo léo vì sợ vợ quá sẽ hỏng kế hoạch, vừa đứng lên Bi có điện thoại giả vờ quay ra chỗ khác nghe.

- Tôi đây. Thế nào rồi

- Dạ hồ sơ của Hải Sơn đã có trong tay rồi, Chúng ta sẽ sớm có được Hải Sơn thôi. - Đầu dây bên kia trả lời.

- Được rồi, tiếp tục điều tra thêm. Tôi cần sớm nhất có thể, chúng ta ở bên này không có nhiều thời gian đâu. - Thấy bà Tâm ngồi ngó nghiêng nghe chộm điện thoại biết bà Tâm mắc mưu Bi cố nói chuyện to và gấp gáp.

- Dạ. em sẽ cố, em cúp máy đây. - Tiếng đầu dây bên kia Tùng tắt máy rồi cả lũ cười. Đây là kế của nó vì để bà tâm tin tưởng Bi hơn cần cho bà ta thấy mình đã đi trước một bước.

Bi nghe điện thoại xong cũng tắt máy giả vờ không để ý bà Tâm đứng dậy cúi chào rồi đi ra.

Con nhỏ có vẻ cùng hướng với mình đây. - Bà Tâm đắc ý.

- Cho người theo dõi con nhỏ đó đi. - Bà tâm nhắc điện thoại rồi nói.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cô Định Uy Hiếp Tôi???

- Bi. Hiện giờ em không được về nhà. Bà ta sẽ cho người theo dõi em đấy. - Hắn lấy điện thoại gọi cho Bi vì sợ sẽ lộ nên hắn cho người chuyển đồ của Bi tới khách sạn và bảo Bi ở đấy tới khi xong chuyện, có gì sẽ liên lạc.

- Vâng. từ giờ tới khi xong việc chắc phải như vậy. - Bi nói buồn rồi cúp máy.

.....

- Thiên. Anh vừa đi chỗ anh Kiệt. Anh ấy bảo anh đưa cho em cái này. - Tùng lấy ra một hộp quà nhỏ đưa cho nó.

- Em cảm ơn. - Nó cầm lên tầng cất rồi xuống gọi mọi người lại bàn chuyện

- Mọi người chắc là lần này sẽ đứt khoát chứ? - Tùng hỏi.

- Em nghĩ là được. À phải nói là chắc chắn được. Không được để lộ ra sơ xuất gì nhé. Bất cứ sự việc nào cũng phải thận trọng. - Nó nói chần chẫn.

- Anh Nam em giao cho anh nhiệm vụ đó là phải vào được máy tính của bà Tâm bằng mọi cách. Chắc chắn trong đấy có điều chúng ta cần và Em đã xem phiên tòa ngày hôm ấy rồi, có rất nhiều sơ hở. tình hình chúng ta bây giờ không thể kiện cáo vì không quen biết nhiều. Nên Anh Nam hãy phát tán

Video này một phần cũng vì có thể sẽ có người lấy lại video nên chúng ta phát tán và sao chép ra nhiều bản như vậy sẽ an toàn.

- Anh Tùng vẫn còn vài người máu mặt liên quan tới phiên tòa. Mong anh hãy tìm ra họ và nhờ họ giúp đỡ để trả lại sự trong sạch cho ông em. Chắc chắn tất cả bọn họ đều có lý do bị bà Tâm bắt thóp nên mới làm vậy trước tòa.

- Tuyệt tôi cần bạn giúp hãy tìm xem giờ Linh đang ở đâu, Sống như thế nào. Vì bạn có quan hệ với nhà đấy nên tìm hiểu sẽ dễ nhất.

- Sao lại là Linh? - Hấn hỏi.

- Anh sợ tình cũ không rù cũng đến à? Tập chung đi, em có việc quan trọng muốn gặp Linh. - Nó nhìn hấn rồi nói tiếp.

- Anh cố gắng giúp đỡ Bi. làm giả một số tài liệu quan trọng đưa cho Bi để đem cho bà Tâm thì bà ta sẽ không nghi ngờ nhiều nữa. Và theo dõi bi sát đừng để bé làm lộ chuyện. Chẳng may nó lại đòi gặp anh, đòi về đây bà Tâm là cáo già rồi nên không dễ để lừa đâu.

- Trúc, mày chỉ cần ngồi một chỗ rồi làm bài tập cho tao thế thôi. - Nó nhìn trúc trên.

- Tao cũng muốn giúp mày lắm. - Trúc buồn bã.

- Đừng sảy ra chuyện gì là giúp tao nhiều rồi đấy. - Nó nhìn Trúc rồi đi lên trên tầng. Một lúc sau nó đi xuống nói:

- Giờ em phải tới một nơi. Đi thôi Bon. - nó gọi Tùng theo đúng tên Ngâm. (Biết ngay họ đi tới Bang).

- Em muốn anh gọi em là chị không? - Bon quay sang nhìn nó.

- Tùy anh, đôi khi làm chị cũng tốt lắm đó. - Nó đeo mặt nạ da che một bên nhìn thật bí ẩn. Đây là chiếc mặt nạ Kiệt vừa gửi cho nó.

- Nhìn em thế này giống hệt sát thủ đấy em tin không? - Tùng nhìn nó nói.

- Vốn dĩ em là sát thủ mà. Bây giờ sẽ đến chỗ hẹn Thủy. Anh đi nhanh đi. - Nó nói.

* tối hôm qua khi nó về phòng thì nhận được tin nhắn lạ. dở ra xem thì nó thấy Thủy nhắn tin.

"Mai gặp nhau ở chỗ Linh bị thương đừng để ai biết". Nó gọi Tùng nói chuyện vì Tùng như đàn anh thân tín tin cậy. Tùng nói sẽ đi cùng nó, và sẽ không báo ai biết về cuộc gặp này.

tới nơi nó báo Tùng đợi bên ngoài một mình nó đi vào nói chuyện.

- Cô cũng giỏi lắm dám tới đây một mình. Cái thứ gì trên mặt cô thế kia. Haha... Cô có vẻ không nhớ nơi này lắm nhỉ? - Thủy dọa nó.

- Chỉ là những nơi bản thủ thì tôi không nhớ cho rõ lắm thôi. - Nó nói bằng giọng đánh thép.

- Đúng là bản ở trên mặt cô rồi. Chắc tôi sẽ phải gọi đưa em gái bằng chị mất, tại sao nó có thể làm một việc tốt đến thế cơ chứ. Thật không thể tưởng tượng nổi. - Thủy trêu chọc nó.

- Thôi đi, ít nhất Linh đã biết hối hận về những gì gây ra. Không trơ chèn như cô. - Nó tức giận. Ngày đó Linh đã hi sinh vào cứu hấn. Linh cũng đã xin lỗi nó vào giây phút tường chừng như gần nhất với từ thần.

- Cô biết vì sao tôi gọi cô tới không? - Thủy hỏi nó.

- Nếu tôi biết vì sao tôi đã không tới rồi. Mày muốn gì? Nói luôn đi tao không có thời gian đến để tám chuyện với mày đâu. - Nó đổi giọng.

- 5 ngày nữa mày và con Lyon hãy rời khỏi nơi này. Nếu không ba mẹ mày ở quê mày biết rồi đấy. - Thủy nhìn nó uy hiếp. Thủy không hề biết thân phận thật của nó.

- Mày định uy hiếp tao? - Nó hất mặt

- Tao sẽ làm đây là nhà mày phải không? - Thủy dơ điện thoại có tấm ảnh ngôi nhà nó ra cho nó xem.

- Mày điều tra tao. Mày chưa biết cái giá của nó đâu. - Nó nói lại.

- Tao nói rồi đấy. À còn cả bà bán hàng ăn sáng nữa chứ nhỉ? tao quên mất đấy. - Thủy tiếp tục uy hiếp nó.

- Tao có đi thì Nam vẫn chẳng bao giờ nhìn mặt mày đâu. Mày nên nhớ cái gì không phải của mình thì mãi mãi sẽ không bao giờ thuộc về mình. Đừng động đến người không liên quan. - Nó chửi Thủy.

- Cái đó tao cần mày phải lo sao? 5 ngày thôi đấy. - Thủy nói rồi vẫy tay lui đi.

Chương 59

Nó thất thần ra ngoài. Tùng thấy nó hốt hoảng hỏi thăm.

- Em nói chuyện gì mà lâu vậy?
- Lên xe đi. Đưa em tới đồng cỏ nhé. - Nó nhìn vào khoảng không. Không trả lời câu hỏi của Tùng.
- Uk. - Tùng không nói gì, chỉ im lặng.

Chiếc xe lao vun vút trên con đường cao tốc, gió lồng lộng bỗng mây từ đâu kéo tới phủ khắp bầu trời.

- Anh nghĩ hay mình về đi, trời sắp mưa rồi. - Tùng sốt ruột lo lắng cho nó.

Nó chỉ gật đầu. Uk. giờ đi đâu cũng được mà, có quan trọng gì đâu? chỉ là nó nhớ lần đầu tiên nó và hấn gần nhau, thân nhau là ở nơi ấy, khi hấn nằm xuống đồng cỏ, nó đã quan sát thật kĩ khuôn mặt hấn. Từ lần ấy nó đã cố gắng khắc ghi thật sâu hình ảnh anh trong tim rồi.

Về tới nhà hấn lo lắng chạy ra.

- Em có chuyện gì gấp à? sao đi vội thế?
- Không có gì chỉ là anh Kiệt muốn gặp Thiên có chút việc thôi. - Tùng bào chữa cho nó.
- Cái này là...? - Hấn thấy chiếc mặt nạ của nó đang đeo.
- Là anh Kiệt cho đấy. - Tùng lại trả lời hộ.
- Tôi có hỏi ông đâu? sao ông cứ trả lời thay bạn gái tôi thế? - Hấn bực mình vì hỏi Thiên mà Tùng cứ nhảy vào.
- Em lên nhà đây. Trưa em không ăn cơm đâu đừng đợi...
- Có chuyện gì vậy? 2 người vừa đi đâu về dường đầu tôi. tôi thấy lạ lắm, không giống như bình thường đâu. - Hấn hỏi Tùng.
- Tôi cũng không biết chuyện gì, tôi ở ngoài không được vào trong nghe. Mà ông tôn trọng suy nghĩ của con bé đi. Con bé chắc có chuyện buồn để con bé trấn tĩnh rồi hỏi. - Tùng nói rồi đi vào trong.
- Ở cái thẳng, hơn người ta có một tuổi lại còn dậy đời sao? - Hấn nghĩ rồi đá vào chiếc xe đi vào trong.

.....

2 ngày sau:

Nó đã suy nghĩ những mấy ngày rồi mà vẫn không biết phải làm sao. Nếu chỉ gia đình nó thì không sao. Đã có anh Kiệt, nhưng còn Trúc cô bạn thân nhất của nó biết tính sao? không thể vì nó mà nhà Trúc bị liên lụy được. Đúng lúc nó đang suy nghĩ thì Nam gõ cửa vào.

- Thiên. Mấy hôm nay em làm sao vậy? Anh lo cho em quá. - Nam bước vào hỏi thăm.
- Em không sao. Chỉ là có chút chuyện không hay cho lắm em muốn sắp xếp lại cho ổn mà không biết bắt đầu từ đâu. - Nó bần thần nói.
- Nghe anh này, đừng suy nghĩ nhiều quá, anh không biết có chuyện gì xảy ra với em nhưng em không muốn nói thì anh cũng không ép em đâu. anh chỉ muốn khuyên em một điều thôi: Cái gì làm được thì làm trước, cái gì không thể nghĩ ra thì vứt nó sang một bên rồi từ từ sẽ ra. đừng để bộ óc mình căng thẳng quá, sẽ không tốt cho em. - Nam nói an ủi nó.
- Em biết - Nó nói lững cẩu rồi cúi mặt xuống.
- Gạt sang một bên đi. Anh có tin tốt cho em đây, em có muốn nghe không? - Nam cười rồi mở laptop ra.
- Anh nói đi. Em đang nghe đây. - Nó ngước mặt lên đợi chờ.

- Đoạn video vụ xét xử tung lên mạng vài ngày trước đã được hơn 1 triệu lượt xem và hầu hết ai cũng đang bức xúc và đòi xét xử lại. - Nam dơ đoạn video trên Youtube lên cho nó xem cả bình luận của mọi người.

- Vậy tốt quá rồi, nếu chuyện này đến đỉnh điểm cộng thêm mấy tay nhà báo tìm hiểu nữa chắc chắn sớm muộn cũng sẽ được phơi bày mà xét xử. - Nó gật đầu nói.

- Uk. Vui lên đi. chuyện này là sớm muộn sẽ lấy lại được những gì nhà em đã mất và tổn thất đã gánh chịu. - Nam động viên

- Vâng. Em muốn suy nghĩ thêm một chút, nếu không có việc gì anh có thể ra ngoài được không ạ. - Nó nói nhẹ.

- Tất nhiên, anh cũng không có việc gì nữa mà. Nhưng nhớ lời anh dặn nhé. Cái gì nghĩ ra thì làm luôn, còn chưa nghĩ được thì vứt sang một bên. đừng để đầu óc nghĩ ngợi nhiều quá. - Nam nói rồi đi ra.

- Vâng. - Nó cười rồi hét lên.

Đúng rồi, vấn đề bây giờ sẽ giả mạo độc giả để gọi đến mấy tay nhà báo nhờ họ dò luôn. Sau đó sẽ lấy bằng chứng từ chỗ bà Tâm vì bà tâm đã đồng ý gặp Bi để nói đến chuyện hợp tác đập đổ Hải Sơn. Lần này sẽ cài đặt một thiết bị nghe trộm, bộ ghi âm để ghi lại cuộc nói chuyện giữa 2 người. Cần bảo Bi khai thác thật nhiều đến chuyện ngày trước chắc chắn sẽ ra hết. Trong vòng 2 ngày nếu tòa gọi Bà Tâm lên thì chắc chắn Thủy sẽ không có đầu óc suy nghĩ đến chuyện gia đình mà sẽ tập chung cứu bà Tâm ra.

Nói là nó làm thực hiện luôn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đe Dọa Và Kế Hoạch

Tối hôm sau:

- Em không ngủ được à? Đạo này vợ cứ tránh mặt anh hoài vậy? - Hấn vào phòng nó, Ôm lấy nó.

- Không phải đâu anh. Là tại công việc khiến em đau đầu quá, em xin lỗi, không phải vì anh đâu. - Nó quay người lại. Người con trai nó yêu thương.

- Em đừng nghĩ nhiều. Sẽ ổn thôi mà. Bi đang cố gắng thu thập những tài liệu quan trọng và cả tìm ra chứng cứ về những tội ác mà vợ chồng nhà bà ta làm rồi. Mọi việc cứ để anh. Được không? - Hấn hôn lên trán nó.

- Dạ. Em tin anh mà. Em Thật sự rất yêu anh. Em cần anh ở cạnh mọi lúc. Em không muốn rời xa anh đâu. Em sợ lắm. - Nó bỗng nhiên òa khóc.

- Em làm sao vậy? Anh ở đây rồi mà. Lúc nào anh cũng ở bên em mà. Đừng khóc, đừng khóc. Em sảy ra chuyện gì rồi sao? - Hấn lo lắng nắm chặt 2 đôi bờ vai mỏng manh yếu ớt của nó.

- Không. Chỉ là em lo sợ thôi. - Nó cố che dấu mọi điều. Nó không muốn hấn lo lắng nhiều về nó nữa. Nó sẽ giải quyết ổn thôi mà lòng nó tự nhủ và ôm lấy hấn chặt hơn.

- Nằm xuống đây gối đầu tay cho em. em mệt mỏi quá, muốn ôm anh ngủ một giấc được không? Đạo này em hay gặp ác mộng quá. - Nó ngồi xuống giường chỉ hấn.

- Uk. Có anh ở đây em ngủ một giấc đi. Sau cơn mưa trời sẽ lại sáng thôi. - Hấn nằm gối tay cho nó, ôm nó trong lòng, cô gái của hấn thường tỏ ra mạnh mẽ vậy thôi nhưng thật sự rất yếu mềm.

Đêm hôm ấy nó nằm trong vòng tay yêu thương của anh. Bỗng có cảm giác ấm áp lạ thường. Bao nhiêu nỗi niềm của nó chẳng thể gửi cho anh chỉ biết ôm lấy anh mà giữ chặt nỗi sợ hãi trong lòng.

sớm hôm sau: Mọi người hẹn Bi ra quán ăn của Nam bàn chuyện.

- Đúng như tính toán thì Những bằng chứng chúng ta copy rồi gửi cho tòa Bà Tâm sáng nay đã bị gọi lên. - Hấn nói.

- Tốt, đúng theo kế hoạch rồi. 2 ngày vừa qua em có tìm ra tệp hồ sơ của Bảo Thiên bị tráo không? - Nam hỏi Bi.

- Có đây ạ. Đây chính là bản thu mua vật liệu xây dựng và mẫu. Còn đây là bộ Bà Tâm tráo. - Bi dơ ra 2 tệp hồ sơ.

- Chỉ với mấy thứ này thôi là chúng ta có thể khỏi kiện rồi. - Tùng nhìn nó.
  - Đợi em xíu - Nó nói rồi gọi cho Kiệt.
  - Anh. Có thể mạo danh gọi tới tòa án của thành phố để xét xử lại không? hiện giờ em nghĩ chúng ta đã có đủ bằng chứng rồi.
  - Được, nhưng em phải chắc chắn. Tránh việc đánh rần động cỏ. - Kiệt trả lời nhắc nhở cẩn thận.
  - Em nghĩ là tất cả đã được nằm trong kế hoạch. Và em cần anh bảo vệ ba mẹ. Hiện giờ em e họ đang bị theo dõi. Không gì là chắc chắn nhưng em nghĩ chúng ta nên đề phòng vẫn hơn. Cả mẹ của Trúc bạn em nữa. - Nó khéo dặn dò không để phát hiện rằng chính bản thân mình đang bị uy hiếp.
  - Em yên tâm. Bọn chúng gian xảo đề phòng vẫn hơn. Anh sẽ cho người làm ngay. Thôi anh có việc chuyện ở chỗ ba mẹ cứ để anh lo. - Kiệt nói rồi cúp máy.
- Nó cũng đỡ lo phần nào rồi. Thôi thì tới đâu hay tới đấy vậy vừa lúc ấy điện thoại nó lại reo lên.
- Nói. - Nó đi ra xa nghe máy.
  - Tôi nói rồi đó. Đúng 24h đêm ngày mai cô mà chưa đi thi đừng trách tôi độc ác. - Thủy đe dọa
  - Tôi đang cố đây cô mà làm gì ba mẹ tôi tôi chưa nghĩ rằng cái giá phải trả của nó đâu. - Nó nói rồi cúp máy.
- Mạnh mẽ thế thôi nhưng nó run lẩy. Lần này có thể nó đánh cược quá lớn rồi, nó lấy 2 tay nắm vào nhau.
- Cố lên. Chỉ cần trong ngày mai bà Tâm có quyết định điều tra lại vụ Kiệt năm đó là Thủy sẽ bận tìm người giúp mà quên việc ở nhà. - Nó tự nhủ với bản thân rồi đi vào.
  - Thiên. Giờ có lẽ em nên bảo ông làm đơn kháng cáo để xét xử điều tra lại. một lúc nhiều đơn khởi tố chắc chắn bà ta sẽ không bao giờ kịp trở tay. - Hấn nói.
  - Vâng. Chiều nay em sẽ gửi thư cho Ông. Vì không phải ngày thăm nên không thể nói trực tiếp được. - Nó nói.
  - Uk. Bi vẫn phải đóng giả để thân cận với bà ta đề phòng việc kế hoạch bị đổ bể em vẫn có thể tiếp cận. - Nam dặn dò
  - Vâng. Các anh cố gắng nhé. Em đi trước không sợ bà ta cho người theo dõi. - Nói rồi Bi đứng dậy đi trước một lúc sau mọi người cũng lần lượt đi về.
- Nó vừa bước chân vào tới cổng biệt thự đầu óc nó quay cuồng rồi nó ngất.
- Thiên..... - Nam, Trúc, Tùng, Tuyết, Hấn đồng thanh gọi nó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

(Bây giờ mình không đặt tên chap nữa mà sẽ đăng thẳng luôn nhé.)

Hấn nhanh chân bế hấn lên chạy vào nhà đặt nó lên ghế sofa. Tùng gọi bác sĩ riêng tới.

vài phút sau bác sĩ tới và thăm khám cho nó.

- Không có chuyện gì lớn lắm, chắc tại cô bé suy nghĩ nhiều không ăn uống đầy đủ khiến huyết áp tụt. Cố gắng cho cô bé nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ nhiều hơn. - Bác sĩ sau khi khám cho nó xong đi ra và nói.
- Lại thế rồi. Ông nên quan tâm con bé một chút. Tôi thấy con bé nhiều tâm sự lắm. - Tùng vỗ vai nói rồi bảo Trúc.
- Em hay nói chuyện cùng Thiên có nghe Thiên nói chuyện gì lạ không?
- Em không thấy Thiên nói chuyện gì, dạo gần đây em cũng không nói chuyện nhiều với cậu ấy vì toàn ở bên kia với anh. - Trúc nói rồi thấy mình hơi vô tâm

- Thôi mọi người về phòng đi, Tùng với Trúc hôm nay nghỉ ở đây đi. Tôi sẽ ở Đây trông Thiên. - Hấn nói rồi bế Thiên lên phòng mình.

- Uk. Cũng được thời gian này nhiều việc tôi dọn sang đây luôn tiện cho Trúc nói chuyện với thiên nhiều một tý. Chắc vì việc này con bé áp lực lắm. - Tùng lắc đầu rồi đi lên lầu.

* Nửa đêm:

- Bỏ anh ấy ra, Tôi bảo cô bỏ ra cơ mà. - Nó hét lên và khóc âm ỉ.

- Thiên Thiên..... - Hấn gọi nó.

- Không Anh ơi. Tôi đi, tôi đi mà, đừng làm hại Son. - Nó lại khóc thét tiếp.

- Thiên. - Hấn tiếp tục gọi.

- Không anh ơi. - Nó choàng bật dậy.

- Em làm sao vậy? Em gặp ác mộng à? Anh đây rồi. - Hấn ôm lấy nó như sợ mất, tóc nó xõa xụi mở hôi nó toát rã. Nó cũng ôm hấn.

Nó ôm chặt lấy hấn. Nó vừa mơ thấy Thủy đẩy hấn xuống vực. Không, chỉ là mơ thôi, nó Trấn tĩnh lắc đầu điên cuồng.

Anh đây rồi, Anh đây mà. Xin em đấy. Bình tĩnh lại đi. - Hấn ôm lấy nó.

- Anh. Anh. Anh.... - Nó liên tục gọi hấn.

- Uk. Anh đây. Anh đây rồi. không sợ, không khóc nữa. - Hấn lấy tay đỡ từng sợi tóc trên khuôn mặt nó ra.

- Uk.... - Nó gật gật.

- Nằm xuống đây. Anh gối tay cho em ngủ. - Hấn nằm xuống đập vào tay mình.

Nó cũng nghe theo.

- Sao em lại ở đây? Em không nhớ chuyện gì xảy ra, hình như em có tới cổng rồi xuống xe... - Nó cố nghĩ.

- Em đã bị ngất đấy, Kể anh nghe có chuyện gì khiến em lo lắng vậy sao lại làm khổ mình thế? Em dạo này rất xanh sao đấy em biết không? Em ăn gì anh lấy cho. - Hấn lo lắng quan tâm nó.

- Em không sao. - Nó mệt mỏi rồi nằm xuống tay hấn ngủ tiếp.

- VỢ Ạ. Sao em cứ dẫu anh chịu đựng một mình như vậy? Em có biết anh lo cho em lắm không? - Hấn ôm lấy nó nói khẽ.

Nó vờ như không nghe thấy gì. Nhắm nghiền đôi mắt lại, có vài giọt nước mắt nó rơi xuống.

.....

- Thiên. Có rồi. Bà Tâm và ông Bạch đã có lệnh tạm giam điều tra để xét xử lại. - Nó vừa bước chân ra khỏi phòng thì Tùng đến báo tin cho nó.

- Tốt quá rồi, - Nó nói với Tùng. "Không thấy Thủy gọi cho nó khả năng là mình đã dự tính đúng" Nó nghĩ.

- Em đã đỡ hơn chưa mà đã đi lại rồi. Em ăn gì không anh mua cho. - Tùng hỏi thăm nó rồi rít.

- Em không sao đâu anh. Lát em sẽ ăn sau. Mọi người đâu hết rồi ạ? - Nó nhìn căn biệt thự yên bình lạ thường.

- À. Họ đến chỗ Bi xem tình hình. Anh có lệnh phải bảo vệ em từ xưa nên không đi được mà. Trúc sáng nay tự nhiên đi đâu từ anh cũng không biết, gọi cũng không nghe. - Tùng kể

- Trúc sao ạ. Đi lâu chưa ạ? - Nó giật mình nghe. Hốt hoảng trong đầu

- Uk. chắc tầm 2 tiếng rồi.- Tùng nhìn đồng hồ.

Nó vội vàng cầm chiếc điện thoại lên gọi điện cho con bạn

- Sao mãi không nghe? - Nó lẩm bẩm.

- Anh. Em xin lỗi. Thật ra hôm nọ em đi gặp Thủy. Thủy đã đe dọa em. Nếu trong 5 ngày em không rời khỏi đây thì sẽ có chuyện xảy ra với ba mẹ và mẹ Trúc. Em không biết mình ở lại thế này là đúng hay sai, em đã nghĩ khi ba mẹ cô ta có chuyện thì cô ta sẽ không có thời gian chú ý đến việc khác. Nhưng hình như em sai rồi anh ạ. - Nó rơi nước mắt. khó khăn lắm nó sợ nên nó đã nói hết cho Tùng biết chuyện này.

- Sao em không nói với anh? Anh là người của em cơ mà. Đến bây giờ em mới nói anh biết phải làm sao đây? - Tùng gãi đầu gãi tai. Người anh yêu có thể bây giờ đang gặp nguy hiểm.
- Em xin lỗi. Em cứ nghĩ em sẽ giải quyết được mọi việc. - Nó ngồi xuống cúi đầu khóc.
- Mà vừa nói gì thế Thiên? - Trúc đứng đằng sau nó nói.
- Em đi đâu về vậy? sao không nói anh biết anh lo quá. - Tùng chạy lại nhìn Trúc
- Trúc mà đã đi đâu vậy? - Nó chạy lại hỏi thăm.
- Tao đi tìm mua cái này cho mà này. Nhưng mà vừa nói gì? Mẹ tao bị sao? - Trúc dơ cặp lông chảo tần lên cho nó rồi hỏi.
- Chỉ là... - Nó đang khó nói thì có điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

- Thiên. Anh đã túm được bọn định làm hại ba mẹ rồi. Yên tâm nhé. - Kiệt gọi cho nó nói.

Nó tắt điện thoại.

- Trúc. Thật sự tao cũng sợ sợ lắm. Nhưng ỏn rồi mà ạ. - Nó vỗ vai Trúc rồi ngồi bệt xuống.
- Nói tao nghe. - Trúc ngồi quỳ đối diện nó đặt 2 tay lên bờ vai gầy, bé nhỏ của nó.
- Thật sự Thủy đã tìm tao. Hôm đấy Thủy đã nói cho tao 5 ngày phải rời khỏi đây nếu không cả ba mẹ tao và mẹ mà đều bị nguy hiểm. Thủy đã cho người đến tận nhà tao. Tao cũng sợ lắm chứ. Hôm nay là hạn chót, tao đã đánh cuộc tính mạng của ba mẹ tao, bây giờ anh trai tao gọi nói rằng đã bắt được tất cả những tay đàn em của Thủy định làm hại nhà tao và mà. Giờ tao mới có thể thở phào nhẹ nhõm được Trúc ạ. Tao xin lỗi. - Nói vừa rồi nước mắt vừa rơi.
- Anh đưa em vào phòng. Trúc lấy cháo cho Thiên ăn nhé. Anh đi có việc một lúc anh quay lại luôn. - Tùng dìu nó rồi bảo Trúc.
- Tao không sao. Đừng coi tao như người ốm thế. Để tao tự ăn. Mà hộ tao gọi điện cho anh Sơn với anh Nam xem tình hình thế nào rồi tao lo quá. - Thiên vào trong lòng nhẹ nhõm hẳn nhưng nghĩ lại giấc mơ đêm qua nó vẫn không khỏi bàng hoàng giật mình.
- ưk. - Nói rồi Trúc cầm điện thoại gọi cho Nam
- Anh. thế nào rồi ạ?
- Vâng. vậy chắc tầm 1 tuần nữa là xét xử ra tòa đúng không ạ? Bi vẫn tiếp tục ở bên đấy hay về luôn ạ. - Trúc nghe vâng vâng dạ dạ rồi hỏi lại khiến tim nó đau nhói khi nhắc tới Bi.
- ..... Trúc cúp máy.
- Mà yên tâm đi. 1 tuần nữa họ sẽ xử. Nam và Mọi người hôm nay đến chỗ ông nội mà. chắc ngày xét xử của bà Tâm cũng là lúc ông mà được ra thôi. - Trúc thuận lại cho nó nghe
- ưk. Còn Bi thì thế nào hả mà? - Nó tò mò hỏi
- Bi tí cũng về đây cùng mọi người luôn thấy anh Nam bảo vậy. vì ở bên đấy xong hết rồi mà. - Trúc hồn nhiên không hiểu lòng con bạn.
- .....
- Hắn và mọi người nói chuyện với ông xong khi ra về hắn có tin nhắn rồi quay sang bảo Nam
- Mà đưa mọi người về đi. Thiên hỏi thì nói tao đi có việc ở tập đoàn tí tao về luôn.

hắn vào trong xe lấy điện thoại ra, tin nhắn lại là của Thủy. Cô ta hẹn anh ở một vách núi phía dưới là biển.

.....

- Cô còn muốn gặp tôi làm gì? nể tình Linh đã cứu tôi nên tôi gặp cô lần cuối, ba mẹ cô sắp phải trả giá cho mọi tội lỗi của mình rồi, tôi mong cô ăn năn hối lỗi đi, đừng để đến lúc quá muộn. - Hắn bước xuống xe trước mặt là Thủy.

- Anh giỏi lắm. Cả anh và cô à đều rất giỏi. Cô ta cũng đến gặp tôi một mình. Và giờ anh cũng thế. - Thủy hất mặt nhìn hắn cười.

- Thiên đến tìm cô ư? - Hắn hơi bất ngờ.

- Không, chính là tôi đã hẹn cô ấy. Anh biết không? Cô ta cũng đến một mình như anh vậy. Nhưng điều tôi chuẩn bị muốn nói với cả 2 người là hoàn toàn khác nhau.

- Cô muốn nói gì với tôi? - Hắn tò mò.

-

- Bỏ anh ấy ra, Tôi bảo cô bỏ ra cơ mà. - Nó hét lên cự quậy. Hiện giờ tay nó đang bị trói, đưa nó ra là 2 tên con trai to cao.

- Thiên Thiên..... - Hắn gọi nó.

- Anh ơi. Sao anh lại đến đây? - Nó hét lên

- Bỏ Thiên ra không các người sẽ biết tay tôi đấy. - Hắn hét vào Thủy

- Kịch hay vẫn còn dài mà. - Thủy Búng tay cho đàn em kéo nó về gần

- Thả cô ấy ra các người muốn gì tôi cũng sẽ làm - Hắn nhẹ giọng xuống.

- Không, tôi sẽ cho anh thấy chứng kiến cảnh người mình quý chết là như thế nào. - Thủy kéo nó ra sát bờ biển.

- Cô đứng yên đó cho tôi. - Đang nói thì hắn có điện thoại. Hắn rút ra

- Anh mà gọi người về tôi sẽ đẩy con nhỏ này xuống dưới. - Thủy thấy hắn cầm chiếc điện thoại trên tay.

Hắn tắt điện thoại rồi vứt xuống đất.

- Tôi sẽ giữ con nhỏ này, tôi cho anh 3 ngày để thả ba mẹ tôi ra nếu không đừng trách tôi ác.

- Cô thả Thiên ra chúng ta nói chuyện. - Hắn bình tĩnh.

- Không. Bao nhiêu công sức của chúng ta không thể để mất trong chớp mắt. Anh nghe em nói. Dù thế nào cũng phải minh oan cho ông nội, đưa ba mẹ trở lại nơi này. - Nó hét lên vì sợ Hắn sẽ đồng ý.

- Nhưng còn em. Em biết anh rất sợ mất em không? - Hắn nhẹ nhàng nói.

- Thôi ngay bộ phim tình cảm sướt mướt này đi. - Thủy quát

- Nếu hôm nay vì em mà ông và ba mẹ cũng như công sức của tất cả mọi người đổ bể thì em xin lỗi, có lẽ chúng ta không có duyên ở bên nhau. Nhưng em xin anh, minh oan cho ông, không được để ba và mẹ cô tiếp tục làm chuyện xấu nữa. - Nói rồi nó vùng mình lao xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

- Thiên, Sơn hét lên chạy ra theo thì Nam, Tùng chạy tới kéo lại.

- Bỏ tao ra bỏ tao ra.... - Hắn hét ầm ĩ nhưng 2 thằng bạn không bỏ ra.

Thủy thấy tình hình không như ý muốn bèn trong lúc hỗn loạn thì trốn đi.

- Bình tỉnh lại đi Tùng gọi anh Kiệt, Tuyết gọi cho anh tàu trực thăng... tìm kiếm nhanh lên... - Nam bình tỉnh xử lý.

- Bình tỉnh lại đi Sơn. Tao và Nam cũng không kém gì mày bây giờ đâu, nếu cả tao, mày và Nam đều nhảy xuống thì sẽ ôm nhau chết mà thôi - Tùng giữ chặt tay hắn.

- Mày sợ chết à? Vợ tao đang ở dưới, chắc đang chờ tao, đang lạnh lắm. Bỏ tao ra. Chết tao cũng phải chết cùng Thiên. - Hắn nói.

- Mày điên rồi. Tỉnh lại đi. Tao sẽ tìm được Thiên. Nhưng không phải cách của mày. - Nam đâm vào mặt hắn một phát.

- Mày nói mày yêu Thiên cơ mà. Mày nói mày là anh của Thiên cơ mà. Sao mày không dám xuống cứu Thiên. Vợ tao đâu rồi, bỏ tao ra. Có chết tao cũng muốn được ở với Thiên một chỗ. Bỏ tao ra... - Hắn lấy hết sức vùng người, đánh 2 thằng bạn.

- Mày bị điên rồi. Nam và Tùng lấy hết sức ra để giữ hắn.

- Bỏ tao ra, bỏ tao ra, vợ tao đang ở dưới, đang chờ tao tới cứu. Bỏ tao ra không dùng trách tao ác. - Hắn hét lên

- Cậu chủ, chúng tôi tới rồi đợi lệnh cậu. - Dân trực thăng 5 chiếc, 10 chiếc tàu đang đợi Nam.

Trong lúc Nam không để ý hắn vùng tay chạy nhanh ra hướng biển.

- Sơn..... - Tùng gọi âm ỉ

- Sơn.... Sơn... Thằng này mày điên rồi. - Nam nhìn theo nhưng thằng bạn đã xuống dưới nước biển sâu hun hút, sóng từng cơn đánh mạnh vào tả ly kêu gào.

Nam, Tùng lên trực thăng ra lệnh tìm kiếm 2 người bạn. Trúc và Tuyết thì xuống thuyền.

- Có nên gọi cho 2 bác không? - Trúc hỏi Tuyết.

- Đợi chút xem thế nào đã. Gọi anh Kiệt rồi sẽ ổn thôi. - Tuyết an ủi.

- Thiên mạnh mẽ lắm, chắc không có chuyện gì đâu nhỉ? - Trúc lẩm bầm.

- Uk. Không sao đâu. - Tuyết an ủi Trúc.

- Alo. Anh Nam anh cho thợ lặn tìm chưa. - Tuyết gọi Nam qua bộ đàm.

- Anh cho 20 người rồi. - Nam trả lời.

Ở nhà Thiên:

Mẹ nó đang dọn nhà cửa, còn bà nó hôm nay được nghỉ đang ngồi nhâm nhi tách trà nói chuyện với mẹ nó. Ông đang đưa tách trà lên thì tách trà bị nứt rồi vỡ, nước trà nóng bỏng cả tay ông. vợ ông quay ra nhìn giạt mình đi lấy khăn lạnh về lau

- Không sao, chắc nước nóng quá nên nứt ý mà. - Ông cười khà khà nhìn vợ.

- Tôi thấy lo quá. Không biết có chuyện gì không? - Bà ngồi bên cạnh sốt ruột.

.....

"Ba, mẹ con xin lỗi, đời này chưa kịp báo hiếu với ba mẹ, toàn làm ba mẹ khổ vì con. Anh ơi, ở lại mong anh sớm tìm được hạnh phúc mới, em biết có ở lại thì em cũng không sống được lâu nữa, em nhớ những ngày đầu gặp anh, nhớ khuôn mặt anh hôm đưa em lên đồng cỏ xanh mượt, nhớ dáng người anh, nhớ lúc anh trêu em, nhớ những buổi tối được anh ôm vào lòng ngủ bình yên say giấc, sau hôm nay xin anh đừng nghĩ quá nhiều đến em, cuộc sống này em xin để lại cho anh.". Nó từ từ nhắm mắt chìm xuống biển sâu.

Trên mặt nước.

- Đội lặn có tin đội lặn có tin. - Đội lặn báo tới bộ đàm.

- Báo đi. - Tùng Nam sốt ruột.

- Tìm thấy một thi thể con trai. Em đã đưa lên thuyền E02

- Tiếp tục tìm kiếm. - Nam và Tùng lấy thang dây xuống thuyền.

- Son... Gọi xe cấp cứu cho anh nhanh lên. - Nam nói rồi Tùng tới hô hấp nhân tạo sơ cứu qua.

- Vẫn còn Thở ông ạ - Tùng nhìn Nam nói.

- Tốt quá rồi. Tìm Thiên đi. Tiếp tục tìm - Nam báo tới bộ đàm.

- Xe cấp cứu đến Tùng đưa hân tới bệnh viện. Nam báo Trúc và Tuyết là con gái đi theo Tùng ở đây nguy hiểm.

- Anh ở đây không sao đâu. Sắp tới rồi, lát ông đưa họ về biệt thự trước đi, từ hẵng nói chuyện này cho Bi nhé. - Nam dặn.

.....

- Chị đã trả thù cho em rồi, Nhưng ba mẹ thì chị không thể cứu được.

- Chị, chị đã làm gì rồi.

- Chị không làm gì nó cả, là tự nó, tự nó lao xuống biển, không liên quan gì tới chị. - Thủy bức xúc.

- Chị, em đã nói rồi, là chúng ta sai rồi, giờ chân em không còn phải ngồi xe lăn, chân tay em bị thiếu mà không chấy đã để lại hậu quả, nhưng em mới là ở chân tay, mặt mũi em vẫn thế. Nhưng em đã cho Thiên một vết thương theo suốt cuộc đời, không thể bỏ mặt nạ. Còn gì đau đớn hơn là thế. em đã sai rồi. Tình yêu là thứ không thể bắt buộc nên chị cũng vậy đi. - Linh ngồi chuyện trò với Thủy.

- Không, chúng ta không sai. Haha. Linh, Thiên kia. Thiên, tôi không làm gì cô cả, là tại cô nhây, tôi không giết cô... Đừng tìm tôi, đừng trách tôi... - Thủy ngậy đại hết âm ỉ trong căn phòng.

- Chị chị làm sao thế? có ai đâu, em mà, em là Linh mà. - Linh đẩy xe tới bên Thủy

- Linh ơi, không phải chị giết đâu, thật đấy... - Thủy điên dại.

- Chị làm sao thế này chị... - Linh gọi, Thủy ngất rồi.

- Alo, là trại tâm thần phải không? Tôi nghĩ chị gái tôi có vấn đề không ổn về thần kinh, tôi muốn khám cho chị tôi. - Linh lấy điện thoại gọi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Ngày hôm sau:

Sau khi biết tin Kiệt ra sức cho người tìm kiếm em gái, e rằng khó lòng sống sót dưới đáy biển sâu. Anh quyết định gọi điện về cho ba mẹ.

- Ba. - Kiệt thấy có tiếng người nhấc máy.

- Uk. Kiệt hả con. Đạo này con khỏe không? sao giờ con mới gọi điện cho ta? - Ba nó tíu tít hỏi thăm.

- Ba... con có tin muốn báo cho ba và mẹ. Trước mắt con sẽ báo tin tốt trước. Mai con sẽ lên đón ba và mẹ xuống đây. Trước là để ba và mẹ tới dự phiên tòa người làm hại tập đoàn và lệnh xóa bỏ tội danh ông nội. Đây là nỗ lực của Thiên.

- Tốt quá. tốt quá rồi. Nhưng sao lại có tin xấu tin tốt ở đây hả con? còn chuyện gì nữa. Từ hôm qua ta sốt ruột không nguoi không biết có chuyện gì không mà không thấy đứa nào gọi điện. - Ba nó như cảm thấy có điều gì đó không ổn.

- Ba. Ba phải bình tĩnh nghe con nói. - anh lấy tinh thần.

- Có chuyện gì với Thiên rồi phải không con? - Ba nó lo sợ.

- Dạ. Con xin ba phải bình tĩnh.
- Con nói đi. Đừng ấp úng nữa.
- Ba... Là con không tốt không bảo vệ được em gái con... Là do con đến muộn... Thiên... em con bị... bị rơi xuống biển sâu rồi... con đã cho người tìm từ hôm qua mà mãi không thấy... - Kiệt roi những giọt nước mắt tự trách tội bản thân.
- Con nói gì... - Ba nó khụy xuống, không tin vào tai mình.
- Ba... Con xin ba hãy bình tĩnh, bây giờ vẫn chưa thể kết luận. Con vẫn đang cho người tìm kiếm.
- con cho người đón ta ngay đi. ta phải đi tìm con bé, chắc giờ này nó đang lạnh lẽo lắm..
- Bốp... - Mẹ nó đang cầm bộ ấm chén vừa rửa bước vào nhà. nghe thấy ba nó nói chuyện..
- Ông đang nói ai???..... - mẹ nó thần thờ nhìn ba nó.
- Tôi... Bà phải bình tĩnh...
- TÔI HỎI ÔNG ĐANG NÓI ĐI TÌM AI? AI LẠNH LẼO? PHẢI CON GÁI TÔI KHÔNG???- mẹ hắn không giữ được bình tĩnh.
- Alo... ba... mẹ... - Kiệt đầu dây bên kia không nghe thấy gì..

.....

Một tuần trôi qua. Hôm nay là ngày xét xử. Ông bà Tâm phải nhận án 20 năm tù vì tội vu khống hãm hại nhà nó. Và còn đang âm mưu tiếp tục đối với tập đoàn Hải Sơn. Ông nó đã được thả ra. Còn về tập đoàn Bạch Thủy sẽ được đổi tên thành Bảo Thiên. Tập đoàn sẽ khôi phục lại...

Ra ngoài công.

- Sơn, Nam. Ông thấy giờ ông cũng già yếu rồi, không thể gánh vác được như ngày trước. Hơn nữa giờ ông chỉ muốn tìm kiếm dù chỉ là xác của cháu gái ông cho nó có nơi đi chôn về. Nên ông đã bàn với ba của Thiên rồi chuyện tập đoàn có thể nhờ 2 con gánh vác không? - Ông nội nó điềm tĩnh nói.
- Ông. Không được đâu ạ. Cháu giờ tuổi nhỏ không thể gánh vác được, Ông cứ bảo Anh Kiệt ấy. - Sơn và Nam từ chối.
- Kiệt giờ còn tập đoàn của ba vợ nó. Khó lòng lo việc khác được, huống hồ giờ nó vợ con rồi cũng khó. - Ông nó giải thích....
- Nhưng mà..... - Sơn đang định nói thì ông nó chen ngang.
- Ông quyết định rồi. Chỉ ít các con phải nỗ lực ông già này đã từng là bạn chí cốt của 2 ông nội các người chứ. - ông vừa chau vừa thật.
- Trước đây ta định bụng sẽ gả cháu ta cho Nam. Nhưng nó lại yêu con - Ông chỉ vào Sơn - Rồi giờ nó lãnh ít dữ nhiều không nói trước được thì thôi ta trông cậy tập đoàn vào 2 con. Để ông già này chuyên tâm tìm cháu. - Ông nó nói tiếp
- Vậy... bọn cháu sẽ nhận lời nhưng có gì xin ông hãy chỉ bảo tận tình ạ. - Nam và Sơn cúi lòng.

.....

Một ngày đẹp trời Tùng và Trúc, Nam và Tuyết cùng đính hôn trên vách núi phía dưới là biển. Đây là nơi nó lao mình xuống để bảo vệ những người mà nó yêu thương.

- Thiên. Hôm nay em có nhìn thấy không? Ngày hạnh phúc của tụi nó đấy. Em đi đâu rồi? sao lại bỏ anh nơi này lạnh lẽo một mình. Mai anh sẽ đi sang Hàn Quốc anh đang cố gắng xây dựng công ty của ông em, em đi rồi về với anh anh nhớ em lắm em biết không? anh biết em là người thích chêu đùa, nhưng tại sao lần này em đùa dai quá vậy? Hôm đó có phải là em cứu anh đúng không? là em nắm đôi tay anh đúng không? Tại sao em lại để anh trên cõi đời này một mình cơ chứ? giờ anh có thành công thì cũng đâu có còn em bên cạnh. Em đang ở nơi nào? có lạnh lẽo không? hay em đang đứng nhìn và chúc phúc cho chúng nó. Bọn khốn này tại sao lại chọn đúng ngày em đi mà làm đám hôn chứ... - Nước mắt hắn rơi. 3 năm qua... mỗi khi anh buồn, anh vui, anh đều ra đây ngồi. Hắn nhớ nó quá mà.

3 năm trước ngày nó lao mình xuống biển, một lúc sau khi đang nổi dần lên nó đã nhìn thấy anh. Người con trai ấy gương mặt ấy, bàn tay ấy. Nó đã lấy hết phần oxy còn lại của mình để chuyển cho anh. Nụ hôn cuối khi nó nhắm mắt chìm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Hàn Quốc: 3 tháng sau:

chiếc siêu xe lăn bánh tới cửa lớn của một khách sạn sang trọng, lịch sự. Người tài xế xuống xe mở cửa cho ông chủ.

Từ trên chiếc xe đất tiền một người con trai mới ngoài 20 bước xuống, Tóc vàng hớt lên, bộ comle lịch lãm trẻ trung, đôi giày da được đặt làm tí mỉ... là Hân. Hôm nay tập đoàn hân có hẹn với đối tác làm ăn mới. Vì hân nghĩ nhiều tới nó nên hân đã quyết định mở một trung tâm phẫu thuật thẩm mỹ mang tầm quốc tế.

- Cậu Sơn tới rồi ă. - Một người đàn ông trung tuổi nhìn thấy liền chạy ra kéo ghế cho hân ngồi. Đây là ông Lee là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ có tiếng tại Seoul.

- Ông hẹn tôi ra đây là có chuyện gì? - Hân cầm tách trà trên tay nhấm nháp.

- Cậu Sơn. Là thế này. Hợp đồng lần này tôi sẽ không kí với cậu vì tôi có chút việc gia đình bên Mỹ. Nhưng tôi sẽ cho con trai tôi kí thay và nó sẽ thay tôi hợp tác với cậu được chứ? - Ông Lee nói.

- Vậy cũng được nhưng tôi muốn ông kí thêm một bản hợp đồng nữa là ông sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Còn thiếu gia của ông chỉ giám sát thay ông, còn có vấn đề gì chúng ta sẽ gọi điện trao đổi trực tiếp. Ông xem như vậy có được không? - Hân nói chậm rãi.

- Vậy cũng được, Cậu đây trẻ tuổi mà làm ăn cẩn thận quá. - Ông Lee cười trừ.

- Chỉ là nguyên tắc cơ bản thôi. Ông có thể gọi con trai tới đây để chúng ta có thể làm quen cho tiện giao tiếp không? - Hân mở lời mời.

- Được chứ, cậu đây suy nghĩ thật giống tôi. tôi đã dặn cậu con trai tôi rồi, chắc nó sắp đến rồi đó. Con trai tôi chắc hơn cậu 2 tuổi nhưng về kinh nghiệm làm ăn còn phải học hỏi cậu nhiều mong sau này cậu chỉ bảo. - Ông Lee nịnh nọt hân.

- Ba. Con tới rồi, con có đưa cả Jin Hee theo. - Ông Lee vừa nói xong thì con trai ông tới đưa theo một người con gái.

- Tôi luôn cũng tốt, nào bảo con bé vào đây ta giới thiệu luôn. - Ông Lee gọi vậy.

- Giới thiệu với cậu đây là Lee woo bin là con trai tôi, con jin hee là người yêu nó. Tôi định cuối năm nay tổ chức hôn ước cho 2 đứa. - Ông Lee vừa nói vừa cười Jin hee từ từ bước từ sau cánh cửa bước vào cô gái nở nụ cười cúi xuống chào hân.

Hân ngồi ngó người nhìn Jin hee. đột nhiên thốt ra một câu.

- Thiên....

- Cậu Sơn không sao chứ? - Ông Lee nhìn hân không hiểu chuyện gì vì hân nói từ Thiên là Tiếng Việt.

- À. Tôi không sao. Tôi nhìn cô gái này giống với một người bạn đã lâu ngày không gặp. - Hân quay sang ông Lee chấn tĩnh.

"Cô gái này thật giống Thiên."

- Vậy ư. Chắc người bạn đó là người cậu thương? - Ông Lee lại trêu hân.

- 2 con ngồi xuống đây. Tối nay gia đình tôi mời cậu ăn tối. - Ông Lee nói với con trai toaig quay sang nói với hân.

- Thôi, chắc đề dịp khác, hôm nay tôi thấy trong người không khỏe. Gia đình cứ ăn đi tôi xin cáo từ. Tạm Biệt. - Hân nói với ông Lee rồi nói câu cuối bằng tiếng việt với Jin Hee.

Hân cho tiền để tài xế bắt taxi về còn hân một mình lái xe đi khắp các con đường rồi rẽ ra sông Hàn ngồi.

Tại sao chứ? Ông trời thích trêu ngươi hân vậy? Sao ông trời lại cho hân gặp lại một người con gái có khuôn mặt, dáng vóc, nụ cười giống nó tới vậy, chỉ khác một điều... đó chính là vết sẹo trên khuôn mặt người con gái đó không có như nó.

"Vợ à. Trên trời hôm nay ít sao quá, em là ngôi sao nào vậy? có phải ngôi sao sáng nhất đang lấp lánh đúng không? Em có nhìn thấy không vậy? Nhìn thấy người con gái đó giống em quá phải không? anh còn tưởng là em đây, Em có đang ở bên cạnh anh không? anh nhớ em, cảm ơn cô gái có khuôn mặt giống em để hôm nay cho anh như nhìn thấy em vậy. Có phải em đưa cô gái ấy đến cho anh phải không? Với em dù có người giống em nhưng không phải em thì anh cũng không cần đâu Thiên ă. Khi dự án này xong, tập đoàn của em phát triển mạnh mẽ anh sẽ đi tìm em. Nỗi nhớ em khiến anh không thiết làm gì nữa. Anh chỉ ước giá như ngày đó em đừng cứu anh mà hãy nắm chặt tay anh có phải giờ chúng ta đang ở cùng nhau rồi không?"

Chương 66

Hôm nay Nam sang Hàn Quốc kí hợp đồng cho công ty rồi rủ hấn đi ăn uống vì lâu ngày không gặp. Ăn uống xong hấn và Nam đi dạo ở bờ sông.

- Mà tính thế nào? - Nam đang đi đột nhiên hỏi hấn.

- Thế nào là sao? - Hấn dừng lại hỏi Nam.

- Thì là chuyện yêu đương. Chẳng lẽ mà định cả đời chỉ nghĩ đến Thiên thôi sao? Ở trên đó Thiên biết sẽ không vui đâu. - Nam tâm sự với thằng bạn.

- Tao không sao. Thiên vẫn luôn ở bên tao. Chỉ là mà không biết thôi. - Nói rồi hấn đưa tay ra là chiếc đồng hồ nó đã mua hồi trường tổ chức tham quan.

- Chiếc đồng hồ này đâu có chạy nữa mà đeo? - Nam cầm tay hấn kéo lại nhìn rồi nói.

- Chính vì thế nên tao mới đeo. Mà biết không? nó không chạy từ lúc Thiên buông tay tao ra đi đấy. - Hấn lấy tay còn lại sờ vào đồng hồ.

- Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi còn gì. - Nam chép miệng với thằng bạn.

.....

- Á... tránh xa tôi ra. không các người sẽ biết tay đấy. - Một cô gái nói giọng Hàn hét lên.

- Nam, nhìn kia... - Sơn chỉ sang chỗ cô gái đang bị một đám đàn ông to cao ức hiếp.

Cô gái bật lên đánh tung hết từng thằng một nhưng chắc vì sức khỏe cô yếu lại là cánh đàn bà yếu ớt cô không đánh lại nổi đám người này. Đúng lúc có một tên lao đến cầm côn định vụt lại nó thì hấn nhảy ra đỡ và đánh lại. Thấy có người tới giúp lũ lưu manh rút hết đề lại hấn một tay đỡ người cô gái một tay còn đang thù. Nam chạy lại chỗ hấn.

- Mà không sao chứ? Liệu quá biết cô gái này là ai mà cứu thế? đưa cô gái vào trong xe đi đã rồi nói ngoài này tối quá, cao áp cũng không có không biết có bị thương có cần đưa đi viện không nữa.... - Nam nói một tầm hơi...

Đặt cô gái vào ghế sau 2 người giật mình nhìn cô gái..

- Thiên... - Hấn đứng như trời trồng

- Đánh tao một cái - Nam bảo hấn.

- Giống Thiên quá đúng không mà? - Hấn dưng dưng đôi mắt nhìn cô gái.

- Uk. Đưa vào viện đã mà. - Nam bảo hấn.

- Thôi. vết thương cũng nhẹ hình như chỉ bị kiệt sức thôi. đưa về nhà tao đã rồi tính. - Hấn không kiềm được lòng nữa bảo Nam lái xe luôn.

- Mà không sao chứ? - Nam vừa đi vừa nói với hấn.

- Không. Tao vẫn ổn... - Hấn quay xuống nhìn cô gái đắm đuối.

.....

Đưa cô gái đặt vào giường anh lấy điện thoại cô ra xem định bụng gọi cho gia đình cô nhưng

- Hình như cô gái này chính là jin hee. Là con dâu tương lai của đối tác tao. Hấn bảo với Nam.

- Sao mà biết. Mà có thấy trùng hợp không? cô gái này thật giống với Thiên, giống cả lần đầu tiên mà cứu Thiên... có lẽ nào là ý trời. - Nam nói rồi nhìn hấn.

Hấn không nói gì chỉ đứng nhìn cô gái.

- Tao không có ý định này đâu. Nhưng tao có thể giữ cô ấy ở cạnh đêm nay không?

- Cũng được mà. Giờ muộn rồi, mày không sao đấy chứ? - Nam lo lắng.

- Không sao...

Nửa đêm. Cô gái như gặp ác mộng mờ hồi đầm đìa, Luôn miệng nói những câu lí nhí trong mồm mà hần không thể nghe ra.

Sáng hôm sau cô gái tỉnh dậy.

- Cô thấy trong người có gì bất ổn không? - Hần nhìn thấy cô gái mở mắt.

- Anh là... Hình như tôi đã gặp anh ở đâu đó thì phải. - Cô gái mở mắt ngồi dậy.

- Cô có phải jin hee không? - Hần hỏi để xác minh lại.

- Đúng rồi. Hôm qua là anh đã cứu tôi phải không? Thật sự cảm ơn anh. - Jin hee cúi đầu cảm ơn rồi đứng dậy.

- Tôi là Son. Là đối tác của bố chồng tương lai của cô. Chúng ta đã gặp nhau hôm tôi hẹn bố cô để kí hợp đồng. - Hần nói chuyện.

- À. Thật ra tôi chỉ coi họ như người nhà thôi. - Jin hee giải thích.

- Son, Cô gái... - Nam bước vào định hỏi thăm thì thấy Jin hee tỉnh rồi nên thôi.

- À giới thiệu với cô đây là bạn tôi Nam. - Hần giới thiệu.

- Xin chào. - Jin hee nói rồi đứng dậy.

- Cảm ơn các anh vì hôm qua. Giờ tôi xin phép về vì sợ ở nhà mọi người lại lo lắng. Có dịp sẽ báo đáp sau. - Nói rồi Jin hee bước ra.

- Mày không định đuổi theo à? Xin số hay... - Nam hất tay hần.

- Không. Cô ấy chỉ có khuôn mặt giống Thiên thôi. Còn lại cô ấy không phải Thiên.

Hần xuống nhà lấy ly rượu rồi nhấm nháp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Hôm nay hần k đi làm. Hần chỉ ở nhà hần nhớ nó quá. Đặt lưng xuống giường hần nhìn lên trần nhà. Một giọt nước mắt hần lăn dài đã bao nhiêu lâu rồi nhỉ từ ngày nó ra đi 3 năm mấy tháng rồi hần muốn gặp nó dù chỉ là trong mơ. Hần nhớ những lần nó vì hần mà bị thương, hần nhớ những lần đi chơi cùng nó, nhớ cả những lúc nó và hần gặp nạn... trải qua bao nhiêu bão táp cùng nhau rồi, vậy mà sao nó nỡ bỏ hần đi như vậy. Xác của nó cũng k tìm thấy được. Hồi đó gia đình nó, gia đình hần, cả Nam và những người bạn đã tìm nó tới vài tháng mà vẫn không thấy xác nó.

- Son. Ông xem tôi mua gì cho ông này. Dạo này có vẻ suy nghĩ hơi nhiều rồi đó. - Nam vừa đi làm về mua ít đồ tẩm bổ cho hần.

Son giặt mình vùng dậy lau nước mắt.

- Sao thế. - Nam quay mặt thẳng bạn ra.

- Mày lại nghĩ về đứa em tội nghiệp của tao phải không? Hôm nay trên đường đi siêu thị tao có gặp Jin Hee đấy. - Nam kể chuyện cho thẳng bạn nghe.

- Uk. Mày ăn đi. Tao không đói. Tao muốn đi loanh quanh một lát. - Hần đứng dậy cầm chiếc áo khoác vắt lên vai, lấy khóa xe đi luôn.

- Ồ... cái thẳng... - Nam gọi với.

Không phải Anh không hiểu tâm trạng thẳng bạn mà tại quá thương thẳng bạn. Ngày xưa còn chưa quen nó hần là một công tử đào hoa, ăn chơi... khét tiếng. Có bao giờ biết thất tình đâu chỉ biết thất tiền thôi. Rồi một ngày quen nó. Đến Anh còn không nhận ra được thẳng bạn mình. Hần chẳng thèm đưa đôi ăn chơi, chẳng thèm đi bar tìm gái gú. Từ ngày quen nó anh chỉ thấy hần đánh nhau vì nó chứ chẳng vì bang hay vì bạn... mà sao tới cuối cùng này rồi mà nó còn bỏ hần đi. Để bây giờ khi trưởng thành rồi mà hần còn chẳng thèm nhìn lướt qua dù chỉ là một người con gái khác. Đến hôm qua anh mới lại

nhìn thấy ánh mắt nhớ nhung của hắn khi nhìn thấy người con gái có ngoại hình lẫn khuôn mặt giống nó. Đến anh cũng giật mình không tin vào mắt mình.

Anh ngồi xuống đặt ít thức ăn anh mua ở quán ăn Việt. toàn món việt nam. Có Sườn sào chua ngọt mà nó thích nhất. Anh cũng không hiểu tại sao anh lại mua món này nữa.

.....

Hắn đang đi xe trên đường chiếc siêu xe mang biển ngày sinh của nó 1210 anh lướt nhẹ nhàng trên đường. Bỗng phía xa xa có một cô gái đang đuổi theo một đám du côn vào tới trong ngõ cụt anh dừng xe định giúp thì thấy cô gái đó là Jin Hee đang đánh với một đám. Anh ngạc nhiên tại sao cô gái Hàn Quốc này lại biết võ. Lại đánh nhau giỏi quá. Y như nó vậy. Đúng lúc anh đang ngỡ người thì mấy tên du côn sợ quá chạy mất, anh tiến về phía cô đỡ cô dậy.

- Lại gặp cô rồi. Cô không sao chứ? - Hắn chào hỏi.

- Cảm ơn anh. Anh có thể cầm túi này sang giả cho chị bên kia được không là bọn họ giật túi nên tôi chạy theo lấy lại. - Jin hee giải thích

- Ok. đợi tôi chút tôi sẽ đưa cô về. - Hắn nhẹ nhàng đỡ cô gái vào xe rồi chạy đi.

.....

- Cô ổn chứ? - hắn vừa lái xe vừa hỏi thăm

- Thật ngại quá. Tôi vẫn ổn 2 lần gặp anh ở bên ngoài anh đều thấy tôi trong bộ dạng thế này. - Cô gái vuốt vuốt tóc rồi ngại ngùng.

Hắn nhớ lại những lần gặp nó lần đầu cũng thế. Hắn nhìn cô gái không chớp mắt.

- Mặt tôi bẩn sao? - Cô gái thấy hắn nhìn thì ngượng.

- À không có gì. Tôi xin lỗi. Tại tôi thấy cô giống với một người bạn của tôi quá. - Hắn quay mặt nhìn đường. Không thể phủ nhận được phải chăng hắn lại đang rung động vì cô gái giống nó???

- Chắc là một người bạn rất quan trọng? là người yêu anh sao? - Jin hee tò mò hỏi.

- Đúng, là một người rất quan trọng. - Anh nhại lại từ quan trọng.

- Vậy cô gái đó giờ ở đâu? anh làm tôi thấy tò mò quá. - Jin hee vô tư nói không để ý đến cảm xúc của hắn lúc này.

- Cô ấy đã ra đi được hơn 3 năm nay rồi. - hắn nói rồi đôi mắt nhìn xa xăm.

- Vì cứu tôi... - Hắn nói tiếp.

- Tôi thật sự xin lỗi. Tôi lại không biết - Jin hee ngại ngùng.

- À. Không sao. Tôi có thể đưa cô về tới nhà chứ? - Hắn lảng chuyện khác

- Vậy phiền anh. - Jin hee khách sáo.

- Tôi có thể hỏi cô một câu được không? - Hắn tế nhị.

- ưk. anh hỏi đi nếu trả lời được tôi sẽ trả lời.

- Tôi thấy cô có vẻ nói tiếng Hàn chưa được rõ lắm. Phải chăng cô không phải người Hàn?

- À. Cái này.... A. Tôi nhà tôi rồi. Anh cho tôi xuống ở đây thôi. Vì tôi sợ vào trong không có chỗ quay đầu xe. - Jin hee chỉ vào một lối rẽ nhỏ.

- Tôi không nghĩ cô lại sống ở nơi này đâu - Hắn dừng xe còi dây bảo hiểm rồi nói.

- À đây là phòng trọ của tôi. Tôi không có nhà. Bố mẹ tôi không còn nữa. Xin phép tôi vào trong đây. Nếu có duyên gặp nhau lần nữa tôi sẽ mời anh vào. Cảm ơn anh. - Nói rồi jin hee xuống xe đi vào trong luôn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Trên đường về. Hấn vẫn nghĩ về cô gái vừa gặp đó. Thi thoảng Hấn còn cười một mình. Nói sao về cô gái đó bây giờ. Có khi nào anh đang say nắng không?

.....

- Jin hee em vừa đi đâu về? - Jin hee vừa mở cửa thì thấy woo Bin ở trong.

- Anh. em vừa đi siêu thị rồi loang quanh thôi. Anh đến lâu chưa? anh tìm em có việc gì không? - Jin hee không thích Woo Bin gần quá vì cô chỉ coi anh là anh trai bình thường thôi.

- Thế có việc gì anh mới được gần em à? Hôm nay trông em có vẻ vui thế? - Woo Bin nói

- Em vẫn bình thường. Em mệt rồi muốn nghỉ ngơi một lát chiều em còn tới trung tâm giúp Bác trai.

- Em quên việc sang tháng sẽ đính hôn với anh rồi sao? - Woo Bin thấy cô lạnh nhạt thì tức.

- Em chỉ coi anh là anh trai vì anh đã cứu sống em thôi chứ giữa chúng ta thật không có tình cảm nam nữ. - Jin hee tức tối

- Tại sao bao nhiêu năm như thế mà em vẫn không có chút tình cảm nào với anh sao? - Woo Bin nói rồi đi ra.

Thật sự cô không có tình cảm gì với anh. Cô ngồi xuống nền nhà. Trong đầu cô thoáng có hình ảnh lấp lóe của hấn. Bỗng chốc cô mỉm cười.

chiều đến cô tới Trung tâm phẫu thuật thẩm mỹ của nhà Woo Bin. Cũng đúng lúc hấn tới bàn chuyện làm ăn.

- Cô thấy chúng ta có duyên không? toàn không hẹn mà gặp - Hấn nhìn thấy jin hee đi bộ hấn chạy lại gần bắt chuyện.

- Anh có chuyện gì sao mà tới đây? Hôm nay Bác trai không ở

- Vậy sao? có vài chuyện tôi muốn trao đổi thôi. Cũng gặp cô ở đây rồi tôi có thể mời cô một tách trà được không? - Hấn tranh thủ

- Ok. Tôi có việc vào trong đã. Anh qua quán bên đường đợi tôi nhé. - Nói rồi cô chạy vào bên trong.

Hấn gọi một tách cafe nhâm nhi. Là vì cô giống nó sao? Sao tự nhiên mình lại có cảm giác gần cô gái như gần Thiên đến vậy. Anh làm vậy có được không vợ? em có giận anh không? Nếu em còn ở đây nhìn thấy anh ngồi với một người con gái khác như thế này chắc em nổi điên lên rồi túm cổ anh về đây nhĩ? Anh Lại nhớ đến hồi đưa em đi vào bang cùng bị mấy thằng đàn em nói em còn không thêm nói câu gì tới lúc về cơ mà.

Rồi hấn mỉm miệng cười. Tất cả qua rồi vậy mà vợ giờ không còn ở bên anh. Anh về Việt Nam bọn thằng Tùng, Thằng Nam sắp lên bố hết rồi em biết không? Hấn ngồi nghĩ rồi lăm bầm một mình.

- Òa..... - Jin hee động vào người anh làm anh giật mình

- Anh đang nghĩ gì mà vui thế? - Jin hee ngồi xuống ghé đối diện.

- À. Không có gì. - Anh cúi mặt tránh cô.

Cô không nói gì chỉ đặt 2 tay lên bàn rồi nhìn anh chăm chú.

- Đừng nhìn tôi thế. Thật sự lúc này tôi càng thấy cô giống với cô ấy hơn.

- Tôi thấy tò mò về cô gái của anh. Anh có thể kể cho tôi nghe một ít được không? dù tôi biết là không nên. - Jin hee chớp chớp mắt.

- Được chứ sao không. Cô ấy đã làm tôi thay đổi rất nhiều. Đó là một cô gái mạnh mẽ, Biết võ, Thông minh. Cô biết không lần đầu tôi gặp cô ấy chính là lúc cô ấy đánh nhau với một hội ở trong trường. Lần thứ 2 tôi gặp cô ấy cũng đang đánh nhau. Lần thứ 3 tôi gặp cũng vậy và cô ấy bị ngắt y như hôm buổi tối tôi gặp cô vậy. Rồi không hiểu sao trái tim tôi hoàn toàn thuộc về cô ấy. Nhưng vì tôi mà trên mặt cô ấy có một vết sẹo và cũng vì tôi mà cô ấy ra đi. - Nói tới đây hấn nghẹn lời lại.

- Tôi xin lỗi. Có vẻ như vì tôi mà...

- Không cô đừng nói vậy. tôi phải cảm ơn vì cô đã nghe tôi nói chuyện chứ. Thật sự nếu cô có một vết sẹo trên mặt tôi có thể sẽ nói cô là cô ấy mất.

- Vết sẹo trên mặt sao? - Jin hee ngạc nhiên.

- Đúng... - hấn vừa dứt câu thì có tiếng chuông điện thoại.

- Nam. Có chuyện gì không? - Hấn rút điện thoại ra nghe

- Rồi rồi, khổ thế cơ mà... - Hấn nói đầu dây bên kia rồi tắt máy.
- Xin lỗi tôi có chút việc phải đi trước. Cô ngồi sau nhé. - Hấn đứng dậy lịch sự
- Vâng, Anh cứ đi đi. - Jin hee đứng dậy chào.
- À. Lần này chúng ta gặp nhau là do duyên đây. Một lúc nào đây tôi sẽ tới phòng trọ của cô được chứ? - Hấn nói không cần câu trả lời rồi đi luôn.
- Ồ... Tôi vẫn chưa nói mà. - Jin hee với nhưng hấn đã đi xa rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

- Kia. Sao hôm nay vui thế? - Nam trêu hấn.
  - Đâu có. Tao hỏi mày một câu được không? - Hấn cười cười rồi nghiêm túc lại.
  - Chắc chắn không phải công việc rồi vì tao và mày làm khác nhau. Cũng không phải tình yêu vì mày còn cô em gái của tao. Thế tóm lại là vì chuyện gì mà khiến Sơn phải hỏi tui thế này? - Nam trêu hấn.
  - Vớ vẩn nghiêm túc đây - Hấn nói.
  - Rồi ok hỏi đi. - Nam căng mặt nhìn hấn.
  - Nếu giờ tao chót yêu một người khác, Mày nghĩ Thiên có buồn không? Tao không định yêu ai thêm đâu nhưng thật sự cái cảm giác gần người con gái ấy giống Thiên lắm. Tao nhớ... - Tim hấn nhói lên như cảm giác đang phản bội lại người mình yêu thương.
  - Thôi nào. Con bé sẽ không trách mày đâu. Nó hiểu mà. Mày đã nhớ nó suốt bao nhiêu năm rồi còn gì nữa, tới lúc mày phải tìm hạnh phúc riêng rồi. Tao tìm Thiên có ở cạnh cũng ủng hộ mày thôi. - Nam an ủi.
  - Tao đã hứa rồi mà. Tao đã nói sau dự án này tao sẽ đi tìm Thiên nhưng tao sợ tao không làm được mày hiểu không, tao sợ người con gái ấy sẽ đẩy Thiên ra khỏi trái tim của tao mất.
  - Im ngay kiểu đây cho tao. Người mất thì mất rồi, Người sống vẫn phải sống chứ. Còn nếu thấy có lỗi thì dừng lại đi. Hãy nghe theo trái tim của mày mạch bảo ý.
  - Uk. Tao đi dạo đây. Tao không đói. - Hấn lại cầm áo lên xe.
  - Này. Không đói cái gì? Mấy ngày không ăn uống gì rồi. - Nam gọi nhưng không được.
- Hấn đi lòng vòng mãi rồi tự nhiên dừng xe ở đúng cổng vào nhà cô. Hấn ngồi trong xe nhìn về hướng nhà đó.
- "Em có trách anh không vợ? Anh xin lỗi hình như anh đã sai rồi thì phải tại sao anh lại có thể có ý nghĩ vớ vẩn như vậy được chứ. Cô gái đó không phải là em. Hấn định vòng xe đi thì..."
- Em đứng lại cho anh. Jin Hee. - Là woo bin hét lên.
  - Em không có gì để nói với anh cả. - Jin hee tiếp tục đi.
  - Em đừng quên vì ai nên em mới được như ngày hôm nay. Em định ăn cháo đá bát hả? - Woo Bin vừa chạy theo sau vừa quát.
- Hấn ngồi trong xe mở cửa sổ nghe rõ tất cả, vì tò mò hấn đã đi theo.
- Anh về đi em mệt rồi. - Jin hee vào trong phòng định đóng cửa lại thì woo bin xông vào.
  - Em có nhớ ai là người dạy em nói từng câu từng chữ tiếng hàn một, em có nhớ vết sẹo trên mặt em nhờ ai mà được xinh đẹp như ngày hôm nay? em có

nhớ ai là người vớt em từ biển về và cứu sống em? em có nhớ ai là người cho em cuộc sống này không? Em bị mất trí trước lúc anh vớt chứ không phải bây giờ em bị mất trí mà em quên hết nghe không? - Woo Bin tức giận chửi jin hee âm ỉm.

"Cứu? Biển? Mất trí? Vết sẹo? học tiếng hàn ư? Anh ta đang nói gì thế này? Đúng lúc tiếng Jin hee hét lên từ trong nhà.

- Á cứu. Anh định làm gì thế này? Anh bỏ em ra.

- Cô hét cái gì? trước sau gì cô cũng là vợ của tôi. Mạng của cô là do tôi cứu được vậy đền đáp đi chứ? - Woo Bin đang định xé áo của jin hee thì

- Choang..... cửa nhà jin hee bị hấn đập tan hấn chạy vào trong nhà kéo Jin hee lại.

- Á... Tao mất công cứu mày về, làm cho mày xinh đẹp giờ để mày đi theo trai à? Mày phải là của tao biết chưa? Còn Anh tôi nể tình vì mình làm ăn với nhau nên anh bỏ cô ta ra rồi đi ra ngoài đi không có chuyện của anh ở đây nữa.

Hấn không nói gì chỉ để jin hee đứng đối diện với mình, Lấy tay xé một bên cánh tay áo của jin hee ra là vết sẹo. Đúng rồi. Là vết sẹo ngày nó bị Thủy và Linh cho người chém.

- Em có thể hiểu anh nói chứ? - Hấn nói tiếng việt với jin hee.

- Uk. - Jin hee bất ngờ.

- Thiên. Là em rồi. Hấn ôm jin hee vào người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

- này thằng kia. Mày là ai? mày định làm cái quái gì vậy hả? À. Là 2 người chúng mày đã qua lại với nhau rồi đúng không? đúng là loại con gái lăng nhăng rẻ rách thấy trai giàu là theo.....

-Bóp.... Bóp.

Hấn lao ra đánh woo bin.

- Á. anh đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

- Hôm nay tôi cảnh cáo anh woo Bin. Tôi là Lê Thái Sơn. Là tổng giám đốc tập đoàn Hải Sơn, Là phó chủ tịch tập đoàn Bảo Thiên. Đây là vợ chưa cưới của tôi, Là con gái của chủ tịch Tập đoàn Bảo Thiên hiện đang đứng top 10 thế giới. Tên thật của cô gái này chính là Nguyễn Bảo Thiên Thiên. Đã bị rơi xuống biển và mất tích hơn 3 năm nay.

- Chuyện hôm nay tôi sẽ không kiện cáo gì anh nhưng anh nên nhớ tôi là ai. Hấn nói rồi kéo tay jin hee đi.

***bờ sông Hàn:

- Em không sao chứ? - Cầm áo khoác của mình mặc cho nó.

- Em muốn về, đầu em đau quá, tại sao em lại hiểu được tiếng việt anh nói? anh là ai? hình ảnh anh cứ thấp thoáng quanh em từ ngày em gặp, nhưng lại rất giống là người em nhìn thấy hàng ngày trong giấc mơ. Đầu em đau quá. - nó vừa ôm đầu vừa nói.

- Anh đây rồi mà. Thiên, bình tĩnh lại đi... - anh ôm nó vào.

Nó ngất đi.

Hấn đưa nó về nhà. Đêm nay hấn không ngủ, hấn ngồi cạnh giường nó ngủ, hấn không biết là mơ hay là thật đây? nó còn sống, nó còn sống thật sao? không thể như thế được... hấn bối rối quá, chẳng phải đây là điều hấn mong sao? Hấn đưa tay lên môi má nó nhẹ nhàng. Hấn nhớ nó quá, hấn muốn ôm nó ngủ, muốn nó kể chuyện, nấu cơm, pha trà cho hấn cười. rút điện thoại ra hấn gọi Nam.

- Nam. Mày tin không? là Thiên đúng là Thiên rồi mà.

- Cái gì đấy? mày ngủ mơ à? Thiên ở đâu? - Nam hơi không tin vào sự thật, vào tai mình đang nghe.

- Nhà tao, sang đi sang nhà tao đi rồi nói chuyện. - hần không biết phải nói gì nữa.

.....

- Son, Thiên đâu? - Nam mở gấp cửa chạy vào nhà.

- Là Thiên thật mà. Cô gái đó là Thiên, Thiên đã được gia đình nhà họ cứu ở dưới biển, khuôn mặt đã từng có sẹo nhưng đã được phẫu thuật. Cô ấy còn nói đã nhìn thấy tao trong giấc mơ cô ấy bị mất trí thật rồi. Tao nghĩ vẫn là do căn bệnh ngày đó đã lấy đi trí nhớ của em. - Hần vừa nói vừa nhìn nó.

Nam tiến vào phòng chỗ nó nằm. "thì ra em gái anh vẫn còn sống sao? em biết cả nhà lo cho em thế nào không? cô bé này, tại sao lại trốn chạy đến tận đây thế hả? dù có nhớ hay không thì cũng hãy ở gần bọn anh thôi chứ?"

- AAAAAAAAA.... bỏ anh ấy ra..... Son, Son..... - Nam và hần đang đứng nhìn nó thì nó hét lên.

- Anh đây Thiên,... - Hần chạy gần lại cầm tay nó, nó từ từ mở mắt ra.

- Bao nhiêu năm nay em vẫn mơ thấy 1 giấc mơ kì lạ, em đã vì 1 người con trai nhảy xuống biển sâu. Người con trai ấy có mái tóc màu vàng... em chỉ nhớ vậy, cũng k nhìn rõ khuôn mặt ấy. - Nó nằm trên giường và kể lại cho Nam và hần nghe.

(Từ ngày nó đi anh đã nhuộm lại mái tóc mình thành màu đen)

- Ngủ tiếp đi em, bây giờ em không phải sợ nữa rồi, anh sẽ cố gắng cho em nhớ lại những chuyện ngày xưa, đợi anh 1 tuần, giải quyết xong công việc anh sẽ đưa em về với gia đình bố mẹ, bạn bè. Mọi người đang rất mong em. - Hần đặt lên trán nó 1 nụ hôn. Nó cũng cảm thấy rất gần gũi mà mặc kệ.

- Đừng nói cho ai biết về Thiên nhé. Lúc nào về tao sẽ đưa Thiên về cho cả nhà bất ngờ. - Hần nói với Nam

- uhm. - Nam hiểu thằng bạn mình mà. Nếu nói ra bây giờ chắc chắn cả nhà sẽ sang đây hết mắt.

..... Sáng hôm sau:

- Em dậy rồi à? em thế nào rồi? - Nam vào phòng đúng lúc thấy nó dậy.

- Anh. Em thấy nhẹ nhõm hơn, đây chắc là lần đầu tiên em ngủ ngon trong suốt 3 năm qua. Anh cũng biết em trong quá khứ chứ? - Nó thắc mắc.

- Tất nhiên, em gái ngọc này. Nam gõ nhẹ vào đầu nó.

- Ngày anh quen em là lúc em mới xuống thành phố, em biết không? chỉ vì trêu em tức mà anh và mấy thằng em anh bị em đánh mất hết mặt nam nhi đây. - Nam nói tiếp kể về nó.

- Thật ý ả? - nó cười hồn nhiên như ngày nào. Cũng đúng, năm nay nó chỉ mới 20 tuổi tròn.

.....

- Vui vẻ quá nhỉ, tôi về rồi đây, em thấy đầu còn đau không? Em đỡ mệt chưa? - Hần vào tíu tít. hóa ra sáng nay hần đi làm lại kiểu tóc ngày hần và nó yêu nhau, hần nghĩ như vậy có thể nó sẽ nhớ hần.

- Anh... tóc vàng... á,... đầu em đầu em đau quá. á... biển,... - Nó ôm đầu nằm xuống.

- Thiên, em sao vậy? lấy xe đưa đi bệnh viện đi nhanh - Hần hét gọi Nam

---- Bệnh viện seoul----

- Bác sĩ - Cả 2 đồng thanh.

- 2 người là người nhà sao? có thể vào phòng tôi nói chuyện một chút. - Vị bác sĩ già ôn tồn.

- vâng - Nam và hần leo đèo đi theo y như mấy ngày đầu gặp nó rồi đưa nó vào viện vậy

- Đây là kết quả vừa xét nghiệm. có vẻ cô bé đã bị một căn bệnh hiếm gặp hoặc trúng độc trong một thời gian dài đúng không?

- Vâng. 3 năm trước đã bị trúng 1 loại độc theo như cháu biết thì loại độc ấy khi phát tác sẽ gây mất trí nhớ toàn phần. - Hần nhanh nhẩu

- Đúng thế, nhưng loại độc đó dường như đã hết, không thấy dấu hiệu bị độc nữa. Nên bây giờ chỉ là mất trí nhớ, có lẽ cô bé sắp nhớ ra triệu chứng là khi gặp một điều gì đó giống quá khứ từng chửi cô bé sẽ thấy đau đầu, quay cuồng đầu óc, đó là lúc não bộ lưu trữ kí ức đang hoạt động gây ra nên đó là biểu hiện tốt. Đã có những người nhà thực hiện lại việc đã diễn ra trong quá khứ để kích hoạt não bộ và thành công. Nên ta nghĩ 2 cháu hãy thử xem lại quá khứ có một việc gì gây chấn động tổn thương lớn nhất và dàn dựng lại. - Vị bác sĩ tận tình chỉ bảo.

- Vâng, chúng cháu cảm ơn ạ. Vậy bây giờ bọn cháu đưa cô ấy về được chưa ạ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

- Tóc anh... - Nó đi vào nhà rồi áp úng.

- À. Trước anh để tóc như thế này mà. Em có thích không? - Hấn hỏi nó nhìn bằng cặp mắt âu yếm, còn nó luôn bị lúng túng trước hấn, một cảm giác quen mà lạ lạ mà quen.

- Anh sẽ đi lấy đồ về cho em, em từ giờ cứ ở đây đi nhé, vì đây là nhà em mà. - Nam nói với nó rồi đi.

- Nhưng... - không phải nó ngại mà còn nhà ông Lee thì sẽ tính sao đây?

- Em yên tâm đi, cùng lắm là anh hủy hợp đồng, dù gì công ty này anh mở cũng là vì em, bây giờ em quay trở lại rồi anh cần gì nữa. Hơn nữa tập đoàn ở nhà cũng đang mong em về cai quản mà. - Hấn vừa nói vừa đưa nó lên nhà.

....chuông điện thoại hấn reo.....

- Ông có việc gì mà gọi vậy? không phải tối qua tôi đã nói với ông rất rõ ràng rồi sao? tôi sẽ không kí hợp đồng nào nữa. Vì sao ư? Là vì con trai ông đã động vào người không nên động. - hấn bực tức tắt máy.

- Anh... - Nó kéo tay hấn.

- Không sao đâu em. Anh sẽ kết thúc hợp đồng rồi chiều nay anh sẽ đưa em đi ra biển chơi được không? - Hấn cầm lấy tay của nó, đã bao lâu rồi hấn không lên kế hoạch đi chơi, hấn không đi đâu ngoài tập đoàn và căn biệt thự. Hấn sẽ làm tất cả để nó có thể nhớ ra.

Anh muốn ôm nó nhưng anh sợ nó sợ, nó sẽ không dám gần anh nữa. Nhìn nó chỉ cần thế này cũng được rồi mà. Ông trời đã không phụ lòng của anh, đã mang nó lại bên anh một lần nữa là anh đã mãn nguyện lắm rồi.

- Anh, có thể em không nhớ anh là ai, nhưng sâu thẳm trong tim em vẫn luôn có 1 hình bóng thấp thoáng mà đêm nào em cũng mơ đến mới đầu em có thể tưởng em nhầm nhưng hôm nay mái tóc này ở sát anh thế này đã cho em 1 linh cảm, anh có thể nói cho em biết người đó chính là anh được không? em không tin nhầm người đúng không? - Nó đột nhiên ôm lấy anh từ đằng sau và thì thào khe khẽ.

- Ngốc ạ. Chúng ta chỉ thiếu 1 tý nữa thôi là có thể ở cùng nhau rồi. - Anh đỡ nó vào giường ngồi, lấy chiếc laptop ra dò những bức ảnh của 2 người, của bố mẹ, của ông nó, và của đám bạn nó ra. anh chỉ từng người cho nó.

Nó thích thú và thấy thân quen lắm

.....

- Son ơi, chắc tao có việc phải về gấp trước rồi, có gì thì alo cho tao, lúc nào về cũng phải gọi để tao bảo mọi người ra đón cho bất ngờ nhé. - Nam gọi với lên trên tầng.

- Sao đi nhanh thế? uhm. Thế nhớ giữ bí mật nhé, chắc ngày kia tao về. - Hấn chạy ra ngoài và nói với thằng bạn.

- Ok, ở lại chăm sóc em tao thật tốt đấy. - Rồi Nam bắt taxi ra sân bay tư của nhà.

.....

- Woوو. Biển đẹp quá. - Nó bước đi bên bờ cát, cánh tay dang ra đón gió...

- Thích anh nhỉ? - Nó nói với hấn đi sau

- Em có thích đi trên cát không? Anh rất thích, mặc dù rất nóng rát. - Hấn vừa đi vừa nhớ đã có lần nó hỏi vậy.

- Tại sao ạ? - Nó thơ ngây hỏi lại.

- Vì anh không muốn chỉ vì cát bỏng rát ngăn cản anh đến với biển xanh mà anh dừng lại, cũng như chỉ vì có người không muốn mà anh từ bỏ em. - Hấn nhìn nó cười.

- đầu nó lại đau, câu nói ấy vẫn văng vẳng bên tai nó. Nụ hôn nó hôn anh trên bờ biển, những hình ảnh như xoay quanh đầu nó bây giờ. Nó ngồi gục xuống,

- Thiên, em có sao không? anh cõng em nhé, nào lên lưng anh - Hấn lại gần ngồi xuống cạnh nó.

- Em vẫn ổn, vẫn chịu được ạ. Chân anh bồng không? - Nó ngồi trên lưng ôm vào anh, lo lắng cho anh.

- anh thích được cõng em trên mỗi con đường, mỗi ngày cũng được.

- Nếu em mệt anh có dừng lại đợi em không?

- Em đói hả? em thấy chiếc thuyền kia không? mình đi nhé - Hấn chỉ về con thuyền phía trước.

- vâng.

- OA... đẹp quá, mâm cơm cũng ngon quá, được ăn chưa anh?- nó chạy vào trong thuyền thấy anh đã trang trí hết thật đẹp và trang trọng.

- Tại sao em lại có thể nghĩ đến ăn trong khi không gian lãng mạn như vậy nhỉ? - Hấn lẩm bẩm rồi nói - Em ăn tự nhiên đi.

cũng đã lâu lắm rồi nó không được thoải mái, hấn cũng vậy. Hấn và nó chỉ 2 người như thế thôi cuộc sống không yên bình như thế trôi đi được hay sao? ông trời thật là chó treu để họ tách xa nhau bao lâu rồi mới cho gặp lại như vậy.

Đang ngồi ăn ngon bồng người lái thuyền chạy xuống hót hã.

- Không ổn rồi, hình như thuyền va vào đá, 2 người hãy bơi xuống đi vào hòn đảo phía trước mà tránh tạm không sẽ không ổn mất, tôi sẽ đi ca nô về gọi người tới cứu.

- Anh, làm sao đây? em sợ, nó nghĩ ra gì đó đến biển. - Không sao đâu, có anh ở đây rồi, anh sẽ đưa em đi mà.

Anh nhảy xuống, bám lấy nó, nó nhìn anh, trong đầu nó loáng thoáng hình ảnh anh nhảy từ trên vách núi xuống tìm nó. Nó lịm đi

- Người đâu, Người đâu. - Hấn gọi ầm ĩ, hấn chỉ muốn tái dựng lại ngày anh và nó bị sóng đánh chìm thuyền thôi mà, sao nó lại ngất? nó sợ quá sao? hay anh làm sai điều gì? anh sợ lại mất nó lần nữa mất.

Anh bế nó lên thuyền đặt nó nằm xuống giường, người ướt sũng nhưng anh không dám động vào người nó. Phải làm sao đây? Anh đang suy nghĩ thì nó hét lên

- Anh ơi, đừng gần đây, Anh Sơn ơi, Anh Nam đừng cho anh ấy qua đây. - Nó tỉnh dậy. lạnh quá, lạnh quá.

- Anh ơi. - Nó thấy anh ôm trầm lại. Tại sao lúc đây anh lại nhảy xuống cứu em? - Nó khóc lóc, nó nhớ ra rồi, nhớ ra ngày hôm ấy anh đã nhảy theo nó. Nó đã thấy anh chìm dần cùng mình, lấy hết sức bình sinh của mình nó hôn anh, một nụ hôn mà nó nghĩ là tạm biệt.

- Ngốc của anh, em tỉnh rồi, em nhớ ra anh rồi sao? - Hấn ôm nó, ôm như có thể sẽ mất nó tiếp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

- Hôm nay là ngày anh đã mong đợi từ lâu, anh đã nghĩ sẽ không còn được gặp em nữa, giờ anh phải làm sao đây? Em trở về với anh thật rồi sao? anh muốn hét lên cho cả thế giới biết hôm nay anh là người hạnh phúc nhất. Anh yêu em, anh nhớ em. Mỗi ngày anh đều ngược lên hỏi ông trời tại sao lại lấy em đi xa anh? tại sao lại bắt anh ở đây một mình? tại sao không cho anh đi cùng em. Nhưng hôm nay anh đã hiểu rồi, là vì ông muốn xem tình cảm anh dành cho em phải không? anh muốn ôm em ngủ, muốn được cùng em sống qua ngày giản dị. - Anh nằm xuống giường ôm nó ngủ và nói 1 mình, còn nó khi anh ôm nó đã ngủ say. Xa anh bao lâu nay là nó cũng đã đủ hiểu tình yêu anh dành cho nó nhiều như thế nào chứ đâu cần phải để anh kể ra.

-----Sáng hôm sau:

- Nam, hôm nay tao sẽ về nước, tao đang chuẩn bị lên máy bay rồi. - Hấn gọi cho Nam vui vẻ thông báo.

- Sao về sớm vậy. Mà về hỏi sau ok 3 tiếng nữa gặp nhé. - Nam cũng rất vui, thấy giọng hấn vui quá mà. Nam gọi luôn cho anh Kiệt, cho Tùng, Trúc và tất cả vợ ra sân bay đón luôn.

.....

Xuống sân bay, nó đeo quả kính to che nửa mặt, đội mũ lưỡi trai, tóc xoăn nhẹ bồng bềnh thả xuống ngang lưng, mặc chiếc áo phông to màu trắng quần sooc bò, đôi giày thể thao màu trắng nốt thật cả tính khoác tay hần. Tiến ra chỗ mấy đứa bạn già vờ không quen.

- Thế Mà thằng nào kêu cả đời anh sẽ không đi tìm ai khác ngoài Thiên, sẽ không có ai làm tim anh rung động nên đừng bao giờ gán ghép anh cho anh, anh không thích.... - Tuyết lâu bầu.

- Ukm. Còn ai mà nhắc tới bảo anh đi tìm đứa con gái khác thì không phải bạn của Thiên - Trúc để theo.

- À anh còn nhớ thằng nhóc này nói rằng xong vụ công ty thẩm mỹ bên hàn sẽ tự tử đi cùng Thiên cơ mà. - Tùng cũng được đà

Hần không nói gì chỉ cười cười rồi ra khoác vai cô bé.

- Nào cô bé đi về nhà mình thôi. Bao lâu không về rồi nhỉ? Đã nhớ căn biệt thự lộng lẫy của chúng ta chưa? - Hạn đi trước hét to cổ tình cho mọi người nghe thấy mặc đồ đặc cho Nam và Tùng mang về cho

- Nó vui lắm nhìn thấy chúng bạn rồi nhưng vẫn giả vờ xem chúng nó còn nhắc gì đến mình nữa không đã. Lúc nãy nghe thấy mọi người nói về hần như vậy nó rất vui. chỉ ít hần đã rất chân thành yêu nó.

- Hứ, anh Sơn hôm nay bị làm sao vậy? - Tuyết sang nói với Nam

- Về đi rồi biết mà em yêu - Nam cũng chỉ cười.

- Anh sẽ không có ai khác, nhưng sang hàn phát quên bạn tôi luôn. Thiên ơi khổ thân mày quá, ở trên trời có linh thiêng thì cho tên phụ tình này chết đi..
- Trúc hét lên cổ găng cho hần và đứa con gái bên cạnh nghe thấy.

Nó chỉ cười cười.

Đến Biệt Thự:

Mọi người đã về đến nơi, ba mẹ nó cũng được anh Kiệt đưa đến, ông nội nó, ba mẹ của hần.

Hần bảo Thiên cứ ngồi trong xe bao giờ hần ra đất mới được vào. Nó cũng đồng ý luôn.

- Ô... Sao hôm nay nhà ta vui vẻ thế này, con bảo con muốn lấy vợ đưa về cho ta xem đúng không? - Ông nội Thiên lên tiếng khi bước vào căn nhà nhìn vào hần.

- Vâng. Ông là người lớn nhất ở đây nên con mạo phép xin ông trước ạ. - Hần bẽn lẽn.

- Từ ngày cháu ta mất con cũng vất vả nhiều rồi, nếu có thể ta cũng mong cháu sớm có người thương. Vì phải nhớ một người là một gánh nặng - Ông ôn tồn.

- Ba mẹ, Ba mẹ cho phép con chứ? - Hần quay sang hỏi ba mẹ mình.

- Con bé là người Hàn sao? gia đình con bé thế nào? Con đã quen bao lâu rồi mà sao đòi cưới nhanh thế? - Mẹ hần lo lắng

- Cũng mới quen ạ, Gia đình cũng khá giả, cũng có tập đoàn riêng, là người thông minh nhanh nhẹn ạ. - Hần rõ dằn thưa.

- Vậy cứ theo ý con đi, con cũng lớn rồi, nếu con muốn thì ai có thể cản được con đây, chỉ trách mới quen không thể biết trước điều gì. - Ba hần nhẹ nhàng rồi quay sang ba mẹ nó.

- Anh chị thông cảm, nếu con bé còn thì chúng ta chắc đã là thông gia rồi. Nhưng nay sự tình đã vậy... - Ba hần nghẹn lời.

- Có gì đâu, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng là chuyện thường mà. - Ba nó cũng an ủi, mắt nhắm nhắm

- Ba mẹ có đồng ý cho con làm con rể được không ạ? - Hần quay sang hỏi ba mẹ nó.

- Con đừng đùa ta nữa, chỉ trách con gái ta số ngắn, không thể lấy được người như con làm chồng, nay con muốn lấy vợ chắc rằng ở nơi chín suối nó cũng mong con được hạnh phúc. - Mẹ nó lên tiếng.

- Anh Kiệt. Em xin lỗi - Hần nhìn Kiệt

- Không sao đâu, chỉ cần cậu hạnh phúc chắc Thiên cũng vui mà. - Kiệt nuốt nước mắt vào trong.

- Xin mọi người thứ lỗi, Cho anh được lấy vợ, nếu bỏ qua người con gái này anh không thể sống nổi mất. - Hần cúi đầu nhìn cả đội. Tùng, Trúc, Tuyết, Nam

- Anh quá đáng quá, bỏ bạn em lạnh như thế à? - Trúc bức xúc.

- Anh xin lỗi, anh thề chỉ có một mình cô ấy thôi. - Hấn biện minh.
- Một mình mà anh đòi lấy người khác à? - Trúc tiếp tục.
- Vậy anh đưa cô ấy về đây em xem mặt mũi cô ta xinh đẹp thế nào mà vừa quen đã đòi lấy. - Tuyết hất hàm.
- mọi người ngồi xuống đi anh ra dắt cô ấy vào. - Hấn nhanh nhẩu.

Hấn Và nó dắt tay nhau vào nhà mắt nó vẫn đeo kính, đầu vẫn đội mũ. Đứng trước tất cả mọi người hấn bỏ mũ và kính nó ra.

- Thiên... Thiên... Phải Thiên không con ơi. - Mẹ nó run rẩy chạy ra nắm tay của nó.
- Mẹ, Ba, Ông nội... Nó ôm lấy mọi người...

Mọi người nhìn thấy nó mừng không tả siết, lũ bạn nó ùa vào khóc lóc ôm nó.

- Tại sao tụi này không nhận ra là mày chứ?..... - Trúc, Tuyết lên tiếng.
- Ba, Mẹ, Ông nội, Vậy mọi người đồng ý cho con và Thiên được lấy nhau chứ ạ? - Hấn hỏi tiếp
- Thằng khi này, tìm thấy Thiên mà không gọi cho ta. - Ông nội nó trách.
- Tốt rồi, tốt quá rồi. Chọn ngày thôi. - Mẹ nó mừng rơi nước mắt.
- chuyện là thế nào kể ta nghe. - Ba nó hỏi
- Dạ - rồi nó ngồi tíu tít kể chuyện từ ngày xảy ra đến lúc gặp lại hấn, mắt trĩu nhòe....
- Thật không ngờ con gái ta chịu nhiều khổ cực như thế. - Tối nay chúng ta sẽ ra ngoài đặt com và mời ít phóng viên đến để công bố ngày tổ chức được không ông bà thông gia. - Mẹ hấn đứng dậy ôn tồn và quyết định.
- Vâng vâng... tụi trẻ cũng trải qua nhiều vất vả rồi mà. - Mẹ nó cũng đồng ý.

2 ông thông gia thì cười lớn. Cuối cùng ta cũng sắp lên ông nội được rồi, chỉ sợ Thiên không quay lại thì ta chẳng biết đời nào nó mới lấy vợ nữa.

.....The End.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Lễ Truyen

Đám cưới nó được tổ chức ở bãi cỏ xanh nơi hấn đã đưa nó đến.

Hôm nay nó khoác lên mình bộ váy cô dâu xinh tươi. Hấn mặc bộ của chú rể màu trắng toát. Nhìn 2 người thật đẹp đôi.

Phóng viên tới quay lại bữa tiệc đám cưới của hai bên thông gia top 10 thể giới, một đám cưới linh đình nhất từ trước tới nay.

ở một nơi phương xa:

- Chúc 2 người hạnh phúc nhé... Bây giờ cô lại xinh đẹp rồi nhì, xin lỗi 2 người rất nhiều...

16 năm sau:

- Ba mẹ, ba mẹ cứ đi vòng quanh thế giới du lịch đi, con ở nhà một mình được mà. - Gia Bảo Con trai của Hấn và nó đang đuổi bỏ mẹ đi để ở nhà được vùng vẫy. Cậu nhóc này cũng đã có cho mình được 1 bang xếp vào hàng bậc nhất nhì khu vực.
- Year... ok má mì, con đi sang nhà Gia Bảo đây. - Tiến Đạt con trai của Tuyết Nam.
- Tao vẫn ổn không cần chúng mày phải quan tâm đâu. - rubi Con gái của Tùng Trúc. Rất thích đánh nhau vừa đấu thua với bang của Tiến Đạt nên hơi ầm ức, hay sang nhà nó chơi và được nó dạy võ từ bé.

cả 3 chơi rất thân với nhau như tụi nó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sai Rồi! Xin Em Hãy Tin Anh Lần Nữa...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.